JOE HALDEMAN

Multiplu laureat al premiilor
«HUGO» și «NEBULA»

CONEXIUNEA PSI

Joe Haldeman
Conexiunea psi

Titlul original: MINDBRIDGE

Coperta: Valentin Tănase
ISBN: 973-601-207-7

Această carte este dedicată profesorilor mei de la Atelierul Literar Iowa (Iowa Writers’ Workshop):

Stephen Becker Vance Bourjaily Ray Carver John Cheever Stanley Elkin William Price Fox John Leggett

De asemenea, pentru:

John Brunner

Dos Passos, *pro forma*

1. Binecuvântaţi fie pacificatorii

Denver îl călca pe nervi.

Jacque Lefavre izbutise să obţină de la Academie o învoire pe durata weekendului şi în ultima clipă se hotărâse să meargă în Denver, nu în Aspen. Se părea că va ploua.

Într-adevăr, în Denver a plouat cu găleata – o ploaie rece care la miezul nopţii s-a transformat în lapoviţă. Ulterior, avea să afle că în Aspen ninsese şi se aşternuse o zăpadă de douăzeci de centimetri.

Mersese la Denver Mint, însă era închis, ca şi muzeul – sărbătoare guvernamentală. Intră într-un cinematograf şi viziona un film prost.

Umbla cu paltonul descheiat, şi un taxi îl împroşcă din cap până-n picioare. Plecase fără bagaje şi nu-şi luase îmbrăcăminte de schimb.

Curăţătoria „la minut” a hotelului îi ţinu hainele douăzeci de ore. Nu voiseră să recunoască faptul că-i pierduseră pantalonii.

Când îşi recapătă uniforma, văzu că uitaseră să-i îndoaie manşetele. Trebuia să le mai calce o dată, la întoarcerea în Colorado Springs.

Recepţionerul nu-i admisese reducere nici ca student şi nici ca militar. Fusese nevoit să facă scandal şi ajunsese până la directorul adjunct, iar atunci îi aprobaseră tariful redus numai ca să scape de el.

Trenul se defectă şi întârzie şase ore.

Traversă rapid dormitorul comun, uşor îngrijorat întrucât ajunsese după ora stingerii, iar când liftul se opri la etajul său, simţi miros de vopsea proaspătă.

Tovarăşul lui de cameră vopsise odaia în negru. Pereţii, tavanul, până şi ferestrele. La începutul semestrului, Jaque zugrăvise încăperea, acoperind verdele cazon. Acum descoperi un lucru interesant.

Răbdarea lui avea o limită.

— Clark, începu el cu blândeţe. Nu-ţi plăcea bejul?

Clark Franklin, colegul său de cameră, stătea întins pe pat, mestecând o scobitoare şi examinând plafonul.

— Nt-ţ.

— Mie mi se părea o nuanţă liniştitoare.

Se simţea teribil de calm, dar în mod abstract îşi dădea seama că unghiile i se înfipseseră în palme. Se opri la capătul patului lui Franklin.

Clark îşi schimbă poziţia, încrucişând gleznele. Încă nu-l privise pe Jacque.

— *Chacun a son goot.*

— *„Gout.”* Mie nu-mi prea place negrul.

— Bine.

— Ar fi trebuit să mă întrebi înainte s-o faci. Puteam ajunge la un compromis. Te-aş fi ajutat şi eu la vopsit.

— Nu erai aici. Am vopsit-o în timpul meu liber. Îl privi pe Jacque pe sub pleoapele pe jumătate coborâte: Bejul îmi distrăgea atenţia. Nu puteam învăţa.

— *Puturosu' dracu'! Nu te-am văzut niciodată deschizând o carte!* Un vecin bătu cu pumnul în perete şi zbieră, cerându-le să păstreze liniştea.

Franklin scoase scobitoarea din gură şi o inspecta atent.

— Aşa-i. Nu puteam învăţa cu bejul ăla.

În dimineaţa următoare, administratorul îi spuse lui Jacque că trebuia să aştepte semestrul doi, dacă voia să-şi schimbe colegul de cameră. Încă patru luni.

De fapt, Franklin s-a mutat cu câteva săptămâni înaintea terminării semestrului. A lăsat în urma lui trei dinţi.

2. Autobiografie: 2062

N-am mai utilizat o imprimantă acţionată verbal dar cunosc principiul general că la dracu trebuie s-apeşi tasta semnelor de punctuaţie şi să zici punct. Aşa. Virgulă. Merge, ce părere aveţi? Acum tasta paragrafelor.

Mă numesc Jacque – se aprinde semnalul dictării literă cu literă – Jacque Lefavre. Dac-ar fi fost o maşinărie franţuzească, probabil c-ar fi scris „Jacques” şi dă-o dracu, dar nu, aşa se scrie corect, fără „s”-ul final.

Asta-i pentru arhivă, vreau să zic ARHIVĂ, fir-ar a dracu. Trebuie să ating tasta majusculelor şi să spun cuvântul după ce-am ridicat degetul. O iau de la-nceput.

Biografia aceasta este pentru Arhiva Agenţiei pentru Dezvoltare Extraterestră. Analiză motivaţională şi evaluare a pregătirii profesionale. Strict confidenţial, aşa că nu vă mai holbaţi atât. „Începeţi cu începutul”, spunea în primul an profesorul de compoziţie literară, şi niciodată nu mi-am putut da seama dacă era o afirmaţie profundă sau stupidă. Mă rog, s-o luăm cu începutul. Am fost conceput în primăvara lui 2024. Putem sări peste următorii optsprezece ani.

Trebuie totuşi să spun ceva despre taică-meu, fiindcă e important. Iar dacă ceea ce se zice i-adevărat (iar s-a aprins dictarea pe litere, fir-ar a naibii de limbă), chestia asta n-o să fie citită decât peste douăzeci de ani şi probabil că până atunci, lumea o să uite cine a fost el.

Apogeul carierei lui taică-meu – Robert Lefavre – l-a reprezentat comunicarea susţinută în 2034, la întrunirea anuală a Societăţii Americane de Fizică. Se intitula: „Translaţia Levant-Meyer: Fizica şi ipotezele senzaţionale.” Citiţi-o, e foarte convingătoare. A fost bine primită. Însă după o lună, Meyer a trimis un şoarece şi o cameră video pe Kruger 60, iar acestea au revenit viu, şi respectiv cu un film întreg. Deplasările s-au făcut prin TLM.

Astfel că într-o singură zi, tata a fost redus de la postura de candidat pentru Nobel la simplă notă de subsol.

Deşi eram doar un puşti, mi-am dat seama că atunci s-a întâmplat ceva cu el. Ceva din sufletul lui a plesnit. Privind retrospectiv, îl înţeleg şi-l compătimesc. Era însă un om terminat, iar eu am crescut dezamăgit, privindu-l cu dispreţ şi ostilitate.

E a-ntâia să vezi cum scrie maşinăria asta. Eu chiar dacă m-aş strădui, n-aş fi putut scrie fără greşeli. Dacă ar putea s-o programeze şi pentru semnele de punctuaţie…

Deci în privinţa analizei motivaţionale, presupun că principala cauză pentru care am devenit Tamer[1] a fost să-l irit pe taică-meu.

După ce s-a dovedit că lucrarea lui anti-TLM era eronată, tata şi-a luat un an de concediu de la Institutul Fermi, însă n-a mai revenit acolo. Poate că i s-a cerut să demisioneze, deşi mă îndoiesc. Cred că, pur şi simplu, n-a dorit să lucreze în domeniul aplicaţiilor Translaţiei Levant-Meyer, aşa cum începuseră să facă toţi cei din Institut. La urma urmei, pierduse şase ani încercând să demonstreze că TLM nu exista şi că ciudata descoperire accidentală a lui Levant nu avea nicio legătură cu transmiterea materiei, ci putea fi explicată în termenii termodinamicii clasice.

Ca atare, am renunţat la frumosul bloc din Manhattan şi ne-am mutat mai în nord, îndepărtându-ne de Institutul Fermi şi de seminarul săptămânal de la Columbia, la un colegiu de doi ani, unde tata reprezenta o treime din catedra de fizică.

Detesta ceea ce făcea acolo, însă postul îi oferea mult timp liber. După cursuri se încuia în biroul lui, dimineţile şi serile, fără să ne bage în seamă, încercând să înţeleagă ce anume greşise în ipoteza lui termodinamică. Mama l-a părăsit după mai puţin de un an, iar eu am plecat imediat ce am împlinit vârsta pentru examenul de Tamer.

A nouăsprezecea mea aniversare a avut loc la trei zile după absolvirea liceului (în 2042, revenisem în Elveţia) şi în aceeaşi dimineaţă eram primul la coada din faţa

[1] aproximativ îmblânzitor.

ghişeului ADE din centrul Genevei. Testele au durat două zile, şi bineînţeles am fost admis.

M-am întors acasă şi i-am spus tatei că fusesem acceptat, iar el mi-a interzis să mă înrolez. Acelea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus vreodată. Nici măcar nu l-am mai revăzut decât după nouă ani, la înmormântarea lui.

Obiecţia sa fusese cea obişnuită (pe atunci) că omenirea ajunsese prea departe, şi prea repede. Trecuse mai puţin de un secol de la lansarea primului satelit teleghidat şi călătoria interstelară cu TLM. Nici măcar nu făcusem curăţenie după Revoluţia Industrială – zicea el – şi intenţionam să ne exportăm gunoaiele în toată galaxia. Ca şi războiul, şi aşa mai departe. Mai întâi, ar fi trebuit să evoluăm spiritual, să impunem un moratoriu asupra TLMului, până ce deveneam o rasă îndeajuns de matură filosofic pentru a şti cum să ne folosim cât mai bine de această şansă extraordinară.

Nu spunea însă cine urma să ne anunţe când ne maturizasem suficient. Probabil nişte indivizi care gândeau ca el.

Aşa încât, am trântit uşa în faţa tăcerii lui şi am plecat la Academia ADE, în Colorado Springs.

(Recitind cele scrise anterior, îmi dau seama că se creează o imagine destul de falsă a motivelor pentru care m-am înrolat în ADE. Deşi poziţia radicală a tatei a fost foarte importantă – mai ales fiindcă m-a oprit să abandonez Academia când situaţia devenise dură – probabil că tot m-aş fi înrolat, fără să ţin seama de situaţia familială. Profesiunea părea romantică şi interesantă, iar generaţia mea crescuse năzuind la ea.)

În niciun caz nu sunt persoana potrivită care să răspundă în legătură cu „evaluarea pregătirii profesionale”. Mi-au trebuit şase ani ca să termin Academia (pe atunci, mulţi o absolveau după patru ani), deşi n-am avut probleme cu materiile predate, sau cu instrucţia fizica. Întotdeauna rapoartele mele semestriale au purtat însemnarea „în atenţia Psiho”.

De-a lungul anilor s-au mai potolit în privinţa asta. Însă pe vremea mea, exista o anume calitate a ceea ce era considerat capital pentru membrii unei echipe de tameri: autocontrolul deplin. Se apreciau în primul rând persoanele care întâmpinau moartea, ridicând uşor dintr-o sprânceană.

Desigur, perfecţiunea nu fusese obţinută niciodată, întrucât se preţuiau şi însuşiri precum imaginaţia şi adaptabilitatea, rareori întâlnite la roboţi. Trebuia totuşi să recunosc că toţi colegii mei păreau mult mai cumpătaţi decât mine. Principala mea problemă era că nici de-al dracului nu-mi puteam înfrâna temperamentul. Mă supuseseră la şedinţe psihanalitice şi terapeutice ba chiar mă obligaseră să studiez budismul şi daoismul. Apoi mă testau cu cele mai nenorocite chestii şi, cu regularitate, o zbârceam şi căpătăm încă o însemnare pe fişă.

Le plăcea de pildă să se folosească de personaje similare mie. O dată am căpătat un nou coleg de cameră care fusese actor şi care a petrecut un semestru întreg perfecţionându-şi rolul, împrumuta lucruri şi nu le mai restituia, exprima opinii scandaloase fără să se obosească să le justifice, refuza dispreţuitor studiul şi totuşi căpăta note mari. Plus o întreagă galaxie de frecuşuri minore. Pentru ca apoi, la mijlocul săptămânii de toceală ce preceda ultimele examene ale semestrului să apară în cameră şi să mă anunţe că-mi suflase actuala iubită. Pe lângă asta, îi mai spusese şi anumite lucruri. Lucruri pe care bărbaţii le discută între ei, simţindu-se la adăpostul frăţiei masculine.

Am sperat că ADE-ul o să-i repare nasul şi rotula. Eu îl lăsasem sângerând şi ieşisem să mă plimb prin zăpadă, temându-mă să nu-l omor, dacă mai rămâneam împreună sub acelaşi acoperiş. Am tropăit de colo-colo, până mi s-au învineţit degetele, iar când am revenit el dispăruse, fiind înlocuit de un bilet semnat de consilierul meu psihologic.

Ulterior s-a dovedit că cei doi ani suplimentari mi-au prins bine. Am urmat o grămadă de cursuri tehnice facultative, iar chestiile cum ar fi tectonica discretă şi

cinematica atmosferică mi-au fost de folos când am început geoformarea practică. Deţinând o multitudine de cunoştinţe generale din domeniul ştiinţelor fizice şi biologice, rezolvam întotdeauna mai mult decât sarcinile ce-mi reveneau în misiunile de explorare. Prima echipă de Tameri ce coboară pe o planetă trebuie să conţină doi „generalişti”, care să decidă ce fel de specialişti vor fi necesari în următoarele descinderi. Şi oricum e mult mai amuzant să străbaţi o planetă necunoscută, decât s-o iei la geoformat cu târnăcopul şi lopata. Cel puţin, aşa mi se pare mie.

Studiul filosofiilor orientale nu m-a ajutat în direcţia sperată de comisia psiho. Totuşi daoismul m-a salvat într-un mod foarte direct, într-o situaţie despre care ulterior am aflat că fusese examenul final de comportament. Episodul a implicat un alt actor.

Instructorul meu de daoism se numea Wu: un domn bătrân şi blând, cu mult umor şi răbdare. Eu mă pregăteam să plec în Germania pe timpul vacanţei de vară şi nu intenţionam să studiez nimic, totuşi din respect pentru el am acceptat să continui cu lecturile *I Ching.* Deşi, în sinea mea, consideram înţelepciunile cărţii doar cu puţin mai profunde decât planetele trase de papagali.

în fiecare dimineaţă, mă reculegeam în contemplare şi rugăciuni, străduindu-mă să nu mă simt ca un idiot, apoi îi puneam lui *I Ching* o întrebare generală despre ziua care mă aştepta. După aceea, azvârleam monezile, căutam comentariul corespunzător şi-l memoram, pentru ca să mă pot referi la el în timpul zilei.

Nu mai ţin minte întrebarea pusă în dimineaţa dinaintea examenului meu final, dar comentariul nu-l voi uita niciodată:

„Aici poate fi vorba de un bărbat puternic. El nu se adaptează mediului său, fiind prea brutal şi neglijând eticheta. Dar având un caracter integru, primeşte ceea ce i se cuvine…”

Mi s-a părut straniu de adecvat şi toată ziua m-am străduit să mă comport cuvenit şi lipsit de brutalitate. Spre

seară, aşa cum făcusem zilnic de la venirea în Heidelberg, m-am dus într-un băruleţ modest şi liniştit, aflat ceva mai jos de hotelul meu, ca să citesc şi să mă relaxez după noutăţile de peste zi.

Un beţiv pus pe harţă zbiera la barmanul care refuza să-l servească. O vreme i-am privit certându-se, m-am gândit că scandalagiului i-ar fi prins mai bine o doză de *I Ching* decât un alt pahar şi mi-am văzut de lectură.

Am ridicat privirea când scandalul a încetat, şi în oglinda din spatele barului l-am zărit pe beţiv împleticindu-se înapoia mea. Apoi, fără niciun motiv, luă o halbă goală şi încercă să-mi tragă una în scăfârlie cu toată puterea.

Atunci nu ştiusem, dar ADE nu intenţiona să-mi permită un al şaptelea an de instruire. Nu le păsa dacă, din cauza neatenţiei, mi se împroşcau creierii pe pereţi, ori dacă opream agresiunea trăgându-i un pumn individului. Sau chiar rupându-i şira spinării; fusese plătit suficient de bine ca să compenseze o spitalizare îndelungată, sau o condamnare pentru omor din culpă.

În ambele cazuri, tot n-aş fi trecut testul.

Eu însă am prins încheietura tipului şi i-am smuls halba. Am aşezat-o pe tejgheaua barului şi, într-o germană destul de bună, l-am întrebat pe un ton coborât: „Vă cunosc de undeva?” Când mi-a răspuns cu un torent de invective bilingve, i-am cerut barmanului să cheme un poliţist. „Beţivul” a plecat.

Furia, furia teribilă, s-a manifestat peste câteva minute prin tremurături, sudori reci şi scrâşnete din dinţi. Dar în loc să ies clocotind, să-l caut pe individ şi să-l fac praf, mi-am amintit ce încercam să devin şi m-am stăpânit. Mi-am petrecut restul scurtei serii în genunchi în faţa closetului.

În bar se mai găseau alţi trei clienţi, iar unul dintre ei era un observator ADE. A doua zi, am căpătat diploma.

3. Raport personal

Satellit Ubersendung Mitteilung ITT
ZU **John Thomas Riley**
3ef **Personal, academia ADE**
Kabel Adresse: 5TARSEED

VON **Herman Kranz**
Abgeordnete fur Mann schafter
ADE Munchen Deutschland

RECHNUNG-NUMMER
01 285 78496
Kollekt

DATTEN 29 **Juli 51**
ZEIT 02.10

Dragă Riley,

Conform instrucţiunilor, am fost prezent la testarea neoficială a Candidatului Tamer Jacque Lefavre. Am încercat să-ţi telefonez, dar n-a răspuns nimeni, nici la birou şi nici acasă. Probabil că la voi este după-amiază; aici este ora două noaptea.

Am plăcerea să te anunţ că Tamerul Candidat a acţionat reacţionat cu demnitate şi stăpânire de sine.

În mod evident, incidentul l-a iritat în mod deosebit, dar şi-a controlat nervii, deşi efortul respectiv l-a afectat.

În drum spre Heidelberg, lecturasem dosarul vostru despre Candidatul Lefavre şi devenisem eu însumi „nervos”. Eram sigur că în această seară, aici

va muri un om. Consider însă că ai avut perfectă dreptate în analiza ta, afirmând despre Candidatul Lefavre că va reacţiona mult mai bine în condiţii extreme de stres, decât o face în situaţiile din clasă.

Camera video din plafon a filmat întregul incident şi o copie a casetei îţi va fi transmisă o dată cu raportul meu complet, când o vei viziona, cred că vei fi de acord cu aprecierea mea că Herr Lefavre merită nota 10 **la reacţia în condiţii de stres.**

Am discutat cu Herr Lefavre la bar, înainte de venirea actorului. Vorbeşte o germana stricată chiar şi pentru un elveţian. Pare însă un tânăr simpatic şi de abia aştept să-l **întâlnesc în condiţii mai puţin regizate.**

Luna viitoare, sosesc în Colorado împreună cu Suzanne şi suntem nerăbdători să vă întâlnim.

Cu toată stima

Kranz A

4. Foaie de raport

MISIUNEA GROOMBRIDGE 1618, 17 AUGUST 2051 PERSONAL:

1. TAMER 4, TANIA JEEVES. FEMEIE, 31. A OPTA MISIUNE. ŞEF.

2. TAMER 1. HSI CH'ING. BĂRBAT, 23. PRIMA MISIUNE.

3. TAMER 1, VIVIAN HERRICK. FEMEIE, 23. PRIMA MISIUNE.

4. TAMER 1, JACQUE LEFAVRE. BĂRBAT, 25. PRIMA MISIUNE.

5. TAMER 1, CAROL WACHAL. FEMEIE, 24. PRIMA MISIUNE.

ECHIPAMENT:

5 MODULE DE EXPLORARE MULTIFUNCŢIONALE V. /ECHIPAMENT STANDARD 1 RECORDER PERSONAL

1 FLOTOR AUTOMAT (AL DOILEA IMPULS)

NECESAR ENERGETIC:

2 IMPULSURI 7,49756783002 US[2]

, REGLARE LA TIMP LOCAL 13:21:47, 94099 TP3477

13:27:32, 08386 TP 477[3]

PRIORITATEA MISIUNII: 5

FONDURI: CONT 733089 ANTRENAMENT

---

[2] Unităţi de sistem. (NT.)

[3] Timpul Pământului. (N.T.)

5. Capitolul unu

Prima misiune a lui Jacque Lefavre a avut loc pe cea de a doua planetă a stelei Groombridge 1618. Nu reprezenta un loc promiţător; rareori planetele stelelor mici se dovedeau interesante. ADE-ul n-ar fi irosit acolo o echipă experimentată.

Tania Jeeves îl ajută pe Jacque să-şi regleze lectorul biometric al costumului.

— Pariu zece contra unu că nu-i decât un pietroi. Rămâne de văzut dacă-i fierbinte sau îngheţat.

Cei cinci stăteau în vestiarul din Colorado Springs şi beau cafea, în vreme ce făceau ultimele verificări ale costumelor în care urmau să trăiască opt zile.

— Deci crezi că nu vom găsi nimic interesant? întrebă Carol Wachal. Va fi doar un exerciţiu de antrenament extrem de costisitor?

— Misiunile sunt întotdeauna interesante. Niciun corp nu seamănă cu altul, nici chiar pietroaiele.

— Dar nu crezi că vom găsi viaţă? întrebă Jacque. Tania strânse din umeri şi închise capacul lectorului.

— Eu nu m-aş aştepta la cine ştie ce surpriză. Eventual câteva fosile, sau nişte specii rezistente de tipul nodulilor marţieni.

Uşa din capătul opus al vestiarului se deschise şi un tehnician vârî capul înăuntru.

— Zece minute, anunţă el. Imediat după următoarea sosire. Prin uşa respectivă se ajungea în ecluza unde li se sterilizau costumele. De acolo, treceau în camera vidată care conţinea cristalul TLM.

— E timpul să ne îmbrăcăm, rosti Tania.

Îşi trase tunica peste cap şi o azvârli într-un dulăpior. Ceilalţi o imitară.

Jacque observă că Ch’ing evita, discret, să-şi privească colegele de echipă. Jacque însuşi nu deţinea genul acesta de bună cuviinţă, totuşi era îndeajuns de politicos ca să le

examineze pe toate cu acelaşi interes. Carol îi întoarse privirea şi-i făcu cu ochiul, menţinându-şi însă chipul perfect inexpresiv.

Toţi cinci Tamerii se găseau într-o condiţie fizică excelentă şi arătau bine, în ciuda musculaturii oarecum supradezvoltate şi a absenţei oricărei pilozităţi corporale. Tania avea urme vagi de vergeturi, cauzate de cele şase naşteri pe trei planete diferite, precum şi cicatrici de chirurgie estetică, mai fine decât un fir de păr, sub fiecare sân. Reprezentau semnele meseriei ei şi nu-i afectau frumuseţea.

Din reflex, Jacque stătea în aşa fel încât femeile să nu-i poată vedea spinarea. Părea că cineva o folosise drept răboj – utilizând un topor. Cu doisprezece ani în urmă, fusese înghesuit într-o fundătură şi răstignit la pământ de către patru bărbaţi, în timp ce al cincilea încerca să-i găsească rinichii cu un brici. În mod evident, o făcuseră ca distracţie, întrucât îi luaseră deja portofelul. Imediat după ieşirea din spital, revenise definitiv în Europa împreună cu tatăl lui.

Costumul – „modulul de explorare multifuncţional" – era o maşinărie cu formă aproximativ omenească, ce asigura timp de o lună supravieţuirea unei persoane curajoase în mijlocul unui furnal, sau în hidrogen lichid.

Purtându-l, puteai traversa un uragan fără să fii răsturnat, puteai merge pe fundul oceanului fără să te turtească presiunea, sau puteai prinde o pisicuţă fără să-i faci vreun rău.

Deţinea câteva accesorii care nu erau arme evidente. Cu ele şi cu ajutorul circuitului de amplificare a forţei costumului puteai să faci un covrig dintr-o bară de oţel, să transformi un oraş într-un maldăr de dărâmături sau să ocoleşti într-o săptămână ecuatorul unui asteroid. Aveai însă nevoie de cinci minute de contorsiuni pentru a-ţi scărpina nasul, iar alte părţi anatomice erau pur şi simplu inaccesibile.

Cu timpul, te obişnuiai.

Costumele erau extrem de scumpe şi destul de dificil de

operat. Pe planetele cu climat deja cunoscut se foloseau modele mai simple. La prima explorare Tamer a unui corp ceresc, se prefera totuşi acest echipament, pentru a evita trimiterea prealabilă a unei sonde robot. Iar principalul cost al oricărei translaţii Levant-Meyer îl reprezenta cel al energiei, care era acelaşi indiferent dacă se translata o echipă dotată cu tot necesarul, sau o sondă micuţă. Ba chiar putea să fie o simplă cutie de conserve ruginită.

Indivizii prea delicaţi n-ar fi reuşit niciodată să se descurce cu un costum MEM. Deveneai – în mod prea intim – o parte a lui; absolut totul se recicla. Din fericire, cei care treceau de toate examenele şi antrenamentele, pentru a deveni în final Tameri, nu puteau fi delicaţi. Iar modestia constituia prea rar o trăsătură majoră a caracterului lor.

Echiparea în costumul rigid era o operaţie similară celei prin care trecea un cavaler medieval când îşi îmbrăca armura. Suiai pe o platformă aflată la înălţimea pieptului, de pe care coborai în jumătatea inferioară. Având mâinile încă libere, îţi cuplai senzorii abdominali şi femurali, precum şi tuburile de evacuare. După aceea, înălţai braţele, iar o macara cobora jumătatea superioară a costumului; mâinile îţi intrau în braţele acestuia.

(De aici venea dificultatea de aţi scărpina nasul. Înăuntrul costumului de abia aveai loc să te răsuceşti pentru a-ţi elibera o mână, fără să-ţi dizloci umărul. Îţi trebuia însă timp şi încăpăţânare.) Un mecanism de etanşare automată conecta cele două jumătăţi. Cu limba şi bărbia, acţionai circuitele audio şi optice, şi… erai gata de plecare.

Jacque îşi deschise radioul.

— N-am stat niciodată o săptămână în chestia asta, spuse el. Cred că ne coacem după câteva zile.

— Unii aşa păţesc, încuviinţă Tania. Este însă doar o închipuire. „Nasul meu nu cunoaşte cuvântul ăsta”, se gândi Jacque.

Experimentă cu amplificatorul optic, trecând de la infraroşu la ultraviolet şi înapoi. În odaia luminată indirect,

diferenţele nu se sesizau; doar culorile dispăreau şi apăreau.

— Bine, rosti Ch'ing. N-ar trebui să…

Uşa se deschise şi în vestiar apărură patru siluete, mişcându-se cu uşurinţă în costumele ce cântăreau o tonă. De abia reveniseră Dumnezeu-ştia-de-unde. Costumele erau acoperite cu o peliculă subţire de pulbere azurie. Jacque simţi un fior prin şira spinării şi părul de pe ceafă i se zbârli – o reacţie pe care reuşise s-o controleze în ultimii şase ani, ştiind că, de fapt, abia un candidat din douăzeci ajungea Tamer Unu.

Avea să părăsească Pământul. Chiar dacă planeta se dovedea a fi o bucată de granit rece, lipsită de atmosferă, era un loc pe care niciun om nu-l mai văzuse vreodată.

— Haidem!

O urmară pe Tania în ecluza de sterilizare: o încăpere cubică, cu oglinzi în loc de pereţi, podea şi tavan. La fiecare jumătate de metru se afla câte un tub subţire ce emitea radiaţii în domeniul ultraviolet-gama.

— Depărtaţi-vă unul de celălalt şi întindeţi braţele. Să existe cel puţin un metru între vârfurile mâinilor şi vecini.

Imaginile reflectate ale celor cinci Tameri se multiplicau, transformându-se într-o vastă armată care se întindea la nesfârşit în fiecare direcţie. Uşa se etanşă şi se auzi pulsaţia unei pompe ce aspira aerul din odaie.

— Închideţi ochii.

Senzaţia de a fi în mijlocul unei mulţimi nemărginite fu înlocuită de claustrofobie – închişi într-un sicriu puţin mai larg. „Isuse". Gândi Jacque, „oare cât timp poţi rezista fără să-nnebuneşti, dacă ţi se strică opticele?"

— Gata!

Redeschiseră canalele video şi o urmară pe Tania în sala TLMului. Dinapoia unui perete din sticlă, doi tehnicieni îi priveau. Nu exista nicio iluminare, exceptând lumina ce răzbătea din cabina de control, însă era suficientă pentru a zări cristalul.

— Patru minute şi zece secunde.

Cristalul era un cerc de sticlă cenuşie, cu diametrul de o

sută douăzeci de centimetri. Tania păşi prima pe el.

— Carol, poţi sta jos cu mine. C`Ying şi Vivian – următorii, iar Jacque în vârf.

Aici dispărea orice asemănare între costumele MEM şi vechile armuri medievale. Tania şi Carol se aşezară faţă în faţă în mijlocul cercului, iar următorii doi se suiră pe umerii lor. După aceea, Jacque se cocoţă deasupra tuturor, precum King Kong. Stabilizatoarele giroscopice de la centurile costumelor opreau prăbuşirea piramidei.

în jurul lor glisa un cilindru de plastic galben sclipitor, semitransparent. Acesta era doar un marcaj pentru câmpul TLM; se aflau în siguranţă atâta timp cât rămâneau la doi-trei centimetri de el. Ceea ce nu se afla în interiorul câmpului în momentul impulsului, rămânea pur şi simplu pe loc – nu mai era transmis la destinaţie. Nu trebuia să fie un braţ, sau un picior; o simplă bucată din costum era mai mult decât suficient.

— Nouăzeci de secunde. Nimeni nu rosti un cuvânt.

— Treizeci de secunde.

— Fierbinte, sau rece? spuse Vivian. Face cineva un pariu?

— Eu pun un dolar c-o să fie exact ca Pământul, răspunse Carol. Fac pariu unu contra o mie. Ba nu – contra zece mii.

— Aşa-i, încuviinţă Jacque. Biosfera trebuie să fie mai subţire ca o coaj…

6. Ora de „Biosferă”: 2041

Sala de curs a unei vechi şi exclusiviste şcoli particulare din nordul New Yorkului. O zi călduroasă, toropitoare, spre sfârşitul primăverii. Instalaţia de climatizare s-a defectat.

PERSONAJELE: PROFESORUL este William J. Gilbert, M.A.[4], şi predă ştiinţele fizice la acest ciclu. E nemulţumit de neatenţia elevilor, dar crede că a găsit o modalitate de a însufleţi atmosfera. JACQUE LEFAVRE nu s-a pregătit pentru oră şi habar n-are care-i diferenţa între biosferă şi o bilă de bowling. Cu două zile în urmă, a renunţat în mod oficial la „s”-ul de la sfârşitul numelui său (pentru că nu mai suporta să fie strigat „jax”) şi, în loc să ia notiţe, exersează noua lui semnătură. Mai mulţi STUDENŢI şi o MUSCA.

PROFESORUL *(aşezat pe catedră şi încercând să nu pară băţos):*

Eu am impresia că biosfera este explicată destul de neclar în text. *(Coboară băţos de pe catedră.)*

Nu eşti de acord, Mary?

PRIMUL STUDENT:

Ba da, domnule. Totuşi, eu cred c-am înţeles-o. AL DOILEA STUDENT: *(şoptind spre al treilea student):* Doamne, ce mai „periuţă”! PROFESORUL: Ai ceva de spus, Ronald? AL DOILEA STUDENT:

Nu, domnule. Spuneam că şi eu cred c-am înţeles-o. *(Elevii reacţionează previzibil.)* PROFESORUL:

Nici nu ştii cât de fericit m-ai făcut. *(Scotoceşte prin sertar şi scoate o portocală.)*

Poate că o demonstraţie va lămuri problema pentru toată lumea.

(Cu gesturi largi, desface lama unui briceag.)

Câţi dintre voi au făcut calculul diferenţial şi geometria analitică?

(Doar trei mâini se ridică, în vreme ce el taie cu atenţie

---

[4] Master of Arts ,licenţiat în arte. (N T.)

prin coajă şi pieliţă, descriind un cerc în jurul portocalei.)

Perfect. Atunci, nu voi denumi acesta un loc geometric. *(Răsuceşte şi trage de portocală până obţine trei piese: fructul şi două emisfere. Lasă fructul pe catedră.)*

Aceste două jumătăţi de coajă şi pieliţă vor reprezenta modelul biosferei noastre. A*propie cele două emisfere.)*

Vă puteţi imagina că în centrul acestei sfere se află o stea micuţă.

(Pune pe catedră una din emisfere şi, cu un creion, indică interiorul celeilalte.)

Deoarece se găseşte în centru, toate punctele de pe pieliţă vor fi la aceeaşi distanţă faţă de stea. În acest fel, toate punctele de pe pieliţă vor primi aceeaşi cantitate de energie din partea stelei şi vor avea aceeaşi temperatură.

(Loveşte uşor cu degetul exteriorul emisferei.)

Acelaşi lucru e valabil şi pentru coajă. Distanţele sunt egale şi temperaturile sunt egale. Puţin mai scăzute decât la interior.

AL PATRULEA STUDENT:

Inversa proporţionalitate cu pătratul distanţei.

PROFESORUL:

Foarte bine, Stan. Te rog însă, nu mai întrerupe. (O *muscă a intrat în sală şi bâzâie extrem de zgomotos, încercând să treacă prin geam. Profesorul o priveşte o clipă, apoi continuă.):*

PROFESORUL:

Vom presupune că temperatura la interiorul pieliţei este de o sută de grade Celsius, adică punctul de fierbere al apei. Pe exteriorul cojii, temperatura este de zero grade, adică punctul de îngheţ al apei.

Mary! Ne poţi spune ce înseamnă asta?

PRIMUL STUDENT (pe *nerăsuflate):*

Înseamnă că singurul loc unde apa poate exista în stare lichidă este volumul cojii portocalei.

PROFESORUL:

Foarte bine. Altceva?

PRIMUL STUDENT: *(după o clipă):*

Iar în rest vom avea doar aburi şi gheaţă? *(Profesorul*

priveşte iarăşi musca, dar decide s-o lase în pace.)

PROFESORUL:

E adevărat, însă doream să subliniez alt aspect. Altcineva? Mark? AL PATRULEA STUDENT *(coborând mâna):*

Acolo unde nu există apă în stare lichidă, nu poate exista nici viaţă aşa cum o cunoaştem noi. Fiindcă viaţa bazată pe carbon… are nevoie de apă…

PROFESORUL:

Care reprezintă un solvent aproape universal, corect. De aceea o numim *biosferă.* În greceşte, *bios* înseamnă viaţă, iar viaţa poate exista doar în această *sferă.* Amy? AL CINCILEA STUDENT:

Da' anu' trecut, la Biologie, donşoara Harkness a zis că biosfera e tot aeru şi apa şi… solu de pe Pământ, unde pot trăi plante şi animale.

PROFESORUL

(sever):

Un cuvânt poate avea mai multe înţelesuri. ' *(Musca se opreşte din bâzâit şi Jacque o priveşte. Jacque se străduieşte să treacă neobservat, dar este dificil întrucât e cel mai voinic din clasă, iar din considerente alfabetice a fost aşezat în primele bănci.)*

PROFESORUL:

Jacque? Eşti atent?

JACQUE:

Da, domnule.

(Jacque a trăit unsprezece ani în America şi accentul franţuzesc i-a dispărut complet. Când va reveni în Elveţia, peste nouă luni, cu spinarea vindecându-se lent, el va fi pierdut pentru totdeauna accentul melodios din Lausanne, care l-a înconjurat în copilărie, şi va vorbi limba sa natală precum un străin cultivat.)

PROFESORUL:

Plecând de la ceea ce au zis Mary şi Mark, spune-mi: care anume va avea o biosferă mai mare – soarele nostru, sau o stea albastră fierbinte, ca Rigel? JACQUE *(ezitând):*

Soarele nostru?

PROFESORUL: Nici vorbă! În lecţia de acasă, Rigel era folosit drept exemplu. N-ai studiat-o?

JACQUE:

Ââ… domnule… aseară a fost o cădere de tensiune şi n-am putut pune cursul în funcţiune.

PROFESORUL

(clătinând din cap):

Dacă aş căpăta câte un dolar de fiecare dată când…

(Cu o linie, îşi loveşte ritmic palma.)

Atunci, tema ta pentru acasă, Jacque, va fi o lucrare de patru pagini despre biosferă. În ea vei explica de ce anume este mai probabil ca o planetă ospitalieră să existe în jurul unei stele fierbinţi, decât în jurul uneia relativ reci.

JACQUE: Da, domnule.

PROFESORUL: Şi o vei citi mâine în clasă. Apoi vei răspunde întrebărilor.

Episodul cu căderea de tensiune este adevărat. În ciuda vârstei, Jacque ştie mai multă fizica şt astronomie decât Profesorul.

Licenţa lui William Gilbert a fost în Muzică. Mâine, când îşi va citi lucrarea, Jacque va arăta că, conform definiţiei Profesorului, Pământul nu se găseşte în interiorul biosferei Soarelui (deoarece dacă Pământul ar fi lipsit de atmosferă, temperatura suprafeţei ar putea depăşi punctul de fierbere al apei, aşa cum se întâmplă pe Lună), şi astfel pe el nu poate exista viaţă. Va mai sublinia şi faptul că mărimea biosferei lui Rigel este lipsită de însemnătate, întrucât în jurul stelelor albastre tinere nu se formează planete în felul acesta, el îşi va face un duşman, nici primul şi nici ultimul, şi ar fi rămas corijent dacă incidentul din fundătură nu i-ar fi scurtat trimestrul şcolar.

7. Capitolul doi

— ... ă de ou.

Ca într-un spectacol de scamatorie, echipa Tamer se materializase brusc, la mai puţin de un metru deasupra solului celei de-a doua planete a lui Groombridge 1618. Căzură şi descoperiră că pe planetă exista apă lichidă. Mai exact, noroi lichid.

— Isuse Cristoase!

— *Merde!*

Jacque căzuse de la înălţimea cea mai mare şi de aceea se afundă cel mai mult – până la umeri.

— Stop! ordonă Tania. Nimeni nu mai mişcă. Să vedem dacă continuăm să ne scufundăm, dacă nu-i un fel de nisip mişcător.

— Nu cred, răspunse Jacque. Am impresia că stau cu tălpile pe teren solid.

— Încearcă să mergi.

— Nicio problemă.

Mergând, Tamerul producea un plescăit gelatinos, noroiul negru învolburându-se vâscos în urma sa.

— Pornesc spre tufişul acela, sau ce o fi...

Planeta, pe care aveau s-o denumească simplu Groombridge, se găsea în interiorul biosferei stelei şi în mod evident deţinea o formă primitivă de floră. Vegetaţia nu era însă verde. Jacque se îndrepta spre o altă plantă care avea o tulpină identificabilă şi nişte foi cărnoase şi moi ce puteau fi numite frunze, de culoarea unui stârv.

Groombridge 1618 se găsea sus pe cer. Diametrul aparent era de cel puţin patru ori mai mare decât al Soarelui văzut de pe Pământ, dar avea un aspect morbid: un portocaliu şters, împestriţat cu puncte negre şi brăzdat de vârtejuri fine de facule galbene. Strălucirea ei era atenuată de pâcla deasă, aşa încât putea fi privită fără filtre optice.

Ceaţa galben-spălăcită limita vizibilitatea la şaptezeci de

metri; în infraroşu, se vedea până la o sută cinci metri. Acolo se întrezărea un fel de lizieră, sau poate că era un grup de plante mai mari.

— Este o… planetă bună.

Glasul Taniei suna uşor surprins. Nu privea peisajul mohorât, ci informaţiile afişate pe ecranul din vizorul căştii:

VAPORI DE APĂ…….0,051 AMONIAC……………………… – BIOXID DE CARBON 0,047 HALOGENI……………………… – Asta nu însemna că puteau scoate căştile ca să respire. Procentajele vaporilor de apă şi bioxidului de carbon erau ridicate; chiar stând nemişcaţi, ar fi început să gâfâie după câteva minute. Mai existau după aceea bacterii, viruşi sau componenţi gazoşi imposibil de detectat cu instrumentele costumului, dar care puteau fi fatali în concentraţii chiar mai mici de unu la un milion.

Tamerii îmblânziseră însă şi planete mai formidabile. Poate că Groombridge n-avea să ajungă niciodată paradisul universului, dar dacă ADE considera că merita încercat, nu peste mulţi ani, oamenii aveau să se plimbe pe aici fără costume.

— Păcat că n-am luat cu noi un şoricel, zise Carol.

— Data viitoare, o să luăm nişte probe atmosferice.

GRAVITAŢIE…………0,916

TEMPERATURĂ………27,67°

ATMOSFERĂ:

PRESIUNE…………….0,894%

AZOT……………………0,357

ARGON…………………0,297

OXIGEN…………………0,212

NEON…………………………..0,028

METAN…………………………0,004

XENON…………………………0,003

OXIZI DE SULF……………..10E-7

MONOXID DE CARBON…10E-7

OXIZI DE AZOT………….. …10E-8

SULFURA DE HIDROGEN..10E-8

8. Geoformare I

(Extras din *Predici ştiinţifice* de Theodore Lasky, copyright © 2071, Broome Syndicate. Articol apărut în *The Washington Post -Times – Herald – Star – News,* 16 septembrie 2071).

„A geoforma” este un verb tranzitiv, un neologism lipsit de eleganţă care înseamnă, destul de evident, „a preschimba în pământ (în ceva care deţine anumite calităţi ale pământului)”.

Prima planetă geoformată a fost chiar Pământul.

Nu uitaţi: oamenii nu pot distruge ecologia unei planete, nici cu bombele cu hidrogen, nici cu ambalajele care nu sunt biodegradabile (le mai ţineţi minte?). Pot doar s-o modifice. Până şi o planetă stearpă şi radioactivă are o ecologie, chiar dacă aceasta nu este complexă.

Omenirea a început geoformarea Pământului pe la mijlocul secolului douăzeci. Din nefericire, o mare parte din acţiunile timpurii au fost realizate de indivizi care n-au înţeles că Terra reprezintă un sistem închis format din ansamble interdependente reciproc. De obicei, ei se deplasau de colo-colo în vehicule acţionate de produse petroliere, strângând cutiile de conserve (care se străduiau cu disperare să ruginească şi să se descompună în elemente componente ale solului). Apoi duceau conservele la reciclat, adică ardeau cărbuni ca să le topească şi… să facă altele. În decursul procesului, consumau rezervele finite de combustibili fosili şi, întâmplător, au oferit New Jerseyului cele mai spectaculoase apusuri de soare din partea aceasta a planetei Jupiter.

Generalizând: pentru a repara ceva, trebuie să te foloseşti de energie. Iar când iei energie de pe Pământ – fie ea din cărbuni, uraniu sau cascade – îi afectezi ecologia. Deci trebuie s-o repari şi pe aceasta. Şi aşa mai departe… Soluţia evidentă este obţinerea energiei din altă parte. Soarele iroseşte 99,999% din energia lui, încercând să

încălzească spaţiul cosmic. De aceea, la timpul cuvenit, au fost ridicaţi pe orbită doi sateliţi cu oglinzi uriaşe, ce transformau razele solare în electricitate. Cu aceasta se alimentau nişte laseri gigantici, aflaţi tot în spaţiu, care transmiteau energia la acumulatoarele de pe sol. De acolo lucrurile se complicau, dar ajunge să spunem că în cele din urmă se producea multă energie extrem de ieftină, a cărei obţinere nu afecta deloc mediul.

În felul acesta, deserturile au fost transformate în grădini. Din nefericire, natura este încăpăţânată în această privinţă, şi schimbarea unui pustiu într-o oază va duce la apariţia altui pustiu, undeva într-un loc până atunci minunat. Ce dracu – s-a construit alt satelit! Au urmat destui sateliţi, dar în cele din urmă întreaga planetă a fost acoperită de iarbă verde, de lanuri unduitoare de spice şi de cel mai dulce aer din partea asta a Paradisului.

Faptul că acest rai organic, poli-nesaturat exista numai graţie câtorva milioane de megawaţi de energie brută ce se revărsau în fiecare secundă din cer reprezenta doar preocuparea unor savanţi şi tehnicieni care fumau prea mult şi se răsteau nejustificat la consoartele lor.

Datorită megawaţilor respectivi, unsprezece miliarde de oameni trăiau destul de confortabil. Cu toate acestea, teoreticienii estimau că în cazul unei mari avarii energetice, nici măcar zece la sută din oameni n-ar ti supravieţuit un an. De asemenea, exista o mare probabilitate ca supravieţuitorii să nu fie prea civilizaţi.

Se părea că geoformarea putea oferi un soi de asigurare împotriva acestui dezastru extrem de posibil prin crearea unui alt Pământ, a unei colonii independente, pe o altă planetă. Atunci omenirea putea continua, chiar dacă Pământul devenea teatrul unei catastrofe.

S-a început un fel de geoformare limitată, pe Lună, acoperind craterul Aristarchus şi umplându-l cu aer, apă, culturi agricole şi animale domestice. Proiectul s-a dovedit însă prea costisitor de menţinut şi a fost abandonat după câţiva ani.

Poate că omenirea ar fi trăit veşnic – indiferent cât de

mult ar fi însemnat asta – în această stare de graţie artificial menţinută, fără să geoformeze altă planetă decât Pământul. Dar acum patruzeci de ani, universul nostru s-a transformat datorită unui fulger întâmplător care a lovit un laborator de cercetări din suburbia lui College Park, Maryland...

9. Translaţia Levant-Meyer

(Extrase din *Ştiinţa pentru top* de Russel Groenke, Hartmen TFX, Chicago, 2059. Copyright Hartmen House, 2059. R528, C610).

Translaţia Levant-Meyer a fost botezată astfel după numele a doi savanţi: descoperitorul, accidental, al fenomenului şi cel care la transpus în practică pentru călătoria interstelară.

Multe descoperiri ştiinţifice s-au făcut în mod accidental.

De pildă, una dintre cele câteva redescoperiri ale elementului fosfor s-a datorat faptului că bucătăreasa unui alchimist uitase să ia mâncarea de pe foc (v. B12[5]. C39[6]

). Iar prânzul lui Galvani, compus din picioruşe de broască – care tresăreau când erau atinse de două metale diferite – a condus la invenţia bateriilor (v. B 21, C 53).

Accidentul lui Tobias J. Levant n-a avut o natură culinară, ci a fost – literalmente – un fulger din senin. După cum povesteşte chiar el:

„Iniţiasem un experiment cu un cristal mare (cam de doi centimetri) de bromură de calciu. Bromura de calciu este un conductor ionic şi de aceea conduce curentul electric doar la temperaturi relativ ridicate."

„Scopul experimentului era de a observa transformările din structura cristalului în timpul încălzirii, în prezenţa unui curent electric care îl traversa. Observaţiile se desfăşurau cu un microscop electronic special."

„În seara aceea începuse o furtună violentă şi luminile din laborator pâlpâiseră de câteva ori, totuşi hotărâsem să continui lucrarea. Singura parte a instalaţiei cuplată în mod direct la o priză de curent era mica rezistenţă termică ce înconjura cristalul, şi nici ea nu reprezenta o problemă. Laboratorul deţinea un generator de curent, care se declanşa automat la întreruperea tensiunii."

---

[5] 5 Bibliografie (N T)

[6] 6 Capitol rN T)

„Un fulger neaşteptat a lovit peretele laboratorului (în ciuda paratrăsnetului de pe acoperiş) şi un arc albastru strălucitor a înconjurat rezistenţa, urmat aproape imediat de un tunet. Luminile s-au stins şi am simţit un miros puternic de izolaţie arsă. Am încercat de asemenea o durere ascuţită în deget, dar acesta nu putuse fi nici ars, nici electrocutat."

„Luminile s-au aprins în alt colţ al clădirii – în partea mea, firele electrice sublimaseră – şi am pornit într-acolo, să telefonez pompierilor. Când am ajuns la lumină, am văzut că vârful degetului arătător îmi fusese retezat. De aceea am chemat şi un medic.”

„Eram încă zguduit de şoc şi m-am gândit să revin în laborator – înainte să-l distrugă incendiul – şi să-mi caut vârful degetului, ca să-mi poată fi cusut. Am luat o lanternă şi, prin fum, m-am îndreptat spre masa mea de lucru.”

„Rezistenţa termică se transformase într-o sârmă carbonizată dar în mod straniu, cristalul părea neatins, sclipind ca o lentilă.”

„Când lovise trăsnetul, eu reglam microscopul electronic şi, de aceea, mi-am căutat vârful degetului în preajma aparatului. Nu l-am găsit, însă am zărit un lucru uimitor.”

„Microscopul era străbătut de o gaură, aflată pe aceeaşi linie cu axa cristalului şi având exact forma secţiunii transversale a cristalului. La început, m-am gândit că gaura fusese provocată de fulger, totuşi nu se zăreau urme de metal ars sau topit. Pur şi simplu, partea respectivă a microscopului încetase să mai existe.”

„A reapărut după câteva secunde, în aer, deasupra cristalului şi a căzut peste acesta. Pe tăblia mesei s-au risipit bucăţi de metal, componente electronice şi vârful degetului meu.”

„L-am ridicat cu mâna sănătoasă. Era îngheţat bocnă – era atât de rece încât mi s-a lipit de piele şi a lăsat o arsură. Fragmentele metalice se brumaseră şi din ele se înălţau vapori – se atinseseră temperaturi specifice doar experimentelor criogenice.”

„În timp ce pompierii rupeau pereţii ca să ajungă la

instalaţia electrică ce ardea, am telefonat tuturor fizicienilor şi inginerilor pe care-i cunoşteam suficient de bine ca să-i pot smulge de la cină. Ne-am întâlnit sub razele lanternei în jurul rămăşiţelor microscopului electronic.”

„Chiar în seara aceea, Theo Meyer a emis ipoteza care s-a dovedit a fi corectă. Pe când doctorul mă bandaja, el a spus: Tobias, ai inventat un transmiţător de materie. Degetul tău s-a dus până la Jupiter şi înapoi.”

(*Time* TFX, 16 oct. 2034, Copyright © Time Inc., 2034)

Bineînţeles, degetul ajunsese mult mai departe decât Jupiter. După cum urma să descopere Meyer însuşi, distanţa minimă la care TLM-ul poate transporta un obiect este de ordinul a 10^{10} kilometri, adică aproximativ trei parseci. Nu vom şti niciodată cu exactitate unde a călătorit vârful degetului lui Tobias Levant, dar cu siguranţă a fost în adâncul Cosmosului.

10. Capitolul trei

Lui Jacque i-au trebuit câteva minute ca să ajungă pe teren solid, sau cel puţin pe un noroi relativ solid. Tufişul luat drept punct de referinţă constituia singura vegetaţie din jur; în preajmă nu exista nimic semănând a iarbă, licheni, sau măcar alge. Din punctul cel mai înalt unde se afla, îşi putea da seama că „pădurea” era un banal pâlc de tufişuri ceva mai mari decât primul.

— E momentul pentru flotor, spuse Carol. Se aflau de şapte minute pe planetă.

— Depinde…

Flotorul fusese trimis cam la cinci minute în urma echipei de Tameri. Se găsea deja pe planetă, probabil în aceeaşi emisferă, dar nu se putea preciza unde anume se materializase.

Vehiculul se ghida după un semnal emis de costumul Taniei, acelaşi care avea să fie indicatorul pentru câmpul TLM, la întoarcere. Dacă atmosfera planetei deţinea ceva similar unei ionosfere, astfel încât semnalul să poată fi reflectat înapoia orizontului, atunci flotorului i-ar fi trebuit doar puţine minute ca să ajungă la ei. În caz contrar, s-ar fi ridicat pe orbită, ocolind planeta, în căutarea semnalului.

După câteva minute, flotorul apăru, însoţit de o bubuitură impresionantă. Determină poziţia celor cinci Tameri şi asoliză la o distanţă sigură – din nefericire, într-o regiune de noroi adânc.

Ca atare, Jacque îşi petrecu primele două ore pe Groombridge, ajutându-i pe ceilalţi să extragă vehiculul cel greu din clisă şi apoi curăţindu-l cu răbdare.

Când terminară, Tania îi dădu ocol, cercetându-l.

— Nu ştiu… Duzele par curate…

Flotorul era acţionat de vapori supraîncălziţi într-un reactor de fuziune; o duză principală şi opt laterale, pentru direcţionare.

— Nu-mi dau seama cât de greu poate fi. S-ar putea să

funcţioneze şi dacă sunt înfundate cu noroi. Poate că jetul de vapori le desfundă.

— În acelaşi timp, observă Ch'ing, o mică obturare ar putea provoca un turbion în plasma evacuată. Într-o secundă, ar face flotorul bucăţele.

— E cineva sigur în privinţa asta? Nimeni nu răspunse.

— Un lucru e clar, interveni Jacque. Când îi dăm drumul, vreau să fiu cât mai departe de locul ăsta. Dacă explodează, o să facă un crater atât de mare încât…

Reactorul n-o să explodeze, rosti Ch'ing. Poate să crape, dar n-o să explodeze. Are dispozitive de securitate.

— Bine, n-aveţi decât să staţi aici şi să vă uitaţi la el. Eu o să…

— Uite ce-i. N-are rost să ne certăm despre…

— *Cine se ceartă?*

— Fă sonorul mai mic, Jacque! spuse Tania. Oricum trebuie să facem analiza preliminară a solului. După ce ne îndepărtăm cu câţiva kilometri, o să chem flotorul Dacă explodează, îi dăm lui Jacque o medalie. Dacă vine cuminte, îi dăm medalia lui Ch'ing.

Pentru analiza solului, cei cinci Tameri îndeplineau rolul unor simpli colectori de eşantioane. În partea frontală a costumelor MEM exista un analizor care evalua în mod automat eşantioanele în privinţa aspectului, densităţii, rezistenţei la rupere, structurii cristaline (dacă exista aşa ceva), punctelor de topire şi fierbere, compoziţiei chimice, prezenţei microorganismelor, şi aşa mai departe. Datele respective erau transmise recorderului din costumul Taniei.

(Recorderul consemna de asemenea pe cristalele sale datele privind situaţia permanentă a temperaturii şi tensiunii fiecărui Tamer din echipă, undele cerebrale, respiraţia, analiza urinii şi fecalelor, conductivitatea pielii şi a membranelor mucoase, câmpul Kirlian şi diametrul cranian. Nu o făcea în scopul protejării sănătăţii – spitalul cel mai apropiat se găsea la paisprezece ani-lumină – ci pentru a consemna tot ceea ce se întâmplase, în eventualitatea morţii vreunuia. Deşi broşurile de

propagandă nu suflau o vorbă, moartea violentă constituia modul prin care îşi încheiau cariera majoritatea Tamerilor.)

Îşi sincronizară busolele – inerţiale, nu magnetice – apoi se răsfirară într-o linie lungă de o sută de metri, pe direcţia est-vest. Şi porniră spre nord. Orice părea interesant era cules şi pus în analizor. Cam la fiecare o sută depăşi, introduceau câte un pumn de sol sau, cel mai adesea, noroi. În felul acesta, se realiza un profil aproape complet al proprietăţilor geologice şi biologice a unui sector lat de o sută de metri şi lung de cinci kilometri. Nu avură prea mult succes în privinţa specimenelor biologice; găsiră diverse plante cenuşii, suficient de similare cu forma deja cunoscută – şi astfel lipsite de mare interes – dar în acelaşi timp suficient de diferite de plantele terestre pentru a provoca dureri de cap geoformatorilor.

Străbătuseră aproape cinci kilometri, când întâlniră un râu. Curentul era lent, iar apa conţinea o suspensie fină de noroi deschis la culoare. Semăna cu un lapte murdar. De-a lungul malului se întindea un vălmăşag de funigei lipicioşi, roz, care se dovediră a fi plante.

Malul opus se pierdea în ceaţă; se afla probabil la o depărtare mai mare de o sută de metri.

— Ar fi momentul să chemăm flotorul, observă Tania.

Înotul constituia una din activităţile ce nu puteau fi realizate cu un costum MEM.

După câteva minute, femeia adăugă:

— Ar trebui să ajungă dintr-o…

Bubuitura exploziei şi unda de şoc îi izbiră simultan. Jacque văzu râul lăptos zburându-i pe sub tălpi – stabilizatorul era supraîncărcat şi bâzâia puternic, străduindu-se să-i menţină poziţia verticală – apoi atinse suprafaţa apei şi lunecă o vreme pe spate, înainte ca undele să se închidă deasupra lui.

— Vezi, Ch’ing?! răcni el. *Ce pielea mea* ţi-am spus?!

— Cum? întrebă Ch’ing. (Uitase divergenţa lor de păreri în privinţa flotorului.) Poţi să repeţi, te rog?

— Ai… ăă… nu contează…

Jacque îşi dădu seama că mocnise în sine aidoma unei băieţel încăpăţânat. Iar blestemaţii de senzori medicali îi măsuraseră fluxul sangvin, bifându-i hormonii şi înregistrând fiecare secundă de mânie şi, acum, stânjeneală.

— Toată lumea se găseşte sub apă? întrebă Tania şi primi o cacofonie de răspunsuri. Stop! Există cineva care să nu fie sub apă?

Nu exista nimeni.

— Bun, atunci luăm eşantioane din apă şi ieşim.

— A… dracu' de cutie e sub noroi, mormăi Jacque.

— Atunci ia un eşantion de noroi, replică cineva.

Jacque strânse din buze şi făcu aşa cum i se spusese, apoi îşi aprinse proiectorul căştii şi porni spre sud. Nu putea zări nimic, dar prefera să se deplaseze printr-un lichid opac, luminos, decât prin întuneric.

Capul îi ieşi din apă şi aşteptă ca vizorul să se limpezească, în aceeaşi clipă, în difuzor răsună glasul lui Ch'ing. Pentru prima dată aţâţat:

— Cred că am găsit un animal!

— Un animal? Cât de mare?

— Nu prea mare. Cam cât pumnul. Înota prin faţa mea şi l-am prins. Chicoti: Crezusem că era o plantă, dar vibrează.

„Există şi plante care au mişcări de vibraţie", se gândi Jacque. „Se numeşte thanotropism."

Ch'ing apăru la suprafaţă, la câţiva metri depărtare, ţinând creatura cu delicateţe în ambele mâini. Aceasta semăna cu un arici de mare, sau alt animal similar, negru şi ţepos. Se mişca unduitor.

Cei doi bărbaţi ieşiră pe mal. Ceilalţi Tameri nu apăruseră încă.

— Pot să-l văd şi eu, Ch'ing?

— Sigur că da. Numai să fii atent.

— O să fiu.

Ch'ing i-l întinse şi, poate pentru o douăzecime de secundă, senzorii din „palmele" costumelor lor atinseră simultan animalul. În clipa aceea, ei auziră:

„… dracului de chinez crede „… peste tot în viaţă, chiar şi c-o să-i stric jucărioara, aşa ar aici; plutind în mizerie, într-o merita, s-o strivesc, ca din mizerie sterilă, ca s-o strivesc? şi greşeală, s-o strivesc şi s-o dau hrana este viaţă, da. „hrană la…”

— Ce?!

Aproape că scăpă animalul.

— Scuză-mă, ai spus ceva?

— Mmm… n-nu…

Răsuci animalul în mâini. În lumina de pe mal, avea o culoare purpurie strălucitoare, iar ceea ce i se păruseră ţepi nu erau nici tari, nici ascuţiţi. Se legănau cu o graţie stranie care nu sugera panica.

— Cili, rosti Jacque. Sunt un fel de cili. Probabil că înoată cu ei.

— Probabil, încuviinţă Ch'ing. Deşi nu mi se par practici pentru deplasare.

— Poate că de fapt nu-i un animal acvatic. Nu pare deranjat că a fost scos din apă.

— S-ar putea să ai dreptate.

Ch'ing luă înapoi animalul şi, când îl atinseră, auziră:

…. Dar poate că moare acum „… dar s-ar putea să moară zbătându-se aşa, ca o omidă în aşa, un poem lent şi graţios al foc, mama zicea: Jacque, ce… morţii ca o omidă? zbătându-se îmi citeşti gândurile, în foc? O imagine urâtă, Dumnezeule, tu-mi citeşti plesnind, da, îţi zăresc gândurile.

CH'ING

JACQUE

CH'ING

JACQUE

gândurile…

şi…

Se holbară unul la celălalt.

11. Puntea I

Puntea Groombridge Analiză statistică preliminară

30 aug 51

O proprietate remarcabilă a creaturii ce cauzează ESP[7]

, adusă de echipa Taniei Jeeves de pe Groombridge 1618, este faptul că animalul se „armonizează” cu indivizii. Pare să fie mai sensibil, sau mai eficient, faţă de prima persoană cu care a venit în contact, sensibilitatea respectivă diminuându-se cu fiecare contact ulterior.

Aparent, sensibilitatea nu se reduce în timp.

Efectul este acelaşi, indiferent dacă subiectul intră în contact cu animalul pe Groombridge, sau pe Pământ. Efectul nu pare a fi atenuat de senzorii tactili ai Modulului de Explorare Multifuncţional.

Analiza statistică s-a efectuat folosind testul Rhine standard: un pachet de cincizeci de cărţi, câte zece cărţi purtând acelaşi simbol uşor de vizualizat. Fiecare subiect a „citit” pachetul de zece ori, în trei ocazii diferite. Probabilitatea numărului de răspunsuri corecte, din 500 de încercări, ar fi fost 100. După cum demonstrează tabelul următor, rezultatele au fost impresionante:

Subiect

Partener

26 August Test

Partener

27 August Test

Partener

28 August Test

Etalon

1. Lefavre

2

397

3

[7] Extrasensorial Perception (Percepţie Extrasenzorială). (N.T.)

412
7
388
98

2. Wachal
1
295
3
302
8
270
113

3. Jeeves
1
243
2
257
7
219
104

4. Herrick
1
207
3
228
8
195
133

5. Simone
1
182
2
189
7

170
90

6. Chandler
1
161
3
167
8
156
105

7. Tobias
1
143
2
135
8
140
76

8. Fong
1
131
3
135
7
119
115

Numărul „etalon” reprezintă scorul individului în absenţa punţii Groombridge, constatat de dr. Chandler sau dr. Fong.

Din nefericire, Tamerul care a contactat primul puntea (Tamer 1 Hsi Ch’ing) n-a supravieţuit misiunii. Subiecţii supravieţuitori sunt de părere că Ch’ing ar fi înregistrat 500 în mod repetat, întrucât acesta le putea realmente citi gândurile, cuvânt cu cuvânt.

Se pare că nu există nicio legătură, sau una foarte redusă, între scorul Rhine şi identitatea partenerului pasiv, „cititorul”. Lefavre afirmă că ocazional observă o relaţie tip feedback cu Wachal; atunci când îi citea gândurile, el le „auzea” şi pe ale lui aşa cum erau interpretate de Wachal. Efectul era mai puternic cu Ch’ing, dar Lefavre nu l-a observat la niciunul dintre ceilalţi Tameri.

Urmează testări suplimentare, unele de o natură mai subiectivă, în special asupra subiecţilor Lefavre şi Wachal.

Comisia recomandă insistent ca o altă echipă să fie trimisă pe Groombridge 1618, cât mai repede şi pe o durată cât mai lungă.

(semnătura)

Dr. Fiz. Lewis Chandler Din partea Comisiei de Matematică Grupul de Cercetări Generale ADE, Colorado Springs.

12. Capitolul patru

Ieşind din apa mâloasă, Carol dădu cu ochii de o scenă cu totul neobişnuită: Jacque şi Ch’ing ţinându-se de mâini.

— Care-i treaba cu animalul, Ch’ing?

Nu primi niciun răspuns şi se apropie de ei. Apoi Ch’ing îi luă mâna şi-i dădu animalul, continuând să-l ţină şi el: CH’ING CAROL

„… care-i marele mister, de „De la minte la minte, da… ce nu se…? Ce creatură auzim gânduri. Auzim gânduri, curioasă, ce-i… Da."

— Ch’ing? Tu eşti? Chiar vorbim unul cu celălalt aşa?"

— Telepatie, rosti Jacque. Nimic altceva la să-ncercăm toţi trei.

Întinse mâna atingând şi el animalul.

Nimic.

Ch’ing se retrase.

JACQUE CAROL.

„… cred că nu merge în trei, „… merge iarăşi acum. Mă mă auzi Jacque, mă auzi, auzi, Carol? Da. „Carol? Da. Eu Da.”

Tania şi Vivian apărură plescăind din apă, la douăzeci de metri mai departe.

— Ce tot bolborosiţi acolo? întrebă Tania.

Explicară rapid, apoi demonstrară puterile creaturii, mai întâi Taniei, apoi Vivianei.

— Staţi aşa, făcu Vivian. Vreţi să ziceţi că puteţi vorbi între voi prin intermediul chestiei ăsteia?

— Exact, răspunse Ch’ing.

— Fraze întregi, adăugă Jacque.

— Eu nu izbutesc deloc. Ch’ing, gândeşte-te la ceva şi încearcă mai întâi cu mine şi apoi cu Jacque.

Ch’ing se conformă.

— N-am auzit decât „munte” şi „trandafir”, zise Vivian, şi o senzaţie de tristeţe, de rostogolire…

— La să încerc şi eu, spuse Jacque. Sunt două versuri

dintr-o poezie: „De mult n-am mai văzut Colina Estică/De câte ori a-nflorit trandafirul?”

— Pare destul de corect, încuviinţă Ch’ing. Este într-adevăr o poezie – o poezie foarte cunoscută, scrisă de Li Po:

Pu chien Tung Shan chiu Ch’iang-wei chi tu hua.

Mai exact, sunt primele două versuri.

— Ai gândit în chineză? întrebă Jacque.

— Da.

Cei cinci rămaseră mai mult de o oră pe malul râului, experimentând. Respinseră prima ipoteză, a lui Jacque, că animalul era pur şi simplu mai sensibil cu bărbaţii decât cu femeile, încercând să comunice date abstracte, precum seria cartelelor de ajutor social, sau zilele de naştere, reuşiră destul de rapid să deducă simplul adevăr: sensibilitatea recepţiei telepatice scădea proporţional cu numărul persoanelor care atinseseră animalul înaintea ta.

De aceea, Ch’ing era cel mai sensibil, urmat de Jacque, apoi în ordine: Carol, Tania şi Vivian. Ch’ing îi putea citi pe oricare dintre ei aşa cum ar fi făcut cu o carte (deşi cuvintele îi veneau în minte în chineză, dacă nu existau echivalente precise în engleză); Vivian recepta doar impresii vagi şi cuvinte ocazionale. Putea distinge cam jumătate din cifrele seriei unei cartele.

— Mi se pare clar, vorbi Tania, că merită să ne modificăm programul pentru o zi-două, ca să căutăm şi alte animale din astea.

Le propuse să intre în apă, cu proiectoarele aprinse, şi să formeze o linie perpendiculară pe mal, orientându-se cu faţa spre amonte. Ar fi putut zări creaturile înotând, pe o rază de un metru, cel mult doi.

Ch’ing rămase pe ţărm, păzind animalul „lui”, iar ceilalţi patru intrară plescăind în râu.

Conversară aţâţaţi o vreme, apoi se limitară la examinarea galbenului mai şi strălucitor. Timpul se scurgea foarte încet. Pentru Jacque, evenimentele cele mai remarcabile le reprezentau apariţia în câmpul său vizual a unor crenguţe, sau frunze. Se simţea însă mulţumit – avea

multe lucruri de ordonat în minte. Încercă să-şi reamintească fiecare legătură pe care o făcuse el personal în experimentările din ultima oră.

Un bâzâit slab îl anunţă că sosise momentul mesei. Nu-i era foame, dar orice altă activitate prindea bine. Tubul alimentar şerpui în faţa lui şi bărbatul supse; densitatea şi gustul păreau de cartofi piure şi sos de carne dar nesărate. Apoi ceva similar unui amestec de morcovi şi mazăre. Regretă din nou că nu avea o solniţă. În final, tubul îi oferi câteva înghiţituri de vin roşu.

Păcat că n-aveai unde dosi şi o ţigară după masă.

O auzi pe Carol întrebându-l pe Ch'ing dacă nu dorea să încerce, în interesul ştiinţei, un experiment în comunicarea biologică intimă, după ce reveneau cu creatura pe Pământ (experimentul respectiv fiind alt lucru pe care nu-l puteai face într-un costum MEM). Bărbatul spuse că se simţea încântat şi onorat s-o facă.

Jacque admise că valul de gelozie pe care-l simţi era atât iraţional cât şi inechitabil.

După două ore de imersiune, care părură mult mai lungi, Tania hotărî să abandoneze şi să continue cu explorarea solului. Poate că prezenţa lor le speriase pe creaturi, îndepărtându-le, sau – cum sugeră Vivian – animalul prins de Ch'ing le avertizase telepatic pe celelalte.

Îl întrebară pe Ch'ing ce credea şi nu căpătară niciun răspuns.

În timp ce ieşeau grăbiţi din apă, Tania solicită afişajul datelor din sistemul biometric al chinezului. Totul părea normal, exceptând undele cerebrale: cele teta oscilau uşor, însă pe alte nivele nu exista nici o activitate.

Înainte de a ajunge la el, se declanşa o alarmă şi pe vizorul Taniei fu proiectat următorul mesaj:

PERICOL

TOATE FUNCŢIILE VITALE AU ÎNCETAT ÎN MEM 2 S-A ÎNCEPUT PROCEDURA DE URGENŢĂ DEFECŢIUNE MEM NEDEPISTATĂ

NICIO REACŢIE 21:33:00

NICIO REACŢIE 21:33:05

NICIO REACŢIE 21:33:10
NICIO REACŢIE 21:33:15
NICIO REACŢIE 21:33:20
NICIO REACŢIE 21:33:25
NICIO REACŢIE 21:33:30 DECES CAUZAT DE INFARCT
DECES PRECEDAT DE ÎNCETAREA BRUSCĂ A ACTIVITĂŢII MENTALE
DECES CAUZAT DE DEFECŢIUNE MEM NEDEPISTATĂ

13. Manual de asigurări

(Extras din *Manualul agentului de asigurare: Meseriile,* Hartford Insurance Company, Inc., Hartford, CT, 2060)

Meseria: Recomandări:

Tamer Nu se încheie asigurări noi.

Asigurările existente, contractate pe meserii anterioare, nu se prelungesc.

Soţiile de Tameri prezintă riscuri datorită tensiunii nervoase extreme. Decesele trebuie investigate cu atenţie pentru posibilitatea sinuciderii.

(Mortalitatea actuală printre Tameri reprezintă o informaţie cu caracter secret. Studiile neoficiale indică faptul că mai puţin de 50% supravieţuiesc unei misiuni.)

14. Efectul „Praştie”

(Extras din interviul cu dr. Jaime Barnett, Director Ştiinţific, Agenţia pentru Dezvoltare Extraterestră, Colorado Springs, la inaugurarea noului cristal TLM de 120 cm, 28 octombrie 2044).

NBC: Asta-i ceva ce n-am înţeles niciodată. Toţi revin simultan, fără niciun consum energetic…

JB (râde): Bine-ai venit în rândul nostru! Nimeni nu pricepe fenomenul. Este evident că acţionează un fel de lege a conservării, cum o numesc oamenii de ştiinţă…

NBC: înţeleg.

JB: …dar nu-i prea clar *ce anume* se conservă. Vreau să subliniez că aici sunt implicate materia, energia şi continuumul spaţiu-timp. Noi putem descrie Translaţia Levant-Meyer printr-o ecuaţie matematică cu soluţii exacte pană la a zecea zecimală. Totul este însă empiric; nu putem pretinde că înţelegem *de ce* funcţionează.

Efectul „Praştie” reprezintă el însuşi o ilustrare foarte bună a fenomenului. Când un grup de indivizi este translatat pe altă planetă, unul dintre ei are asupra lui un dispozitiv de întoarcere acasă – ceea ce noi denumim „cutia neagră”. Când timpul lor pe planetă expiră, tot ceea ce se găseşte suficient de aproape de cutia neagră va reveni automat pe Pământ.

NBC: Cât de aproape înseamnă „suficient de aproape”?

JB: Se reproduce în mod exact configuraţia câmpului TLM iniţial, în cazul cristalului cel nou de aici, asta înseamnă un cilindru cu diametrul de o sută douăzeci de centimetri şi înălţimea de cinci metri.

Oricum, nu există niciun motiv teoretic pentru funcţionarea circuitelor din această cutie neagră. A fost realizată, procedându-se pe calea eliminărilor succesive, pornindu-se de la circuitele existente în microscopul electronic implicat în experimentul, ăăă, accidental al lui Levant.

NBC: O singură persoană poate purta această cutie neagră?

JB: Da… a dovedit-o catastrofa de la Los Alamos.

NBC: Iar de pe planeta respectivă se poate aduce absolut orice mostră, cu condiţia să încapă în câmpul cilindric.

JB: Exact, ăăă, Fred. După cum ştii însă, mostrele aduse pot rămâne pe Pământ doar un timp egal cu cel petrecut pe planeta respectivă de către exploratori. Apoi ele dispar.

NBC: Suferă şi ele Efectul „Praştie” şi sunt expediate înapoi pe planeta de origine?

JB: Aşa ar fi logic. O simetrie… Dar nu ştim – n-am urmărit niciodată una.

NBC: Ce se întâmplă însă cu o persoană de pe cealaltă planetă, dacă atunci când timpul expiră, ea nu se găseşte în interiorul câmpului cilindric?

JB: Povestea asta s-a întâmplat de două ori. În ambele cazuri, am trimis misiuni de recuperare, dar n-au găsit pe nimeni.

NBC: Cei cu pricina au dispărut pur şi simplu? Nu se…

JB: Exact.

NBC: Şi nu ştiţi ce s-a întâmplat cu ei? JB: Habar n-avem.

15. Capitolul cinci

Lăsară corpul lui Ch'ing lângă râu şi continuară explorarea.

Fără flotor era destul de dificil. Pierdură majoritatea timpului călătorind – realmente alergând, din punctul lor de latitudine ridicată, până sus la pol, apoi jos la ecuator şi înapoi. Folosind amplificatoarele costumelor, puteau străbate peste o mie de kilometri pe zi.

Planeta se dovedi foarte puţin promiţătoare.

Un sfert din suprafaţa ei era acoperit de un ocean cu o salinitate atât de ridicată încât nimic nu putea vieţui acolo, exceptând anumite microorganisme rezistente care trăiau lângă gurile râurilor.

Calota polară era un deşert îngheţat, arid şi lipsit de viaţă, unde vântul permanent rostogolea granule minuscule şi dure de zăpadă străveche, şi sculpta munţii de gheată în forme fantastice, uriaşe pante curbate ce se contopeau în creste ascuţite ca un brici, deasupra cărora crivăţul îşi cânta notele prelungi.

Un lanţ de vulcani stinşi, cu vârfurile acoperite de o nea aurie de sulf monoclinic.

Un crater meteoritic erodat de vreme, mai mare decât Texasul, perfect circular, cu rămăşiţa unui con central – umplut cu apă dulce şi o varietate uluitoare de faună acvatică. Niciuna dintre vietăţile de acolo nu avea proprietăţi telepatice.

Coborând de la pol, solul îngheţat şi steril se dezgheţa, transformându-se în mocirlă, cu tot mai multe plante pe măsură ce se apropiau de ecuator; apoi formele de viaţă se răreau odată cu creşterea temperaturii şi preponderenţa solului uscat.

Ultimele sute de kilometri înainte de ecuator formau un deşert scorojit, piatră sură, stearpă şi nisip în dune monoton de regulate.

În ultima zi, se grăbiră spre râu, ca să poată translata şi

cadavrul lui Ch'ing, aflat în costumul său, pentru a fi investigat în Colorado Springs.

DECES CAUZAT DE DEFECŢIUNE MEM NEDEPISTATĂ îi obsedase pe toţi timp de şapte zile. Toată săptămâna îşi exploataseră costumele până la limitele acestora, iar Ch'ing murise stând pe loc, fără să facă nimic.

Niciunul însă nu avu vreo problemă. „Se întâmplă şi chestii de-astea," declarase Tania, „accidente stranii... MEM-urile sunt verificate, răs-verificat şi răs-răs-verificate. Rămân totuşi nişte mecanisme complexe cărora ne-am încredinţat vieţile. Medicii şi inginerii vor afla ce i s-a întâmplat lui Ch'ing şi se vor asigura că nu se va mai repeta niciodată", încheiase ea.

Râul crescuse şi Ch'ing stătea în apă până la genunchi. Tamerii ajunseră acolo cu două ore înainte de declanşarea efectului „praştie".

Îl scoaseră pe chinez din apă şi rămaseră, aşteptând.

Jacque luă creatura din compartimentul special aflat în costumul lui Ch'ing, unde o lăsaseră într-un mediu care simula râul.

Trecură animalul din mână în mână, şi puterile acestuia păreau nediminuate.

— Am o ipoteză, rosti bărbatul.

— În legătură cu ce? întrebă Carol.

— În legătură cu absenţa animalelor de uscat. (Cu excepţia creaturii găsite de Ch'ing, nu descoperiseră niciun animal care să poată supravieţui scos din apă.) E vorba de meteoritul ăla – ştiţi care – cel cu craterul gigantic... Probabil că a provocat o catastrofă planetară. Cutremure, incendii, valuri gigantice...

— Dacă a lovit apa, a umplut atmosfera cu vapori supraîncălziţi, interveni Carol.

— Aburi radioactivi, adăugă Tania. Genul ăsta de impact...

— Asta voiam să spun, reluă Jacque. N-a mai supravieţuit nimic de pe uscat. Doar plantele şi animalele care au fost protejate de un strat de apă.

— E posibil, e foarte posibil, încuviinţă Tania. Dacă aşa a

fost, geologii ar trebui s-o poată reconstrui.
— Pornind de la eşantioane, completă Carol.
O vreme, rămaseră tăcuţi. Singurul care stătea în picioare era Ch’ing.
— Cât mai e? întrebă Vivian.
— Vreo douăzeci de minute, răspunse Tania. Douăzeci şi două. Altă tăcere prelungă.
— Bun, am putea face formaţia, spuse Tania. Jacque, o să stai tot în vârf, altfel nu se potriveşte înălţimea. Eu o să fiu jos cu Ch’ing… cu costumul lui Ch’ing.
Încurcându-se reciproc, îşi ocupară poziţiile, după ce Tania trasase un cerc de o sută douăzeci de centimetri, ca să-şi ghideze braţele şi picioarele.
— Patru minute.
Ca şi prima dată, tranziţia fu bruscă. Cu o clipă în urmă, priveau apele murdar-lăptoase ale râului; în clipa următoare, se prăbuşeau de la un metru înălţime pe podeaua sălii TLM-ului din Colorado Springs.
— Avem viaţă, rosti Vivian chiar înainte ca Jacque să atingă pardoseala. Ne trebuie o incintă la douăzeci şi opt de grade şi presiunea zero virgulă opt nouă patru. Atmosfera este următoarea: azot – zero virgulă trei cinci şapte, argon – zero virgulă doi nouă şapte…
Acesta urma să fie mediul preliminar al creaturii; condiţiile exacte aveau să fie reproduse după ce se analizau eşantioanele prelevate de Tameri.
— … şi o sursă de apă curentă – o conductă. Creatura este semiacvatică.
— Avem şi un deces: Tamer Ch’ing. Defecţiune a costumului nedepistată.
Înainte de a trece pe la decontaminare, trebuiau să aştepte o echipă de analize care să ia în primire eşantioanele. Dură destul de mult, întrucât majoritatea savanţilor au trebuit să fie daţi jos din pat – nimeni nu se aşteptase ca o misiune de antrenament de rutină să revină cu mostre organice.
Echipa de autopsie însă era pregătită şi aştepta.
În cele din urmă, trecură prin camera cu oglinzi şi raze

dezinfectante şi intrară în vestiar. Macaralele ridicară jumătăţile superioare ale MEM-urilor şi toţi patru se pierdură într-o orgie de scărpinat spinări. După aceea, duşuri fierbinţi şi haine curate, un examen medical rapid şi mâncare adevărată. Apoi şase ore de odihnă înaintea raportului de misiune, în vreme ce analiştii furnizau datele acumulate.

Jacque lăsă în farfurie osul perfect curăţat al unui cotlet de porc.

— Ăăă, Carol…

— Bineînţeles. Cred c-o să fie amuzant.

Îşi turnă încă un pahar cu vin şi trecu carafa Vivianei.

— Ştiai…

— Aştept de-o oră s-o spui.

— Iar eu te aşteptam pe tine. La urma urmei, lui Ch’ing i-ai propus tu…

— El n-ar fi făcut-o niciodată din proprie iniţiativă. Eram curioasă cât va dura în cazul tău.

Jacque înălţă paharul.

— Atunci, în interesul ştiinţei! Ea îl imită.

— Nimic altceva decât cercetare pură.

— Hei, porumbeii, îmi daţi şi mie sarea?

16. Autopsie

CĂTRE:

DE LA:

REFERITOR LA: Rezumat

Grupul de cercetări Medicale, ADE Colorado Springs, Westhampton, Lyon, Nagpur, Mengtzu, la Rioja, Charleville. Johnaton Legman, doctor în medicină. Andre Barnett, medic Miriam Kophage, medic, Grupul de Cercetări Medicale, ADE Col. Spr. Autopsia Tamer 1 Hsi Ch’ing.

Tamer 1 Hsi Ch’ing a decedat la prima sa translaţie, o misiune de antrenament pe o planetă similară Pământului, din sistemul stelei Groombridge 1618. Misiunea sa a fost extrem de neobişnuită din mai multe puncte de vedere. Planeta a fost considerată aptă pentru geoformare, iar unul dintre animalele descoperite de Tameri pare să funcţioneze ca amplificator pentru comunicaţiile telepatice (v. Raportul preliminar: Anexa VIII).

Tamerul Ch’ing a murit la ora 21:32:47,6, în ziua de 17 august 2051. MEM-ul a încercat să diagnosticheze cauza morţii, dar n-a izbutit şi ca atare a transmis şefului misiunii: „Deces cauzat de defecţiune MEM nedepistată”, apoi a congelat cadavrul pentru analiză ulterioară pe Pământ.

Secţia de bioinginerie a verificat cu minuţiozitate MEM-ul şi a raportat că funcţionează perfect. Cristalele lui de date nu conţin nicio indicaţie asupra vreunei defecţiuni la momentul decesului Tamerului. Diagnosticul comunicat şefului misiunii poate fi interpretat drept: „Cauza decesului necunoscută (v. Anexa III).

Examinarea cadavrului a dus de asemenea la concluzii negative. Tamerul Ch’ing avea o sănătate excelentă în ziua de 16 august 2051 (v. Anexa IV, Examenul medical premergător translaţiei) şi nici cadavrul nu denotă simptome de boală sau traumă, care să nu fie derivate în

mod direct din congelarea post-mortem.

Datele biometrice din clipele dinaintea decesului sunt ambigue şi pot fi interpretate în mod variat, indicând fie moarte cauzată de infarct, fie un masiv accident vascular cerebral. Autopsia neagă însă ambele posibilităţi.

28 august 2051

Conţinut:

Raportul autopsiei:

Anexa I: Fişa medicală a subiectului.

Anexa II: Date de laborator neprelucrate

Anexa III: Raportul secţiei de bioinginerie.

Anexa IV: Examenul medical şi interviul premergător translaţiei.

Anexa V: Fotografii şi imagini video ale autopsiei.

Anexa VI: Raportul specialistului cerebrovascular.

Anexa VII: Raportul specialistului cardiolog.

Anexa VIII: Raportul preliminar: Puntea Groombridge.

Copii după originalele cristalelor de date disponibile la cerere.

17. Programare

PROGRAMAREA EXPERIMENTELOR: Puntea Groombridge

Data

Ora

Echipa

Scopul

Echipamentul

25 aug.

03:05

(translaţie)

—

03:05-10:00

Şefi grupuri

Investigaţie generală ad lib

10:00-17:00

Grupul Bio, Willard

Măsurători meta/catabolice

Incintă Stokes modif.

17:00-24:00

Grupul Bio, Jameson

Reacţii la stimuli ad lib

26 aug.

00:00-14:00

Comisia Mai., Chandler

ESP (statist)

Cărţi Rhine

14:00-15:00
Grupul RP
Relaţii cu publicul ad lib

Data
Ora
Echipa
Scopul
Echipamentul

15:00-22:00
Grupul Bio, Van de Walls
Experim. Cu anim. Terestre
Măşti de respir, modif., animale ad iib.

22:00-24:00
Lefavre, Wachal
Personal (ESP, psiho)
Pat

27 aug.
00:00-14:00
Comisia Mai., Fong
ESP (statist).
Cărţi Rhine

14:00-17:00
Riley ş.a.
Conferinţă de presă
—

17:00-24.00

Grupul Bio, Willard
Modif. Rată metabolism la creşt. Stres
Incintă Stokes modif.

EXPERIMENTELE – DIN PERIOADA 28 AUG. – 31 AUG. VOR FI STABILITE ÎN FUNCŢIE DE REZULTATELE OBŢINUTE PÂNĂ ATUNCI

1 sept.
19:00-20:49
Grupul Bio, Willard
Disecţie
Instrum. Chirurg, cam. Holo

20:49
—
(translaţie: „praştie”

18. Capitolul şase: Preludiu

Ceea ce anunţă, precedă sau pregăteşte o acţiune sau un eveniment; acţiune premergătoare… partea introductivă a unei compoziţii muzicale mai ample, care precedă o fugă…

Restaurantul cel mai elegant din Colorado Springs, sâmbătă seara, 26 august 2051. JACQUE LEFAVRE a invitat-o la cină pe CAROL WACHAL. Sfeşnice cu lumânări, catifele groase, muzică neo-elizabetană interpretată de un octet.

Chelnerul a strâns farfuriile; Jacque comandă o sticlă de Château d'Yquem 2039.

CAROL: *(tachinând):*

Merit eu chiar atât de mult?

JACQUE: *(bătând puţin în retragere):*

E o ocazie… CAROL:

N-o să fie cine ştie ce ocazie dacă bem prea mult. Alcoolul este sedativ.

JACQUE:

Vinul bun n-a afectat niciodată… relaţia respectivă. CAROL:

Totdeauna eşti aşa de oficial?

JACQUE:

Eu? Nu-s deloc…

CAROL:

Ba da. Mă tratezi ce pe o verişoară pe care n-ai văzut-o de multă vreme. Nu ca pe…

JACQUE:

La dracu! Poate că sunt eu puţin nervos. Nu-i chiar un rendez-vous banal.

CAROL:

I-adevărat. Totuşi, relaxează-te. Doar n-o să fim pe o scenă în faţa…

JACQUE:

Mda.

Mă bucur c-ai pus piciorul în prag, când moş Chandler voia să… *(Ridică din umeri.)* CAROL:

Există şi nişte limite.

JACQUE:

Totuşi am impresia că n-ai fost chiar atât de scandalizată precum ai reacţionat.

CAROL:

Acum nu fi şi tu curios. O să vezi mai târziu. *(Râde.)*

JACQUE:

Aşa cred. Uite, vine omul nostru. *(Chelnerul serveşte vinul cu ritualul corespunzător. Ei ciocnesc şi beau.)*

CAROL: E bun.

Eşti obişnuit cu genul ăsta de trai?

JACQUE:

Am fost, cândva. Când eram copil.

CAROL:

Ai tăi erau bogaţi?

JACQUE:

Se descurcau bine. Tata era fizician, cercetător principal la Institutul Fermi din New York.

CAROL: A murit.

JACQUE: *(ezitând):*

Putem zice şi aşa. Să vorbim despre altceva.

CAROL:

Sigur că da. Iartă-mă.

JACQUE:

E caraghios.

CAROL:

Cum?

JACQUE:

Păi… că am trecut prin atâtea împreună – am descoperit o lume nouă, nu? – şi totuşi suntem străini unul faţă de celălalt.

CAROL:

Împreună – totuşi separaţi. Nu mă pot obişnui să te văd ca un om, ca un corp omenesc. Ar trebui să fii doar un glas

în urechea mea.
JACQUE:
Mie nu-mi vine greu să m-obişnuiesc cu corpul tău.
CAROL:
Eşti galant.
(Jacque îşi cufundă vârful arătătorului în vin şi~l plimbă pe buza paharului. Paharul este din cristal şi emite o notă muzicală pură şi sonoră, care din nefericire disonează cu muzica octetului. De la masa vecină un bărbat îl priveşte aspru pe Jacque, şi acesta se opreşte.)
CAROL:
Nu-ţi place muzica?
JACQUE:
Muzică! E doar o şmecherie ca să se vândă flaute şi lăute.
CAROL:
E plăcută…
JACQUE:
La anul o să fie la modă chitarele electrice.
CAROL:
S-ar putea.
JACQUE:
Dacă ar fi fost adevărata muzică elizabetană, madrigaluri şi altele, ar fi fost altceva – sobră, controlată – însă modernismele astea…
CAROL:
Ia-o-ncet
Jacque. N-ai de ce te enerva. *(Jacque îşi goleşte paharul şi-l reumple. Carol refuză.)*
CAROL: Cât e ceasul?
JACQUE: Nouă şi cinci…
CAROL:
Dacă plecăm acum, putem merge pe jos…
JACQUE:
Da… *(Priveşte vinul.)*
…e probabil o idee bună. *(Face semn chelnerului.)*
E o seară frumoasă.
Jacque achită nota de plată şi cei doi pleacă, Carol

ţinându-l uşor de braţ.

19. Fugă

Formă muzicală polifonică bazată pe una, două sau mai multe teme, care sunt expuse de o voce şi reluate pe rând de celelalte voci, dezvoltate după legile contrapunctului, evoluând treptat într-o formă complexă cu etape destul de distincte şi un punct culminant final.

Puntea Groombridge se găsea într-o incintă hiperbarică de dimensiunile unei camere, adiacentă vestiarului. Construcţia era oarecum exagerată, presiunea atmosferică pe Groombridge fiind nouă zecimi din cea terestră, însă, după cum observase Jacque, prezenta un avantaj neîndoios pentru experienţa lor: nu avea ferestre.

Veniseră mai devreme şi stăteau în vestiar, bând cafea, când ieşi Van der Walls şi grupul său.

— Ceva rezultate, domnule doctor? întrebă Carol.

— E greu de zis, clătină Van din cap. Cele mai multe animale au fost letargice.

Deschise cuşca pe care o ţinea în braţe şi scoase un collie micuţ, purtând încă electrozi pe ţeastă şi piept. Era complet inert; nu voia să stea în picioare. Van der Walls îl mângâie cu blândeţe şi-i vorbi.

— N-au putut purta măşti şi majoritatea au fost afectate de bioxidul de carbon. O să ştim mai multe după ce analizăm rezultatele biometrice. Bravo, băiatu'!

Câinele se ridicase, ameţit.

Cei doi asistenţi scoaseră şi celelalte cuşti.

— Gata, Van, rosti unul dintre ei.

Van der Walls luă câinele sub braţ şi, cu o figură inexpresivă, le ură noroc.

Jacque şi Carol schimbară filtrele măştilor şi le puseră pe feţe. Nu-şi fixară buteliile cu oxigen pe spate, ci le luară în mână şi trecură prin ecluză.

Scăderea de presiune le provocă senzaţia de înfundare a urechilor.

— Nu-i tocmai apartamentul din luna de miere, comentă

Jacque. Pereţi emailaţi în alb strălucitor, podea din gresie neagră, iar în mijlocul încăperii, un acvariu plin cu apă tulbure, aşezat pe o masă. Un pat pliant, împrumutat de la infirmerie. Camere video.

— *Omnia vincitamor*[8], spuse femeia.

— O să vedem…

Se îndreptară spre pat. Întrecere, Jacque îşi aruncă haina peste una din camerele video.

— Au spus că n-o să funcţioneze, zise Carol.

Bărbatul îşi scotea bluza – o operaţiune delicată, din cauza gulerului rulat pe gât. Fu nevoit s-o scoată peste mască şi apoi s-o tragă peste furtunul de aspiraţie şi butelia de oxigen.

— Aşa au spus…

Azvârli bluza peste cealaltă cameră.

Salopeta sport a Carolei nu ridica probleme. Ea îşi trecu degetul în josul fermoarului, o scoase, o împături şi o aşeză pe masă, lângă acvariu. Îi zâmbi lui Jacque, bâjbâi prin apa mâloasă şi pescui puntea. Era umedă, dar nu lunecoasă.

— Ar trebui să fie interesant.

Se aşeză pe pat, lângă Jacque. El o mângâie uşor, dar nu încercă să atingă puntea.

Femeia se întinse pe pat, îşi lăsă capul în poala lui Jacque şi ridică masca puţin, sărutându-l şi apoi lingându-l.

El îi zbârli părul scurt.

— Nu pierzi timpul.

— N-am chef de pierdut timpul.

îl trase în jos. Pe când încercau să-şi facă loc pe patul îngust, atinseră puntea:

JACQUE: CAROL

Prim-plan tulburător de „Dar repede, atât de *amănunţit al chipului său, apoi* repede…” *Imagini neclare ale organele genitale supraimpuse unor părţi din trupul ei,* „E nervos, dar atât de solid.” *Mişcându-se* „Pielea fierbinte.”

— Nu sunt nervos, şopti răguşit Jacque.

— Bineînţeles că nu, răspunse Carol coborând un deget

---

[8] Lat: Pe toate le învinge dragostea – replică din *Bucolice* de Vergllius (N.T.)

peste pieptul lui. A-nceput să-ţi crească părul.

— Trebuie să… hei!

— Iartă-mă, te gâdili?

— Numai buricul, n-am putut niciodată… aşa-i mai bine.

— Sper.

Femeia aşeză mâna lui pe sânul ei şi atinse din nou puntea.

JACQUE CAROL

*Ochii ei închişi, el vede roşu. Chipul ei, curba prelungă a întunecat, simte degetele şoldului ei. „Aşa fierbinte, ridicându-se peste sfârcurile mătăsoasă, ca… ca… nu te gândi, întărite de plăcere, două locuri nu te gândi…*Mâna lui „Gândeşte-te la ceva sexy"… NU mişcându-se peste sânul ei. NU TE GÂNDI. *Vede mintea ei, vede* PLAJĂ SUB SOARELE *mâna lui* „La ce nu te gândeşti?" STRĂLUCITOR O FATĂ ZVELTĂ.

„Nu te gândi la Maria, nu te gândi…”

— Nu te cenzura, şopti Carol. Seamănă cu mine? Aşa apare în mintea ta.

— Semăna.

Descrise o linie cu vârful degetului, în josul coastelor femeii, peste mijloc, urcând abrupta pantă a şoldului.

JACQUE CAROL

Fior cald de plăcere odată cu Lunecând în jos pe pielea degetul lui, pântecul tresare, fierbinte şi umedă „Uite-o *reflex nervos* „Repede, Ah, tresărind *„peste tuleiele scurte şi* repede”, *peste colţul micului aspre, în jos, se opreşte apoi tendon şi-n jos…* „Acolo, Ah, *desface buzele de jos atât de* acum repede”, *buzele fierbinţi şi umede, alunecă în^sus desfăcute, plescăit, răsuflarea şi-o găseşte* MĂRIA ALERGÂND *ţinută* „Acolo, Ah, nu, prea tare, IEŞIND DIN APĂ, SE AŞAZĂ PE Ah… aici BĂIEŢEL RĂU aici!” PĂTURA MEA USCÂNDU-ŞI

PĂRUL, PICIOARELE DESFĂCUTE TAINA ROZ ÎN HALOUL BĂLAI „Nu, băieţel rău” *lunecând* aici „Prea tare? Am…”

— Aici.

Lăsă puntea pentru o secundă, ca să-i conducă mâna.

JACQUE CAROL

„Nu te mişca”, *ea se împinge* „Sunt gata!”

Inel de două ori răsuflând o dată „Nu te grăbi ea ştie, nu te *adânc, anusul se strânge* „Ah… mişca."

Ah" *afară şi iar înapoi uşor ca un* „Eu…"

fulg o atingere ce încercuieşte „Cum poate…”

„…” pulsaţii fierbinţi, două „…” „?”

trei, diminuându-se „… Ah” „Isuse!” *radiind furnicături* „… Ah, Jacque.”

— Ah, Jacque…

Îşi frecă fruntea de pieptul lui, ştergându-i transpiraţia. Bărbatul lăsă puntea şi o strânse în braţe.

Înghiţi de două ori în sec, apoi vorbi:

— Nu-ţi trebuie prea mult să te încălzeşti, aşa-i? Carol chicoti înfundat.

— A trecut mai mult de o săptămână. Nu te poţi masturba în costum.

— Ai avut toată ziua, spuse el.

— M-am păstrat. Reîncepu să-l maseze uşor. Aşa-i bine?

— Foarte.

Coborî muchia palmei în josul spinării femeii, simţind pielea netedă şi răcoroasă.

— A fost… deosebit, adăugă Jacque.

Degetele lui se opriră puţin la începutul despicăturii dintre fese, degetul mare descriind cerculeţe într-o gropiţă lombară.

— Este altfel decât cu bărbaţii.

— Mai bine?

— Altfel.

Carol se opri din gâfâit.

— În mod normal, n-ar fi fost atât de rapid… dar puntea!

Este ca… este ca… parcă ai fi ambele persoane. Nu chiar aşa, dar ceva în genul ăsta. Excitant! Pentru Jacque nu fusese aşa.

— E bine, bine…

El avusese impresia că cineva îl privea din exterior.

— Nu trebuie să ţinem puntea cu mâinile, spuse ea. Ce părere ai despre asta?

Se întoarse cu spatele la bărbat.

— În felul ăsta durează mai mult pentru mine. Răsucindu-şi braţul, strecură puntea între spatele ei şi pieptul lui Jacque.

JACQUE CAROL

„Dacă încerc să mă gândesc *cuib moale* „Doamne! *simţindu-l pe el* târăşte un gândac prins un *înmuindu-se deasupra ei* „Păianjen, ia-l de pe mine! „TÂRĂŞTE UN PĂIANJEN PRINS”

Jacque aproape că o împinse jos din pat, retrăgându-se din contactul cu puntea.

— Iartă-mă, a… hai s-o ţinem tot cu mâinile. În felul ăsta îi putem da drumul dacă…

— Te-ai simţit prins… ca-ntr-o capcană.

— *Puntea* era cea prinsă. Carol puse braţele în jurul lui.

— Jacque, nu cumva ţi-e frică de mine? Nu cumva ţi-e frică să mă laşi înăuntru…

— Nu. Nu, îmi place. (Nu era o minciună absolută.) Totuşi, să ţinem puntea… cu mâna. Nu-mi place să m-atingă. Nu-mi place să fie atât de aproape.

— Bine. Lăsă creatura lângă abdomenul ei. Aici o poţi ajunge?

— Da.

Atinseră puntea şi, cu mâna liberă, femeia îl călăuzi înăuntrul ei.

JACQUE CAROL

„Acolo” *împingându-se în el, Tremur rapid, intrare uşoară, cald pe pielea ei* „Spune acum *apoi o uşoară rezistenţă înfrântă,* Maria” NU POT *stând apoi lent, fese surprinzător de reci* „Nu, nu *apoi repede, ţinându-se încordat* pot”, *stând apoi retrăgându-se lent, şi împingând brusc, ţinându-se încordat* „E bine”.

— E bine…

Amândoi rămaseră cu ochii închişi, congestionaţi la faţă. Carol îl mângâie cu blândeţe.

— Am încredere în tine, rosti bărbatul.

JACQUE *în* CAROL

Fierbinte, umedă încredere „încredere în tine” STÂND

PE „Ea este ca mine, cu păr…” PĂTURA MEA, USCÂNDU-ŞI *netedă şi răcoroasă afară intrând* PĂRUL, PICIOARELE

lent dur ERECŢIA *ieşind repede* DESFĂCUTE, FERINDU-ŞI *intrând lent ieşind intrând* „Dar PRIVIREA, APOI COBORÂND-O Jacque nu eşti aici” *intrând,* Şi ZĂRINDU-MI ERECŢIA. APOI *ieşind, intrând* „simte-MĂ, CE S-A ÎNTÂMPLAT. EA RÂDE Şi Jacque” *ieşind, intrând* EA ZICE Al CRESCUT JACQUES Şi DEASUPRA AM IUBIT-O EA A MĂ BATE PE GENUNCHI Şi MURIT „Jacque” FUGE PESTE NISIP RÂZÂND

DAR EU ÎMI AMINTESC MEREU CĂ ACOLO NU-I NIMENI ALTCINEVA Şi NOI NE JUCĂM ÎMPREUNĂ, CU EA DEASUPRA MEA PE PĂTURĂ EA ÎMI ARATĂ CUM

„Am iubit-o, era sora mea, a murit”

— A murit când… aveam doisprezece ani când a murit.

— Jacque… Bâjbâind, Carol îi atinse obrazul, ochii. Bietul meu Jacque…

În următoarea oră, încercară cinci poziţii sexuale diferite. Carol devenise extenuată după nouă-zece orgasme. Jacque era şi mai istovit, deoarece nu izbutise niciunul.

Putea începe, dar nu termina. Îi era imposibil, cu gândurile altei persoane – oricât de îmbietoare ar fi fost – invadându-i intimitatea; imposibil, cu propriile sale fantezii reflectate, distorsionate, de compasiunea lui Carol – şi, uneori, de dezgustul ei, deşi încerca să-l ascundă.

Femeia nu avea astfel de probleme; era prea puţin introvertită şi cu sensibilitate mai redusă faţă de punte. Legătura telepatică cu Jacque constituia pentru ea o mirodenie delicioasă, ca şi cum ar fi făcut dragoste înconjurată de oglinzi, iar în minte i s-ar fi proiectat un film erotic.

Zăcea gâfâind pe pat. Jacque luă puntea, se îndreptă rigid spre acvariu şi o puse în apă. Îşi ridică haina de pe cameră şi se aşeză lângă Carol.

— Am uitat să luăm prosoape, îi spuse şi începu s-o şteargă cu blândeţe.

Carol toarse precum o pisică şi se întinse.

— Nu vrei să…?

— Nu. Mi-a ajuns.

— Mai e timp destul. (Ceasul arăta 23:14.) Dacă am face-o fără punte…

— Te rog!

— Voiam doar…

— Carol, altă dată mi-ar plăcea, dar *altă dată!* Ea tresări.

— Nu te enerva pe mine.

— Nu m-am enervat pe tine.

— Nu fi nervos nici pe tine. N-ai avut ce…

— Hai să nu mai discutăm. Să nu mai discutăm despre asta.

— Bine**.** Încercă să-l şteargă, dar bărbatul se răsuci şi începu să se îmbrace. Ea îi întoarse spatele şi scotoci prin poşetă, căutând un şerveţel.

20. Coda

Pasaj mai mult sau mai puţin independent, la sfârşitul unei compoziţii, introdus pentru a obţine un final satisfăcător.

Abia peste opt ore trebuiau să revină în laborator pentru testele Rhine. Jacque o conduse pe Carol la căsuţa ei. Era o seară ceţoasă de sfârşit de vară; deasupra lor se rostogoleau nori grei de ploaie, iar la orizont se zăreau fulgere. Mergeau unul lângă altul, fără să vorbească prea mult.

Femeia apăsă degetul pe senzorul uşii, apoi îl prinse pe Jacque de mână.

— N-am nimic de băut în…

— Carol, ăăă, uite ce-i: Iartă-mă. N-a fost vina ta. De vină e nenorocita aia de…

II cuprinse în braţe şi-şi lăsă capul pe pieptul lui. După câteva clipe rosti:

— Îţi datorez o masă, Lefavre.

— Ah, aia…

— Eşti liber la micul dejun de mâine? Trăgându-l spre uşă, adăugă: Haide! Am ouă adevărate.

21. Însoţirea minţilor neprefăcute admite impedimente

Efectul comuniunii telepatice asupra coitului de

Raymond Sweeney, doctor în medicină şi filosofie STRICT SECRET

1. Se atrage atenţia că din acest raport nu se pot desprinde concluzii generale, întrucât se bazează pe un singur episod. Totuşi, anumite aspecte pot interesa cercetătorii în domeniul funcţiilor şi disfuncţiilor sexuale umane.

2. Subiecţii implicaţi au fost Jacque (sic) L şi Carol W., doi veterani ai primei misiuni Groombridge, cei mai sensibili la efectul de amplificare al punţii Groombridge. Subiecţii au fost programaţi pentru două ore de experimentări sexuale în contact cu puntea, fără observare exterioară, cu condiţia de a accepta interviuri ulterioare.

3. Subiecţii par compatibili sexual, dar n-au întreţinut relaţii sexuale reciproce înaintea experimentului (privit retrospectiv, amănuntul este regretabil). Niciunul n-a avut disfuncţii semnificative în trecut. Declaraţia Carolei dovedeşte o frecvenţă relativ ridicată a contactelor sexuale; în cazul lui Jacque, frecvenţa este mai scăzută.

4. Subiecţii au fost intervievaţi în mod separat, între două şi trei ore, la două zile după experiment. Carol a acceptat ca o parte a interviului să se desfăşoare sub hipnoză; Jacque n-a acceptat.

5. Carol a raportat reacţii sexuale relativ normale, însă neobişnuit de intense şi accelerate. Jacque a suferit de imposibilitatea ejaculării şi a orgasmului.

6. Jacque şi-a amintit două episoade similare din trecut, ambele cu etiologie bine definită: oboseală accentuată, consum exagerat de alcool, lipsă de raporturi emoţionale cu partenera (o prostituată, pe când el avea şaisprezece ani). Afirmă că în cazul de faţă, niciunul dintre factorii amintiţi n-a fost prezent în grad semnificativ, şi atribuie

episodul, în totalitate, influenţei punţii.

7. Pe de altă parte, Carol şi-ar dori o punte personală.

8. Imediat după încheierea experimentului, cuplul a avut, în două rânduri, relaţii sexuale pe deplin satisfăcătoare reciproc, ceea ce, desigur susţine afirmaţia lui Jacque.

9. Se anexează copii după interviuri şi fişele medicale.

22. Simfonime

(Extras din *Istoria comentată a muzicii populare americane,* Volumul 6 [2040-2060], de Eliot Green. Copyright © Quadrangle TFX, 2072).

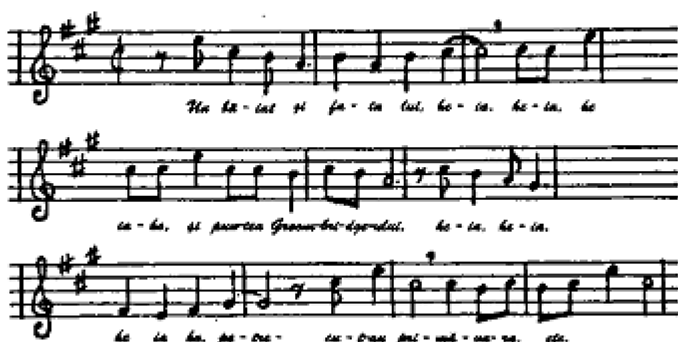
…pentru scurtă vreme dominată de o modă hibridă, botezată „Mişcarea Neo-Elizabetană”.

Instrumentele erau elizabetane – copii făcute cu maşinile şi tehnologiile secolului 21 – iar melodiile şi majoritatea textelor fuseseră preluate din epoca respectivă. Substratul curentului respectiv n reprezenta însă simplul profit, atât muzicienii cât şi negustorii mizând pe sensibilitatea tocită a unui public avid de noutate.

Unul din jalnicele exemple tipice îl constituie „îndrăgostiţii iubesc primăvara”, popular în toamna anului respectiv:

Strofa nu este completă, dar i-ar fi păsat cuiva? Din punct de vedere muzical este lipsită de imaginaţie – iar cuvintele au un efect vomitiv instantaneu asupra oricărui iubitor al lui Shakespeare.

S-a afirmat că şlagărul ar fi fost scris de un calculator al departamentului Relaţii cu Publicul al Agenţiei pentru Dezvoltare Extraterestră…

23. Capitolul şapte

Jacque închise uşa sălii de informare şi încuviinţă din cap, într-un salut general. Se aşeză lângă Carol. Scârţâitul pielii fotoliului fu singurul sunet din încăpere.

— Perfect, rosti Tania ridicând privirea de pe lista din mâna ei. Suntem cu toţii. Jacque, el e noul nostru coleg, Gustav Hasenfel, din Bremehauven. Gustav, fă cunoştinţă cu Jacque Lefavre.

Jacque se aplecă peste masă şi dădu mâna cu Gustav.

— *Guten Tag*[9]*.*

Păr blond decolorat, trăsături puternice, arătoase, înalt, cu o tristeţe inefabilă în ochii albaştri, limpezi. Palma caldă, uscată, fermă. Jacque nu-l plăcu.

— *Tag. Sind Schweitzer*[10]*?*

— *Ja naturlich. Mein Akzent?*

— *Jawoh!*

— Hei, interveni Carol. Vorbiţi în franceză, sau în altă limbă.

— Gus e Tamer Doi, spuse Tania. Are patru misiuni la activ. Asta însemna că după ultima misiune a bărbatului, pensionarea şi/sau moartea îi redusese echipa la doi sau trei Tameri. Altfel nu i-ar fi destrămat-o; ADE prefera să păstreze echipele neschimbate.

---

[9] Bună ziua! (în limba germană – N.T.)

[10] ’Ziua! Sunteţi elveţian? – Da, desigur! Mă trădează accentul? – Da. (în limba germană, în original – N.T.)

— Bun, urmă Tania, ciocănind uşor în hârtiile pe care le ţinea în mână. Două lucruri… ba nu, trei. Jacque şi Gus, sunteţi programaţi în misiune de fertilizare. Poimâine, doi septembrie, la cinci şi treizeci şi şase.

— Bietul meu băieţaş extenuat, şopti Carol.

— Unde anume? întrebă Gus.

— Cygnus B, şaizeci şi unu. O planetă fascinantă.

— Aşa-i. Am petrecut două luni acolo, geoformând. Femeia zâmbi.

— Am născut acolo anul trecut.

— Eu am fost acum patru ani.

Urmă o scurtă tăcere, iar cei doi încuviinţară din cap reciproc.

— Restul echipei rămâne pe loc până luna viitoare. S-a aprobat finanţarea altei misiuni Groombridge, mai lungă. Vom sta acolo patruzeci şi şapte de zile, începând din unsprezece octombrie. Cu spectrograful masic.

— Începem geoformarea? întrebă Vivian.

— Probabil că nu. Analiza preliminară arată că Groombridge nu merită atâta bătaie de cap. Se vor construi doar câteva clădiri pentru un centru de cercetări psihice. Misiunea noastră va fi căutarea de punţi. În plus, vom izola elemente pentru o echipă de inginerie, care ne va urma după două săptămâni.

Până la sfârşitul lui septembrie se vor elabora şi programele noastre de lucru. Cu excepţia lui Jacque şi Gus, toată lumea capătă permisie până pe douăzeci şi cinci.

— Cât durează misiunea de fertilizare? se interesă Jacque.

— Douăzeci de ore. Ah, ia asta! Tania îi aruncă un flacon micuţ de plastic: lei câte o pastilă din şase în şase ore, începând de diseară la douăsprezece. Şi să fii băiat cuminte, încheie ea ridicând **o** sprânceană.

— Începând de diseară la douăsprezece, spuse Carol.

— Bine, râse Tania. Totuşi nu-l epuiza.

— Azi, puntea revine prin „praştie”. O vor diseca, la ora nouăsprezece. Poate veni oricine doreşte să asiste. Carol

ridică mâna.
— Au aflat cum a murit Ch'ing?
— Nu. De fapt, depinde pe cine întrebi. Medicii spun că de vină trebuie să fi fost costumul. Bioinginerii zic că nu. Încă se cercetează.
— M-am liniştit, comentă Carol.
— Nu-i prima dată că se întâmplă aşa ceva, strânse din umeri Tania. Eu nu ştiu pe cine să cred. Sper că n-a fost din vina costumului.
— Pe douăzeci şi cinci septembrie, ne întâlnim aici. Începând cu câteva zile înainte, verificaţi corespondenţa primită – ni se va expedia un fel de rezumat al cercetărilor preliminare. Comisia de matematică şi grupul bio au publicat deja o serie de constatări, dacă vă interesează să le citiţi…
Altfel, aveţi o lună liberă. Cine vrea să participe la disecţie?
Toţi, cu excepţia Carolei, înălţară mâna.
— Perfect, atunci o să-i anunţ. Ne întâlnim acolo.
Jacque şi Carol ieşiră în oraş să cineze. Restaurantul mexican nu era grozav, dar nu se compara cu cantina ADE.
— De ce să mai mergem la disecţie? întrebă Carol după ce făcuseră comanda. Mai bine, petrecem o seară liniştită acasă.
Bărbatul râse.
— Te porţi de parcă aş pleca într-o lungă călătorie.
— Păi… aşa-i.
— Nu durează nici măcar o zi, rosti el amestecând cuburile de gheaţă din paharul cu apă. De fapt, cred că eşti geloasă.
— Nici vorbă! Nu fi prostuţ.
— Nu zic că eşti geloasă pe femeia aia. Mai degrabă, pe situaţie. Pe faptul că voi trebuie să rămâneţi într-un loc şi să faceţi copii, în timp ce noi… bântuim galaxia ca nişte fluturaşi amorezi.
— Nu-mi fac griji de-astea. În plus, e mult mai sigur.
— Ştii cât mai ai până te…
— Până mă fertilizează pe mine? Nu. Tania zice că mai

întâi ar trebui să fac minim două translaţii. După aceea, dacă mă iau după exemplul ei, o să tot fiu însărcinată câţiva ani.

— Ea a născut de şase ori?

— Da, însă nu-i ceva obişnuit.

Chelnerul le aduse mâncarea: fasole reîncălzită şi ceva cu aspect de carne.

— Dacă aş fi femeie, n-aş fi prea încântată.

— Totuşi întâlneşti mulţi bărbaţi interesanţi… Gustă din mâncare, apoi turnă deasupra sos picant: Ce crezi despre Gus?

— Mi se pare un tip valabil.

— Pe dracu, râse femeia. Dacă ai fi văzut cum vă măsuraţi din ochi…

— Hai, hai… N-am schimbat nici două vorbe împreună.

— Aşa-i, aprobă ea. Ai auzit ce i s-a întâmplat?

— Ce?

— Noi suntem a treia lui echipă. Din prima au dispărut patru oameni. Au plecat cu flotorul şi, puţin mai târziu, şeful a primit simultan patru anunţuri de deces. Flotorul s-a întors fără o zgârietură.

— Mda, cam ciudat. S-a aflat ce se întâmplase?

— Niciodată. Nu s-au găsit nici trupurile, nici costumele, absolut nimic. Asta a fost acum doi ani pe şaptezeci Ophiuchi A. După aia, anul trecut, pe Tau Ceti, un accident de geoformare. O explozie a ucis jumătate din echipă.

— De unde ştii toate astea?

— Vin mai devreme la şedinţele de informare.

O vreme, mâncară tăcuţi. Jacque îşi turnă restul de bere.

— Bietul Gus, spuse el. Bine că nu suntem superstiţioşi.

— Nu-i chiar aşa…

În incinta hiperbarică se putea sta doar în picioare. Vreo treizeci de oameni se fereau din calea Grupului Bio al lui Willard şi a echipei holo care se pregătea de înregistrarea disecţiei.

Un reporter de la Science-News TFX îl întrebă pe dr. Willard dacă se căutau anumite caracteristici speciale.

— De fapt, nu ştim exact ce anume căutăm. Adică, nu ştim cum va arăta… Evident, e vorba de organul responsabil pentru această însuşire unică. Animalul a fost scanat cu neutroni şi neutrini, i-am făcut radiografii – toate analizele nedestructibile. Din câte am constatat, n-are un sistem nervos mai evoluat decât al unui strugure. Practic o un tub gol, care ia mâncarea printr-un capăt şi elimină reziduurile prin capătul opus. În plus, îi ajută pe oameni să citească gândurile.

Deschise o casetă neagră şi începu să aşeze instrumente sclipitoare pe masa din faţa lui.

— Nu vom face anestezie. Dacă vei citi rezumatul primit, asta s-a făcut în cadrul testului unsprezece, pe douăzeci şi şase august. Din câte am constatat, nimic nu-i provoacă durere. Nu am nicio explicaţie pentru asta. Până şi protozoarele[11] reacţionează la traume.

— Jacque Lefavre şi Carol Wachal sunt prezenţi? Cei doi ridicară mâinile.

— Veniţi aici, vă rog… Vă deranjează să ne daţi o mână de ajutor?

— Nu, răspunse Jacque iar Carol încuviinţă din cap. Dar nu suntem sterilizaţi.

— Nu-i nimic, nici eu nu sunt. Vorbi apoi către reporter: Lefavre şi Wachal sunt Tamerii cei mai sensibili la efectul punţii.

Ideea lui dr. Jameson, este ca ei să stea în contact cu puntea pe durata disecţiei. Sperăm că veţi fi în stare să ne spuneţi în ce moment anume creatura îşi pierde puterea. De asemenea, să ne oferiţi nişte impresii subiective despre hm-mm, viteza de diminuare a puterii, eventualele fluctuaţii… lucruri din acestea. De acord?

— O să încercăm, zise Jacque.

Carol pălise. După cum mărturisise, revenind de la cină, avea o teamă iraţională vizavi de disecţii. La cinci-şase ani,

---

[11] Nevertebrat (subregnul: Metazoa, ramura: Protostomia, încrengătura: Mollusca, subîncrengătura: Conchifera, clasa: Gasteropoda, subclasa: Opistobranchiata): gasteropod marin, carnivor. (N.T.)

văzuse o emisiune de ştiinţă popularizată în care inima unei broaşte ţestoase fusese extrasă şi ţinută să bată vreme de câteva săptămâni. Şi acum mai avea coşmaruri în care apărea inima aceea.

Îi instalară în aşa fel încât să nu obtureze camerele holo. Când atinseră puntea, Jacque simţi teama ce galopa în mintea femeii, încercă să-i transmită linişte, tandreţe. Îl auzea doar cu jumătate de ureche pe Willard.

— Bineînţeles, nimeni n-a mai efectuat o asemenea disecţie. Nudibranchia ar reprezenta un analog destul de bun. Luă un bisturiu şi continuă: De aceea, voi… am… voi face o s-s-s… voi inciza, hm-m. De-a lungul do’s… do’salei…

— Domnule doctor… se repezi spre el un asistent.

Bisturiul zăngăni pe masă. Cu o expresie de uimire pe chipul său ridat, Willard îşi apăsă palma pe piept şi se aşeză pe podea. Se răsturnă într-o parte, fără să se mai îndrepte.

Asistentul îi căută pulsul.

— Inima nu mai bate, anunţă el. Rupse pieptul halatului lui Willard.

— *Scoteţi-l de-aici!* răcni Jameson. Scoteţi-l pe hol, oxigen, *tu…* arătă spre alt asistent…cheamă un flotor!

Urmară câteva momente de confuzie, vacarm şi agitaţie. Jameson ceru ca toată lumea, cu excepţia medicilor, să rămână în sală până îl trimiteau pe Willard la spital.

După câteva minute, Jameson reveni înăuntru. Oprindu-se în faţa mesei, se adresă privitorilor:

— Este… ceva absolut teribil. Îl rugasem pe Bob… Ridică un deget spre reporter: Asta nu-i pentru difuzare! îl rugasem pe Bob de peste zece ani să-şi pună un stimulator cardiac. Un bărbat de optzeci de ani care fumează şi bea ca el… mă rog, cei mai mulţi îl ştiţi pe Bob… Zicea c-o să-şi pună stimulator în ziua când nu va mai juca tenis.

Au venit în patru minute, iar la spital aşteaptă o echipă de intervenţii cardiace. Poate că vor reuşi să-l salveze.

Între timp… aş fi dorit să stăm lângă Bob, dar nu ne-a mai rămas nicio oră ca să terminăm, înainte să intervină

„praştia”. Deci, să continuăm!

Ocoli masa şi luă bisturiul scăpat de Willard.

— Nu voi pretinde că ştiu nici pe jumătate cât Bob în privinţa anatomiei nevertebratelor. Este cineva aici care crede că poate face o treabă mai bună?

Nu răspunse nimeni.

— Vorbiţi, fir-ar a naibii! Nu invoc întâietatea funcţiei. Tu, Modibo? Luna trecută, ai făcut blestematul ăla de melc.

Negrul masiv aflat în primul rând clătină încet din cap.

— Nu pentru c-aş fi fost specialist, domnule doctor. Pur şi simplu era tura mea.

— Dă-i drumul, Phil, rosti altcineva. Dacă vedem ceva deosebit, te anunţăm.

— Bine, încuviinţă el apoi vorbi către cei doi Tameri: Ţineţi-l. Coborî bisturiul şi ezită.

— Deci, o incizie dorsală. Hm-m. Dorsală.

Ridică privirea spre Jacque şi scutură violent din cap. Apoi, încetişor, ridică bisturiul şi-şi reteză beregata.

24. Geoformare II: Accesul la unelte

De la: Data:

Referitor la:

Către:

Departamentul Relaţii cu Publicul, Westinghouse International Black & Morgenstern 11 noiembrie 2075.

Spot publicitar de patru minute (înserat la oră de audienţă maximă – mijlocul emisiunii „Don Loft Show”, 17 ian. 76): Comentariu şi instrucţiuni preliminare.

LOCUL DE FILMARE: Craterele Parcului Naţional Lunar NECESARE: Laborator de animaţie; 3 (trei) holocamere portabile; 3 (trei) actori; 2 (două) costume MEM simulate; 1 (un) spectrograf masic Westinghouse.

Spotul începe cu un desen animat de 30 de secunde. Un peisaj extraterestru, muzică stranie. Cinci Tameri apar brusc, coboară din formaţia-piramidă şi se înşiruie, aşteptând.

În locul unde fusese formaţia lor apare la fel de brusc un morman de cărămizi, ciment şi unelte de zidari. Muzica se schimbă într-un jazz lent, iar ei încep construirea unei case. Ritmul creşte pe măsură ce Tamerii lucrează tot mai repede. Apar noi mormane de cărămizi – după patru asemenea grămezi, casa e gata.

Tamerii rămân în jurul ei, gâfâind. Brusc, muzica se opreşte şi rândul de cărămizi de la bază dispare. Restul casei cade pe sol cu un bubuit puternic. Scena se repetă de trei ori, dispărând succesiv toate straturile.

Tamerii se scarpină în cap. Apoi dispar şi ei. Imaginea se estompează şi începe secvenţa „Craterele lunare”.

(Poziţiile camerelor sunt în coordonate carteziene. Planul doi este la nivelul solului, cu originea sub spectrograful masic, care va fi instalat într-o zonă plană la 1250 metri NNW de cota de nivel 1728 (permisiuni obţinute de la „Park Service, Inc.”) Iniţial, axa X e

orientată la 29° E faţă de N.).

030 31 .00.3 00 8,5 8,5 3,0 035 31 .00.3 00 8,5 8,5 3,0

TRAVELLING PE AXA-X PÂNĂ LA

045
10.00.2
00
8,5
8,5
3,0

050
05.05.1
00
8,5
8,5
3,0

055
00.00.0
00
7,5
7,5
3,0

PLAN DETALIU PÂNĂ LA

065
00.00.0
00
2,0
2,0
2,0

PANORAMIC

075
00.00.0
— 180
1,5
1,5
2,0

CONFIGURAŢIE MENŢINUTĂ PÂNĂ LA

101
00.00.0
— 180
1,5
1,5
2,0

LENT

PLAN DETALIU/PANORAMIC/PLONGEE

102
00.00.0
— 175
1,4
1,4
1,9

103
00.00.0
— 170
1,3
1,3
1,9

104
00.00.0
— 166
1,2
1,2
1,8

105
00.00.0
— 163
1,1
1,1
1,8

106
00.00.0
— 161
1,0
1,0
1,7

107
00.00.0
— 159
0,9
0,9
1,7

108
00.00.0
— 158

0,9
0,9
1,6

109
00.00.0
— 157
0,9
0,9
1,6

110
00.00.0
— 156
0,9
0,9
1,6

111
00.00.0
— 155
0,9
0,9
1,6

112
00.00.0
— 154
0,9
0,9
1,6

113
00.00.0
— 153
0,9
0,9
1,6

Peisaj dezolant.

GLAS DIN OFF:

(t=33) „Nimic făurit pe Pământ nu poate sta pe altă planetă.”

(t=55) „Aceasta e maşina care a adus omenirii stelele.”

(t = 70) „Spectrograful masic… Westinghouse.”

(t=72) Cei doi Tameri, mergând împreună se apropie de maşină. Ei poartă în braţe pietre pe care le aruncă pe un morman mare de lângă maşină.

GLAS DIN OFF: (t=88) „Ei nu folosesc spectrograful masic Westinghouse pentru case din cărămizi. Ei îl folosesc pentru a izola elemente pure… pentru a construi maşinile… care vor preschimba această lume sterilă… într-un paradis pentru generaţiile viitoare.”

PANORAMIC RAPID 114 00.00.0 -098 0,9 0,9 1,6

CONFIGURAŢIE MENŢINUTĂ PÂNĂ LA 122 00.00.0 -098 0,9 0,9 1,6

CONTRE-PLONGEE Şi TRAVELLING

123

00.00.0

— 098

1,0

1,0

1,7

124

00.00.0

— 098

1,2

1,2

1,8

125

00.00.0

— 098

1,4

1,4

1,9

126
00.00.0
— 098
1,7
1,7
1,9

127
00.00.0
— 098
2,1
2,1
1,9

128
00.00.0
— 098
2,7
2,7
2,0

129
00.00.0
— 098
3,5
3,5
2,0

CONFIGURAŢIE MENŢINUTĂ PÂNĂ LA 143 00.00.0 - 098 3,5 3,5 2,0

(t = 114) „Acest panou cu cadrane şi întrerupătoare a fost visat de străvechii alchimişti viaţa întreagă: Piatra Filosofală.

(Muzică până la t = 125): „Interesul nostru nu este de a preschimba metalele în aur visul alchimiştilor. Noi preferăm (îndepărtându-se de în ordine) să schimbăm

piatra în metale utile.”
În timp ce GLASUL DIN OFF vorbeşte, Tamerii umplu buncărul maşinii cu piatră.
„Spectrograful masic Westinghouse are o temperatură interioară atât de mare încât piatra este descompusă în molecule individuale. El sortează aceste molecule şi le colectează pe cele care aparţin unui singur element dat.”
PANORAMIC LENT (spre spatele maşinii)
144
— 096

145
— 094

146
— 092

147
— 090

148
— 088

149
— 086

150
— 084

151
— 082

152
— 081

153
— 080

154
— 079

155
— 078

156
— 077

161
STOP PANORAMIC LA -077 3,5
3,5 2,0
PANORAMIC RAPID PLAN DETALIU/PLONGEE

LENTE

162
— 066
3,3
3,3
1,9

163
— 055
3,1
3,1
1,8

164
— 044
2,9
2,9
1,7

165

— 033
2,7
2,7
1,6

166
— 022
2,5
2,5
1,5

167
— 011
2,3
2,3
1,4

168
000
2,1
2,1
1,3

169
011
1,9
1,9
1,2

170
022
1,8
1,8
1,1

171
032
1,8

1,8
1,1

172
042
1,8
1,8
1,1

173
052
1,8
1,8
1,1

174
060
1,8
1,8
1,1

175
067
1,7
1,7
1,1

(ATENŢIE: Pe durata acestui panoramic, echipa holo trebuie să manifeste multă prudentă. Operatorul de pe axa Y trebuie să poarte blindaj termic, deoarece se apropie la doi metri de duza de evacuare.)

Lat=156, unul dintre Tameri acţionează comenzile maşinii.

(t = 156) „Acum maşina este reglată să producă elementul argint.”

(MUZICĂ până la t=173) „Vom procesa toată piatra în aproximativ cincisprezece secunde.”

176 177 178 179 180 181 182 183 184

073 077 080 080 081 082 082 082 082
1,6 1,5 1,4 1,3 1,2 1,1 1,0 0,9 0,8
1,6 1,5 1,4 1,3 1,2 1,1 1,0 0,9 0,8
CONFIGURAŢIE MENŢINUTĂ PANA LA
187 082 0,8 0,8 PLAN DETALIU RAPID
188 082 0,3 0,3 CONFIGURAŢIE MENŢINUTĂ PÂNĂ LA
197 082 0,3 0,3
1,1 1,1 1,1 1,1 1,1 1,1 1,1 1,1 1,1
1,1
1,1
1,1
FLASH:
IMAGINI ARHIVĂ ADE 44/5398/0329-0345 Tamer folosind strungul pe suprafaţa planetei ne-geoformate) FONDU:
214 REPLAY STOP CADRU ALt=30 PÂNĂ LA
219-221 LENT CU IMAGINI ARHIVĂ ADE 79/4760/0000-0008 (Peisaj luxuriant, doi sori pe cer)
FLASH
230
IMAGINI ARHIVĂ WEST PR 001/0000-0010 (Emblema Westinghouse pe fundalul spaţiului cosmic. Panoramic 18°/sec.)
(t=188) Pepita apare în cuva de evacuare.
GLAS DIN OFF: „Argint!”
(MUZICĂ până la t=191): „Sau orice alt metal util.
„Inginerii Tameri vor folosi aceste metale pentru unelte…”
(t=198) „Unelte cu care să construiască maşinile de geoformare. Elementele din acele maşini vor proveni tot din spectrograful masic… Westinghouse.”
(t=214) GLAS DIN OFF: „Şi peste un an sau doi…
(SEMEŢ) sau zece… sau *cincizeci…*
232 PUTERNIC
IMNUL WESTINGHOUSE
(MUZICĂ până la t=221) „Va apărea o nouă lume unde pot trăi oamenii.”
(MUZICĂ până la t = 226) „Un alt început pentru

omenire.”

(t=230) GLAS DIN OFF:

Westinghouse...

239-240 FONDU. (t=232)

„Clădeşte lumi mai bune...

(t=234) „Pentru tine.”

25. Purtător de Sămânţă

(Extras din *Predici ştiinţifice* de Theodore Lasky, copyright © 2071, Broome Syndicate. Articol apărut în *The Washington Post-Times-Herald-Star-News,* 25 noiembrie 2071)

…planul original, care era de a utiliza TLM-ul pentru a trimite aparatură automată de geoformare pe una din planetele tip Terra din jurul 61 Cygni A. Oamenii urmau să fie transportaţi pe noua planetă cu ajutorul unei aşa-numite „nave generaţie”.

Se ia un asteroid cilindric, lung de vreo zece kilometri. Se sfredeleşte şi goleşte, iar interiorul se geoformează. Se roteşte uşor în jurul axei, pentru a obţine gravitaţie artificială. Se instalează echipamente de propulsie şi se trimite spre 61 Cygnus, cu câteva mii de oameni înăuntru. În funcţie de proiectul utilizat (adică de fondurile care au putut fi alocate proiectului), călătoria durează între douăzeci şi o mie de ani.

De aici şi numele. De-a lungul drumului se pot naşte şi muri zeci de generaţii.

O femeie, pe nume Jerry Kovaly, a făcut inutil tot deranjul acesta.

La sfârşitul anilor 2030, dr. Kovaly era biologul răspunzător cu etapa „ştiinţe naturale” din geoformarea 61 Cygni A.

(Ea a inventat termenul „xenastenie”, care descrie slăbiciunea bruscă şi dezorientarea simţită de un Tamer la întoarcerea pe Pământ, dacă a consumat alimente de pe altă planetă, atunci când moleculele extraterestre îi părăsesc corpul prin efect „praştie”.)

61 Cygnus A era o planetă uşor de geoformat; aproape de la început, oamenii puteau umbla neprotejaţi pe solul ei. A fost prima lume ale cărei plante băştinaşe s-au dovedit comestibile şi, de asemenea, prima lume pe care s-a conceput un copil uman.

Cu ocazia unui examen medical de rutină înaintea celei de-a patra translaţii pe 61 Cygnus A, s-a descoperit că dr. Kovaly era însărcinată în câteva săptămâni. A urmat un mic scandal, întrucât soţul ei de pe Pământ era impotent în urma unei vasectomii; el a solicitat divorţul, pe care l-a obţinut atunci când dr. Kovaly şi-a anunţat intenţia de a păstra copilul (nedezvăluind niciodată identitatea tatălui).

În acelaşi timp, ea a decis să nască pe 61 Cygnus A, pe de o parte pentru că lucrările ei de acolo ajunseseră într-un stadiu crucial, pe pe de altă parte fiindcă îi surâdea ideea de a fi mama primului copil născut în afara Pământului.

Copilul, un băiat, s-a născut fără complicaţii. După câteva săptămâni, a sosit vremea ca dr. Kovaly să revină pe Pământ. A luat celelalte trei persoane care o însoţiseră la venire, „cutia neagră” şi pe fiul ei şi au fost translataţi înapoi.

În momentul „praştiei”, copilul a dispărut.

Fusese un produs extraterestru. Pe lângă şocul teribil care l-a reprezentat pentru dr. Kovaly – ea se afla în perioada de alăptare – dispariţia a fost stupefiantă atât din punct de vedere ştiinţific cât şi filosofic. Grijulie cu sănătatea fătului, dr. Kovaly nu consumase alimente locale în timpul sarcinii şi nici nu băuse apă de pe planetă, în acest fel, moleculele intrate în embrion prin placenta ei fuseseră exclusiv molecule terestre. Pruncul constituit complet din elemente pământene, ar fi trebuit să rămână pe Pământ.

Dr. Kovaly s-a întors pe 61 Cygni A şi, în mod deliberat, a rămas iarăşi gravidă. A născut normal. De această dată însă – într-o acţiune condamnată de unii drept „fără inimă” – când a revenit pe Pământ, a lăsat pruncul în afara câmpului cutiei negre.

Iar copilul a rămas definitiv pe planetă. Primul om care devenea cetăţean de bună credinţă al unui alt corp ceresc.

în felul acesta, nava-generaţie căpăta o alternativă accesibilă. ADE a început să recruteze extrem de multe femei…

…o politică pe care, iniţial, a caracterizat-o prin lozinca „Purtător de Sămânţă”. Replicile licenţioase şi comentariile sarcastice care au urmat i-au făcut să abandoneze deviza respectivă.

Politica a rămas însă în picioare. ADE angajează de trei ori mai multe femei Tameri decât bărbaţi şi le solicită să nască minim doi copii pe două planete diferite (şi alţi doi, dacă doresc să obţină vechimea de pensie înainte de termen).

Analiza genetică este unul dintre testele cele mai dificile care-l aşteaptă pe un Tamer potenţial. Orice predispoziţie genetică spre maladii de pe lista neagră a ADE duce la respingerea unui candidat, indiferent cât de bine pregătit ar fi acesta. Pe toate planetele geoformate se ţin genealogii minuţioase; teoretic, nicio împerechere nu este admisă între rude mai apropiate decât verii de gradul trei. Deocamdată, aceasta nu constituie o problemă, fiindcă cetăţenii din prima generaţie ai Lumilor sunt angajaţi *de facto* ai ADE – extrem de loiali şi dependenţi de Agenţie din leagăn şi până în mormânt.

În momentul de faţă, există 7498 cetăţeni ai Lumilor, majoritatea fiind din prima generaţie (pentru o perioadă, se aşteaptă ca numărul să se dubleze cu fiecare deceniu). Cel mai vârstnic este, desigur, Primus Kovaly, care la vârsta de treizeci şi unu de ani este tatăl a cinci copii. Până acum se pare că a rezistat tentaţiei de a-l boteza pe vreunul Secundus.

26. Autobiografie: 2051

(Extras din *Pacificatorul: Jurnalele lui Jacque Lefavre, ©* Teora TFX2151).

15 sept. 2051.

N-am mai scris nimic de două săptămâni, am fost ocupat. O să încerc să rezum totul acum.

61 Cygnus B este o planetă interesantă, cu climat mai blând decât al Pământului, acoperită în cea mai mare parte de păduri şi oceane. Gus şi cu mine am făcut translaţia purtând cămăşi cu mâneci scurte, pe un flotor de două locuri. Gus avea cutia neagră. Considerând cat de paşnică e planeta, cu greu am fi putut apărea într-un moment mai neplăcut.

Ne-am materializat cam la un metru deasupra unui ocean şi imediat am fost loviţi de un talaz gigantic. Era furtună. Am reuşit amândoi să ne agăţăm de flotor, în vreme ce acesta se legăna prin spuma valurilor, dar mi s-a părut o veşnicie până am izbutit să ne căţărăm pe el. Similar cu întoarcerea unei bărci răsturnate în apă.

În cele din urmă, am suit şi mi-am prins centura. Apoi l-am ajutat pe Gus; după ce a urcat, am ridicat capota transparentă şi am pornit. Voiam să ieşim din furtună şi după aceea să direcţionăm pilotul automat pe radiobaliză. A durat mult, deoarece vânturile erau puternice şi imprevizibile, dar în cele din urmă am ieşit sub razele soarelui, la vreo 800 de kilometri (s-a dovedit) de Baza Stelară.

Am zburat aproape patru ore. Pe boltă nu era decât un singur soare şi am îngheţat serios. La răstimpuri, treceam pe deasupra unor insule (inclusiv peste un atol perfect circular), dar altfel nu era mare lucru de văzut.

Baza Stelară se găseşte la un kilometru de ţărm şi este construită pe malul unui fluviu lat şi leneş, înconjurată de o pădure de pini. În general, clădirile sunt făcute din buşteni, iar străzile au fost pavate cu sfărâmături de scoici.

Este un loc liniştit şi organizat, exceptându-i pe copii, care sunt câteva mii. Am asolizat însă pe timpul siestei de după-amiază şi cei mai mulţi dormeau.

Am coborât într-o piaţă din mijlocul aşezării, unde doi indivizi jucau popice. N-au părut surprinşi să ne vadă şi ne-au indicat locul unde se afla cartierul general ADE. Era o baracă micuţă de cealaltă parte a pieţei, iar administratorul lipsea (plecase acasă pentru prânz şi siestă). Lăsase însă, pe uşă, un bilet, care ne anunţa unde se găseau cele două femei.

Popicarii din piaţă ne-au trimis în direcţii opuse: pe Gus la o femeie numită Hester, iar pe mine la Ellen. Ne-am străduit să nu manifestăm o grabă suspectă.

Ellen mă aştepta cu un ibric de ceai din ierburi aromate şi cu vestea neplăcută că orarul ei era decalat. Conform examenului medical de dimineaţă, trebuia să mai aşteptăm cel puţin opt ore.

Am băut ceai şi am stat de vorbă. Ellen se ocupa de atmosferele planetare şi se specializase în controlul meteo terţiar (aşa încât să-şi poată găsi o slujbă pe Pământ, dacă se plictisea să fie Tamer). Acesta urma să fie al patrulea şi ultimul ei copil; ADE o lăsase să-l nască pe 61 Cygnus B, ca să-şi poată creşte şi fiica cea mai mare.

Nu-i puteam pronunţa numele de familie, care era african şi avea un „clic” ciudat în mijloc (bunicul ei fusese negru american, urmaş al sclavilor care luptaseră în a doua revoluţie).

Era inteligentă şi atrăgătoare, şi în oricare alte circumstanţe aş fi fost extrem de încântat de compania ei. Mi-a simţit însă agitaţia şi mi-a sugerat să fac o plimbare prin Baza Stelară, să vizitez locurile şi să revin spre seară.

Pilulele pe care le primim înaintea unei misiuni de fertilizare au rolul de a maximiza numărul şi mobilitatea spermatozoizilor, dar ca efect secundar ele induc un priapism accentuat şi de durată. De aceea, este destul de iritant să fii singur cu o femeie frumoasă pe care n-o poţi atinge.

M-am învârtit prin aşezare câteva ore, timp destul ca să

văd totul, în curtea unei grădiniţe, am zărit o negresă micuţă, de vreo şase ani, care putea fi fata Ellenei. M-am întrebat dacă se inventaseră noi termeni pentru relaţii de genul: „bărbatul care e tatăl fratelui meu, dar nu-i rudă cu mine.” „Tată vitreg” părea inadecvat.

Am ieşit din orăşel, am vizitat centrala electrică şi exploatarea forestieră, apoi am împrumutat o barcă şi am vâslit pe râu. M-am întors în exploatare şi am ajutat o femeie să doboare un copac mare. Timpul petrecut de mine pe planetă costa ADE-ul mai mult de zece dolari minutul; la banii ăştia se puteau aştepta să şi muncesc.

Pe la amurg, am revenit în Baza Stelară. În anotimpul în care ne aflam acum, nu se întuneca niciodată, întrucât Cygnus A răsărea cam simultan cu apusul lui B. Nu oferea cine ştie ce căldură, însă era mult mai strălucitoare decât luna plină.

Am descoperit singurul bar al planetei, o anexă micuţă a cantinei pentru adulţi. Era aproape ticsit, deşi n-avea decât cinci clienţi. Unul dintre aceştia era Gus.

Desigur, el îşi încheiase misiunea. Hester plecase undeva pe malul fluviului, verificând capcanele pentru crabi; urmau să se întâlnească aici pentru petrecerea de seară (toţi locuitorii aşezării veneau să ne privească dispărând). Am început să-i povestesc despre problemele cu Ellen, dar mi-a zis că ştia. Toată aşezarea ştia.

Singura băutură era o bere puternic acidulată, pe care o serveau cu gheaţă şi aromatizată cu suc de fructe. Dacă o dădeai rapid peste cap şi aveai grijă să eviţi aroma, aducea cu *Berlinerweiss.* Am început să discutăm despre asta, evident în germană, şi am continuat în germană, până când am ajuns la subiectul femeilor, mai exact al celorlalte patru consumatoare din local. De acolo au pornit necazurile.

Oricum, germana reprezentase penultima picătură. Nu mă mai simţisem atât de tensionat de pe vremea şcolii – se combinau lipsa de confort fizic, privirea repetată a ceasului, drogurile ce-mi zăpăceau hormonii… şi comparaţia cu evidenta mulţumire a lui Gus. În plus,

bănuiam că reprezentam subiectul anumitor speculaţii licenţioase din partea adulţilor de pe planetă, care în proporţie de nouăzeci la sută erau femei.

Gus are enervantul obicei nemţesc de a-ţi corecta permanent gramatica în timp ce încerci să te exprimi, murmurând încetişor formele corecte. Mă călca pe nervi; în timp ce elaboram o frază complicată, am reuşit să folosesc modul greşit şi să pun verbul propoziţiei principale în altă parte, la conjugarea eronată.

El a izbucnit în râs. L-am tras un pumn.

A fost mai degrabă surprins decât vătămat. Îl lovisem în umăr, nu prea tare, dar niciunul dintre noi nu era obişnuit cu gravitaţia – trei sferturi din cea terestră – şi lovitura a fost suficientă să-i răstoarne scaunul. Reflexele lui de Tamer au funcţionat instantaneu: s-a răsucit în lateral, părăsind scaunul, a amortizat căderea pe vârfurile degetelor şi a sărit în picioare.

M-am ridicat să-l ajut; furia îmi dispăruse la fel de brusc cum mă apucase. Gus m-a privit uimit şi mi-a explicat că nu râsese de germana mea, care nu era chiar atât de rea pentru cineva lipsit de exerciţiu, ci de calamburul involuntar pe care-l făcusem cu verbul *schiessen.* Mi-am cerut scuze, am râs la auzul glumei şi am încercat să-i explic starea mea nervoasă. Mi-a zis că mă înţelege perfect, totuşi a rămas distant. M-am întrebat ce avea să conţină raportul lui de misiune.

Cam peste o oră, Ellen a apărut în uşa barului şi mi-a făcut semn. Am mers împreună în căsuţa ei. S-a dovedit o amantă tandră şi veselă. Propria mea performanţă a fost remarcabilă în nişte feluri de-a dreptul tulburătoare, însă ea era obişnuită cu asemenea situaţii. A spus că ar trebui să ne mai întâlnim cândva, în circumstanţe mai puţin oficiale.

A mai adăugat, melancolică, că doi dintre cei trei bărbaţi anteriori mie nu apucaseră să trăiască îndeajuns pentru a-şi îndeplini aceeaşi promisiune.

Petrecerea de rămas bun, organizată în cinstea noastră, a fost amuzantă, deşi mi se părea cam straniu că

majoritatea participanţilor erau femei gravide (cei şapte bărbaţi care stăteau aici semipermanent purtau cu toţii brăţări vasectomice şi cearcăne.) „Crabii” fierţi – dacă poţi denumi „crab” o vietate cu douăsprezece picioare – erau delicioşi, o trufanda atât pentru băştinaşi cât şi pentru Gus şi mine. Copiii îi consumau permanent, dar adulţii trebuiau să-şi limiteze strict aportul de proteine extraterestre. În caz contrar, xenastenia „praştiei” putea fi fatală.

La momentul stabilit, ne-am translatat înapoi în Colorado Springs. După o scurtă şedinţă de raport, ne-am despărţit.

În cutia poştală mă aştepta un bilet de la Carol, care mă anunţa că închiriase pentru două săptămâni o vilă în Nassau. Trebuia s-o sun dacă nu voiam să vin; atunci avea să-şi caute alt partener.

Peste o oră decola o cursă Denver-Miami. Am izbutit s-o prind, apoi am închiriat un flotor antic până la Nassau. Îi telefonasem Carolei din Miami, şi mă aştepta la eliportul Paradise Island.

Tamerii nu câştigă îndeajuns ca să locuiască pe Paradise Island – şi e vorba de cu totul alt ordin de mărime al câştigului. Am luat o jinriksha până la casa închiriată.

Trecuse multă vreme de când văzusem alt loc decât Denverul, cel puţin pe Pământ. Nassau mi se părea plin de imagini, sunete şi arome stranii, şi era ticsit, Dumnezeule, era ticsit! O jumătate de milion de oameni pe un petec de uscat.

Sunt la fel de cinic ca oricare Tamer în privinţa retoricii bombastice folosite de ADE pentru a-şi justifica programul de colonizare. Oricine cunoaşte fundamentele macroeconomiei îşi dă seama de realitate. Însă era inevitabil să nu compar insula aceasta aglomerată cu aşezarea bucolică pe care o părăsisem cu câteva ore în urmă. Multe lucruri se vor degrada din nou, dar poate că acum va fi ultima dată.

Ajunge o persoană ceva mai impetuoasă în locul cuvenit şi Pământul ar putea deveni în câteva secunde un tăciune steril, deşi asta-i valabil de un secol încoace.

Pe de altă parte, mă simţeam mulţumit că sus în cer existau toţi copilaşii ăia. Iar unul dintre ei urma să fie, parţial, al meu.

Când am intrat în locuinţă, Carol a întrebat dacă avusesem succes în „purtarea sămânţii”. L-am spus că fusese mai degrabă pe dos – şi m-am oferit să-i demonstrez. Efectele ultimei pastile nu trecuseră încă şi-mi rămăseseră alte două pilule. I s-a părut o propunere interesantă.

După două zile eram atât de istovit, încât Carol pleca singură la plajă. Cândva Mark Twain a scris că nu există femeie care să nu poată birui oricare zece bărbaţi pe adevăratul câmp de bătălie între sexe. Prima dată când citisem chestia asta, mi-am zis că exagerase. (Şi probabil că i-aş fi invidiat pe cei şapte masculi prizonieri ai Bazei Stelare.)

Am făcut şi alte lucruri pe durata şederii în Insule: am participat la un festival, am navigat cu o joncă antică, am înotat şi am făcut scufundări. Ne-am bronzat, ne-am odihnit şi am citit câteva cărţi bune. O să mai scriu şi mâine dimineaţă. Nu mai pot amâna teancul ăsta de rapoarte.

M-a bucurat să aflu că dr. Jameson trăia. Vivian zice că a afirmat că puntea l-a împins să-şi taie gâtul. Poate c-o să găsesc raportul prin maldărul ăsta, pe undeva.

27. Nu m-atinge!

(Transcrierea discuţiei post-operatorii între dr. Raymond Sweeney (Şeful Grupului Psiho) şi dr. Philip Jameson. 2 septembrie 2051).

(Treizeci de secunde de politeţuri introductive.)

JAMESON: înregistrezi discuţia, Ray?

SWEENEY: Ce te face să…

J: Haide, Ray! Nu sunt paranoic. Am lucrat zece ani împreună şi niciodată nu te-am văzut cu sacou. Ai nevoie de el pentru reportofon… pentru că într-un buzunar al cămăşii ţii ţigările, iar în celălalt…

S: Bine, Sherlock, aşa-i – înregistrez. Te deranjează?

J: De ce m-ar deranja? I-am spus şi sanitarului… ai discutat cu sanitarul?

S: N-a înţeles ce i-ai zis.

J: Adică m-a crezut nebun.

S: Păi…

J: Şi mie mi se pare o nebunie. Dar *este* adevărat. N-am vrut să mă sinucid. Blestemata aia de creatură, puntea aia, a pus stăpânire pe mine şi m-a făcut să-mi tai gâtul.

S: S-a descurcat frumuşel…

J: *(pipăind cicatricea):* Exact! De sub ureche şi dup-aia peste carotidă… adânc. Noroc că mai pot vorbi.

S: Pare tăietura unui chirurg excelent…

J: Termină cu rahatul, Sweeney! în mod evident, mi-a intrat în minte. *(Pauză.)* Dacă aş fi vrut să mă sinucid, aş fi putut s-o fac, cu mai mult succes, într-o mie de moduri diferite. În niciun caz, tăind o arteră într-o odaie plină de medici, din vecinătatea imediată a unui spital.

S: Phil, majoritatea sinucigaşilor nu doresc să moară, ci să fie salvaţi.

J: Bine, ştiu chestia asta. Totuşi nu crezi că-i o coincidenţă cam mare? Cu ceea ce i s-a întâmplat bietului Willard?

S: Dar Willard n-a încercat să se sinucidă. El…

J: A făcut infarct, sigur că da. Calea minimei rezistenţe… *(Pauză.)* Ray, creatura a încercat şi cu inima mea. Imediat înainte de a-mi pierde cunoştinţa, am simţit o strângere şi o apăsare pe piept. Am însă inima perfect sănătoasă. Creaturii i-a fost mai uşor să-mi controleze braţul.

S: Ţi-ai pierdut cunoştinţa?

J: Exact. În clipa când m-am pregătit să fac incizia. M-am simţit ameţit şi… greoi, nu ştiu cum să-ţi spun… Apoi totul a devenit alb şi când m-am trezit, mă pregăteau pentru operaţie. *(Pauză.)* S-a făcut autopsia lui Willard?

S: Da.

J: Şi?

S: Neconcludentă. Specialiştii…

J: Altfel zis, inima i s-a oprit dar nimeni nu ştie de ce.

S: Trebuie să aşteptăm…

J: Mi-am încheiat pledoaria, ce dracu! Întreabă-i pe specialiştii cardiologi ce fel de boală de inimă poate provoca moartea unei persoane robuste în câteva secunde. Creatura aia a pus stăpânire pe el. L-a găsit organul cel mai sensibil şi l-a ucis.

S: Cam melodramatic…

J: Ce s-a întâmplat cu mine a fost şi mai al dracului de melodramatic. Eu am fost *acolo,* Sweeney! Eu am simţit creatura preluând controlul. Cu mine n-a făcut o treabă la fel de bună ca în cazul lui Bob. Şi primul tamer, chinezul ăla…? A vorbit cineva cu Tamerii care erau în contact cu puntea când am încercat s-o disecăm?

S: Unul dintre ei e plecat într-o misiune. Celălalt a declarat că puntea a funcţionat normal, exceptând momentele când Willard şi cu tine aţi atins-o. Atunci n-a funcţionat deloc. *(Pauză.)* De altfel se aşteptau la chestia asta. Nu merge cu trei persoane.

J: Am înţeles… Uite ce-i, Sweeney: îţi propun un târg. Poţi să mă psihanalizezi cât doreşti – o să cooperez sută la sută. Dacă ajungi la concluzia că am predispoziţie spre sinucidere, mă pensionez.

S: Nu cred că…

J: *Dar…* între timp, te învăţ tot ce ştiu despre anatomia

nevertebratelor. Şi data viitoare când mai aduc una din creaturile astea…

S: Trebuie s-o disec eu.

J: Exact!

S: Mi se pare cinstit. Doar să mă poţi convinge s-o fac. Cred că nici eu n-am predispoziţie spre sinucidere.

28. Capitolul opt

De obicei, John Thomas Riley găsea satisfacţii în slujba lui: Şeful Personalului şi Şef al Operaţiilor ADE, Colorado Springs. Uneori însă nu era deloc plăcută.

Intră în sala de informări şi discuţiile se întrerupseră brusc. Se aşeză în capul mesei şi începu direct:

— Ştiţi ce se vorbeşte pe la colţuri?

Cei zece Tameri îl priveau fix. Li păru rău că nu-şi adusese nişte hârtii pe care să le răsfoiască.

— Există unii care afirmă că este o misiune sinucigaşă. Nici nu poate fi vorba de aşa ceva.

Trei dintre ei încuviinţară din capete – era bine.

— Este aproape sigur că puntea Groombridge a ucis doi oameni şi a fost gata să-l ucidă şi pe al treilea, manipulându-i telepatic. Iar acum vă cerem să mergem şi să adunaţi toate creaturile similare pe care le puteţi găsi.

Totuşi, puntea aceasta a trecut prin mâinile a treizeci şi opt de oameni, şi n-a făcut niciun rău la treizeci şi cinci dintre ei. Ştim că în două din cele trei cazuri fatale, a ucis în autoapărare. Sau a încercat să ucidă. Noi însă nu vă cerem să le faceţi vreun rău. Lefavre?

Jacque coborî mâna.

— Ăsta-i principalul lucru care ne pune pe gânduri. Ch'ing n-ar fi făcut rău punţii. În niciun caz, în mod intenţionat.

— Poate c-a fost un accident, interveni Carol. Poate c-a strâns-o prea tare, sau aşa ceva…

— Asta nu vom şti niciodată, reluă Riley. Trebuie să pornim de la presupunerea că puntea poate simţi când un organism o ameninţă şi ia măsurile în consecinţă.

Cum anume procedează rămâne un mister. Fiziologic, pare cu puţin mai complexă decât un burete. Există însă şi alte dovezi clare că o poate face, în afara cazurilor cunoscute deja. Jeeves, ai pregătit un raport…

— Exact, încuviinţă Tania. Oamenii mei ştiu despre ce-i

vorba, dar echipa lui Manuel nu ştie.

Un indiciu îl reprezintă analiza geofizică. Am recoltat câteva fosile ce par să provină de la carnivore mari, acvatice. Pentru asemenea animale, punţile ar reprezenta surse de hrană evidente.

Cu toate acestea, unicul loc unde am găsit alte forme de viaţă animală a fost Marea Craterului, care e complet izolată de ecosistem.

S-ar putea ca punţile să fi apărut după o catastrofă naturală care a nimicit fauna planetei. Sau poate că ele înseşi reprezintă catastrofa respectivă – după ce şi-au dezvoltat capacitatea telepatică, au început să-i îndepărteze pe rivali. Nu trebuiau să-i ucidă pe toţi indivizii, doar să reducă densitatea populaţiilor în aşa măsură încât împerecherile să fie insuficiente pentru supravieţuirea speciilor. Aşa ceva s-a întâmplat şi pe Pământ, în secolul trecut, cu unele specii de balene.

Bineînţeles, totul va fi mai clar după această incursiune.

— Tot nu explică ce-a fost cu Ch’ing, vorbi Jacque.

Poate că puntea face greşeli… poate că ucide când nu-i cu adevărat ameninţată. Poate că ucide aleator, antrenându-se. Carol încuviinţă din cap.

— Putem teoretiza la infinit, dar de fapt nu ştim nimic despre ea.

— Tragem concluzii pe baza unor date insuficiente, spuse Jacque. Asta nu-i ştiinţă!

Riley ridică din umeri, exagerând cât mai mult gestul.

— Vreţi să nu participaţi la misiune?

Refuzul de participare însemna convocarea în faţa unui consiliu, urmată probabil de concediere – apoi o viaţă plină de datorii, pentru a plăti ADEului despăgubirile legate de instruire.

Amândoi clătinară din cap.

— Este cineva care nu vrea să participe? Ajunge să completaţi două formulare.

Niciun răspuns.

— Bine…

Oricum, nu veţi intra în contact cu niciuna dintre punţile

găsite. Scopul principal al misiunii este de a aduce pe Pământ punţi neatinse, pentru a fi studiate în condiţii de laborator.

Jameson a propus să investigăm populaţia în căutare de indivizi cu potenţial Rhine extrem de ridicat, pentru ca aceştia să aibă primul contact cu puntea. Pare o idee bună.

Deci, dorim să *nu* le atingeţi, evident dacă e posibil… Ştiţi că efectul Rhine e blocat de anumiţi dielectrici – cvasimetalele ceramice, de pildă. Am construit extensii, braţe-robot, pentru costumele voastre, făcute în întregime din aceste ceramice. Sperăm că veţi lua punţile cu ajutorul lor.

— Nimeni n-a pomenit de chestia asta, vorbi Jeeves.

— N-am fost siguri că vor fi gata la timp. Cei de la Krupp au muncit zi şi noapte. Acum însă le avem – de aceea am convocat această întrunire. Tu şi echipa ta puteţi începe chiar azi antrenamentele cu ele.

Echipa B – Ubico – e liberă să plece, doar dacă nu aveţi întrebări… Nu au avut.

— Echipa A – întrebări? Nimic. Riley se sculă.

— Perfect. Atunci coborâţi în vestiare şi echipaţi-vă. În docul C există un flotor care vă va duce într-o zonă de lângă fluviul Colorado – are atât braţele-robot, cât şi plasele pe care le veţi utiliza. Obişnuiţi-vă cu ele, apoi sunteţi liberi până pe unsprezece.

Echipamentele funcţionau bine. Cele două plase erau semirigide, astfel articulate încât să urmeze precis configuraţia fundului râului. O plasă putea fi manevrată de doi oameni, câte unul pe fiecare mal. Cu ele se bloca o secţiune lungă de câţiva kilometri a albiei, apoi, lent, erau aduse laolaltă. Capturau orice obiect mai mare de un centimetru, care plutea sau înota.

În Colorado au prins un banc de mii de peşti. Testară braţele-robot, apucând şi ridicând câţiva păstrăvi. Au avut nevoie de o jumătate de oră ca să pună trei dintre ei în bazinul colector, dar peştii erau mai iuţi şi mai alunecoşi decât puntea Groombridge. Apoi strânseră plasele şi se aşezară la un picnic.

MISIUNEA GROOMBRIDGE 1618,11 OCTOMBRIE 2051

ECHIPA A

PERSONAL:

1. TAMER 5, TANIA JEEVES. FEMEIE, 31. A NOUA MISIUNE. ŞEF.

2. TAMER 3, GUSTAV HASENFEL BĂRBAT, 26. A ŞASEA MISIUNE.

3. TAMER 2, (PROB.), JACQUE LEFAVRE. BĂRBAT, 26. A TREIA MISIUNE.

4. TAMER 1, VIVIAN HERRIK. FEMEIE, 24. A DOUA MISIUNE.

5. TAMER 1, CAROL WACHAL. FEMEIE, 24. A DOUA MISIUNE.

ECHIPAMENT:

5 MODULE MEM V/MODEL GROOMBRIDGE 1618 1 RECORDER PERSONAL

1 FLOTOR AUTOMAT V/MODEL GROOMBRIDGE 1618 (AL DOILEA IMPULS)

2 SERVO-PLASE (AL TREILEA IMPULS)

1 SPECTROGRAF MASIC, WESTINGHOUSE MODEL 17 (AL PATRULEA IMPULS)

1 BAZIN COLECTOR (AL PATRULEA IMPULS) **NECESAR ENERGETIC**

3 IMPULSUR117,89688370924 US, REGLARE LA TIMP LOCAL 10:24:38, 37677 TP 399057

10:32:29, 66498 TP 399059 10:36:46, 00983 TP 399060

1 IMPULS 17, 89688370930 US, REGLARE LA TIMP LOCAL 10:42:05, 83997 TP 399062

PRIORITATEA MISIUNII: 1 FONDURI: CONT 733092 PSIHO 40% CONT 483776 EXOBIO 20% CONT 000101 REL. PUBL. 20 CONT 000100 GEN 20.

TLM-ul îi depuse lângă polul sud al planetei. Flotorul, care apăru după opt minute, fusese modificat şi rămase plutind, aşteptând comanda Taniei (ca să evite genul de accidente din prima misiune, care-i ţinuse fixaţi la sol).

Urcară pe flotor şi căutară semnalele radio emise de

cele două plase. Localizarea acestora şi drumul până la râul unde găsiseră puntea durară peste trei ore. Descărcară flotorul şi Tania solicită un voluntar.

— Bazinul colector şi SM-ul sunt la vreo două sute de kilometri de aici. Cine vrea să le aducă?

Tăcere.

— E o treabă de mai puţin de două ore.

— Ar fi trebuit să le ia echipa B, mormăi Gus. De fapt, e treaba lor.

— Acum e prea târziu să mai schimbăm ceva, zise Jacque. Să tragem la sorţi.

Tania ceru fiecăruia să-şi aleagă un număr între unu şi o sută. Carol pierdu.

Ceilalţi instalară imediat plasele, izolând o porţiune lungă de un kilometru a râului. Intenţia era de a lua prin surprindere creaturile, fără să le permită să se avertizeze reciproc.

Desigur, exista şi posibilitatea ca pe planetă să nu fi fost decât o singură punte, care să-i fi căutat în mod special pe oameni. În acest caz, aveau să petreacă patruzeci şi şapte de zile, plescăind zadarnic prin noroi.

Jacque credea că vor prinde probabil câteva zeci, poate chiar sute, la fiecare „pescuire”, iar marea parte a celor şapte săptămâni urma să fie petrecută jucându-se cu spectrograful masic.

În cele din urmă, realitatea a fost undeva pe la jumătate. Când Carol a revenit cu flotorul, tocmai se apropiau de finalul primului pescuit. Rezultatul diferea în mod evident de antrenamentul făcut pe Pământ: nicio mişcare, doar un morman vâscos de ierburi. Plasele se uniră pe fund şi Tamerii intrară în apă.

După o oră de scotocit prin mizerie, găsiră o punte.

Coborâră cincizeci de kilometri în aval şi repetară acţiunea. Nimic. O făcură iarăşi: tot nimic.

La a patra încercare, mai găsiră o punte.

Echipa B apăru, se ghidă după SM şi începu să prelucreze noroiul.

Prima zi a fost singura în care echipa Taniei a prins două

punţi. După şapte săptămâni aveau un total de opt punţi.

Echipa B se descurcase mai bine. Construise o mică aşezare, din barăci piramidale etanşe şi interconectate – semănau cu nişte corturi argintii şi rigide din aliaj aluminiu-siliciu. Indivizii erau voioşi şi bine dispuşi.

Oamenii Taniei erau plictisiţi şi se simţeau frustraţi. Jacque explodase de câteva ori, ba chiar se răstise şi la Carol. Când se înghesuiră laolaltă pentru translaţia înapoi pe Pământ, au făcut-o cu o uşurare de-a dreptul disperată.

29. Şi ei servesc patria

Arnold Bates îşi petrecu jumătate din viaţă dormind, sau luând medicamente. Cele mai multe medicamente sunt pentru combaterea insomniei. E multimilionar, dar cheltuieşte puţin: chirie, mâncare şi medicamente. Nu are pasiuni.

Treaz, este mult mai alert decât majoritatea oamenilor. Aşa trebuie să fie în calitate de Controlor Principal al camerei TLM din Colorado Springs. Cristalul de o sută douăzeci de centimetri de acolo este cel mai mare al ADEului, şi cel mai ocupat.

Bates este un bărbat scund şi slab, cu un păr alb ca neaua înconjurându-i trăsăturile amerindiene. Pielea lui este însă deschisă la culoare pentru un amerindian. Pare de cincizeci de ani, dar n-are decât treizeci şi doi. Ocupă funcţia aceasta de zece ani – o perioadă dublă faţă de cea obişnuită pentru a-l uza pe un om. El are tipul de autocontrol perfect care l-ar face ideal pentru meseria de Tamer, însă deţine prea multe gene nepotrivite pentru aşa ceva.

Are stomacul din plastic, iar ficatul e o maşinărie. Are un CI[12] de 189 şi reflexe de pistolar.

Principala lui ocupaţie este de a preveni un alt dezastru de tipul Los Alamos. Două trupuri omeneşti încercând să ocupe acelaşi loc în acelaşi timp au transformat un munte într-o vale adâncă şi au provocat ploi radioactive din Albuquerque până în Mexico City.

El priveşte prima pagină din programul său de azi, 27 noiembrie 2051:

Plecări

Sosiri

Pauză

Misiune

Observaţii

---

[12] Coeficient de Inteligenţă. (N.T.)

06:09:14

12:38
Tau Ceti
Fertilizare (3)

17:20

06:26:34

61 Cyg B
Eşantioane pt. Gr. Agr.

09:40

Plecări Sosiri
Pauză
Misiune Observaţii

06:36:14

Procyon A Tameri (5)

06:31

06:42:45

Procyon A Flotor

22:14

07:04:59

70 Opiuchi A Tameri (6)

07:34

07:12:33

70OpiuchiA Flotor

05:11

07:17:44

Tau Ceti Alimente (urgentă)

17:43

07:35:27

Groombridge Tameri (5) 1618

07:51

07:43:18

Groombridge Flotor 1618

04:18

07:47:37

Groombridge Div. Echipam. 1618

05:19

07:52:56

Groombridge Eşantioane 1618 pentru
Gr. Bio Gr. Psi
(ambele prez.)

11:05

08:04:01

E Indi Tameri (5)

16:38
Antrenament

Aici lucrează de la şase la zece dimineaţa şi de la două la şase după-amiaza. Ceasul din cabina controlorului arată 05:58.

Uşa cabinei se deschide şi iese un tânăr. Bates se întâlneşte cu el de aproape un an, dar nu-i cunoaşte numele.

— Bates, rosteşte acesta încuviinţând din cap şi Arnold îl salută la fel. E gol acum, ai mai mult de zece minute pauză.

Bineînţeles, Arnold ştie lucrul acesta: zece minute şi patruzeci şi ceva de secunde. Dimineaţa, când deschide ochii, ştie precis ce oră şi ce minut este.

Tânărul e palid şi-şi tamponează fruntea.

— Necazuri?

— Da, una nasoală acu' o oră. O echipă de geoformare cu trei răniţi şi un mort. Mort din „praştie” …

— Tameri, spune Arnold. Nu-nvaţă să-şi ţină braţele înăuntru.

— Da.

Se îndepărtează şi Arnold intră în cabină. Partenerul lui e Mavis Eisenstein, care-l dublează în schimbul de la patru la opt. O cunoaşte de patru ani.

— ’Neaţa, Mavis.

Femeia dă din cap şi suspină. Se scoală din scaunul principalului şi trece pe cel al secundului.

Arnold se aşază şi desface un pachet de ţigări. Îl pune pe masă, apoi pune şi pachetul început deja şi-şi aprinde o ţigară.

— Mi-a părut rău că n-ai fost aici la cinci, spune Mavis. În locul meu.

— Aşa mi-a zis şi băiatul. Nasol de tot? Ea încuviinţează din cap de mai multe ori.

— Unul din cei de la bază, tăiat până la mijloc. Şi pe sticlă a ajuns sângele! Ceilalţi au căzut toţi grămadă. Oricum şeful şi alţi doi erau inconştienţi. Tot nu ştiu ce s-a-ntâmplat.

— Echipă de geoformare?

— Epsilon Eridani. 05:27:14. Blestematul de SM venea imediat după ei, o pauză de 03:29. Trebuia să dezinfectez şi sterilizez.

— Tensiunea e doar de doi douăzeci.

— Crezi că nu ştiu? replică femeia cu glas ascuţit, iritat. Nenorociţii de la autopsie m-au ţinut pe loc. Voiau cadavrul. Era cât pe-aici să nu mai reuşesc… L-am ars cu abur steril pe un hamal – cred că destul de rău. Îmi mai rămăseseră doar nouă secunde.

— Cam puţin. Mai bine, fă-le raport.

— Bineînţeles c-o să fac raport! Şase, rosti ea în mod automat, când un bâzâit dublu anunţă ora. Nenorociţii ăia de la autopsii se poartă de parcă ei ar fi şefii p-aici.

— Vrei un hap?

— Am luat unul acum şase minute. O să-mi treacă.

Arnold verifică cele unsprezece misiuni pe care le vor face împreună.

— Aşteaptă cineva eşantioanele pentru grupul agro?

— Nu. Am sunat aseară, să le băgăm în magazie. Vine curierul la nouă.

— Le-ai zis hamalilor despre urgenţa asta de la expediţia de alimente?

— Da. Ar fi bine să-i mai anunţăm o dată. Le-am zis la

patru, dar poate că după cinci douăzeci şi şapte or să vină alţii. Despre unul, sunt sigură.

Arnold vorbeşte cu hamalii.

— Au schimbat toată echipa.

— Ce-i cu ăla pe care l-am opărit cu abur?

— Trăieşte, minte prompt Arnold. (Femeia poate afla adevărul şi mai târziu.) Stare acceptabilă.

— Nu mi-a plăcut deloc s-o fac.

— Pentru asta sunt plătiţi. Arată prin geam: Uite-i pe fertilizatori.

— Treizeci de secunde mai devreme.

— Douăzeci şi cinci, o corectează el.

Hamalii au adus deja flotorul, care stă în poziţie verticală, centrat deasupra cristalului TLM. Cei trei Tameri se apropie de el.

Arnold îşi cuplează laringofonul pentru a fi auzit în camera cristalului.

— Salut, băieţii!

Ei ridică braţele.

— Nu vă suiţi încă. Mai aveţi şapte minute. O să cobor cilindrul în cinci minute, în felul ăsta rămâneţi înăuntru două minute şi paisprezece secunde. E suficient ca să vă aranjaţi.

— Aş fi preferat să facă chestia asta din două impulsuri, vorbeşte Mavis. Volumul e cam la limită.

— Nu se poate pentru Tau Ceti, răspunde bărbatul.

— Aşa-i, am uitat. Prea multă apă, peşti mari…

Aşteaptă tăcuţi câteva minute. Apoi Arnold le spune fertilizatorilor să urce şi-şi trage în faţă claviatura comenzilor. Lasă degetele lin pe cele opt taste de urgenţă: CĂZUT, PLIN, 1*12* CĂZUT, 1/2 PLIN, DEZINF., STERIL, MEDICAL, DISTR. MISIUNE.

Pe cele trei şiruri de dedesubt se află douăzeci şi patru de taste secundare. În mod automat, arătătorul lui drept atinge pe cea însemnată cândva LĂSAT CIL. Literele s-au şters de atâta folosinţă. Singura tastă secundară ale cărei litere sunt de asemenea şterse este AUTOPSIE.

— De ce ne-au pus pe amândoi? întreabă Arnold.

Combinaţia obişnuită este cu un controlor experimentat în postul principal şi un stagiar ca secund.

— Chestia Groombridge.

— Aha.

După ce fertilizatorii s-au instalat, Arnold coboară cilindrul.

Degetul său atinge uşor tasta DISTR. MISIUNE. Evident, nu el comandă TLM-ul – asta ar necesita o precizie de o miime de secundă – dar poate anula translaţia, dacă observă o neregulă în cilindru.

Cilindrul se ridică automat.

— S-au dus.

Împinge claviatura într-o parte şi o priveşte pe femeie.

— Ce „chestie Groombridge”?

— Nu citeşti nici măcar ziarele?

— Nu.

— Au găsit nişte animale care-i ajută pe oameni să-şi citească gândurile. Sunt mici şi…

— Ah, da. Am văzut un doctor, în cub. Spunea că un animal din alea l-a făcut să-şi taie gâtul.

— Exact. Şi a ucis alt doctor. Nici acum nu se ştie precis ce anume s-a întâmplat.

Arnold clătină din cap.

— De parcă lumea n-ar fi şi aşa destul de periculoasă… Dacă vor să se joace cu chestiile astea, ar trebui să se ducă pe Groombridge şi s-o facă acolo.

— Îhî, încuviinţează Mavis. Aşa-s savanţii…

30. Nouă vieţi

(Extras din *Puntea: Evaluare preliminară,* Jameson şi colectiv, ADE TFX, Colorado Springs, 2052).

Primele teste cu puntea Groombridge s-au încheiat în mod tragic; seria a doua a început în mod tragic.

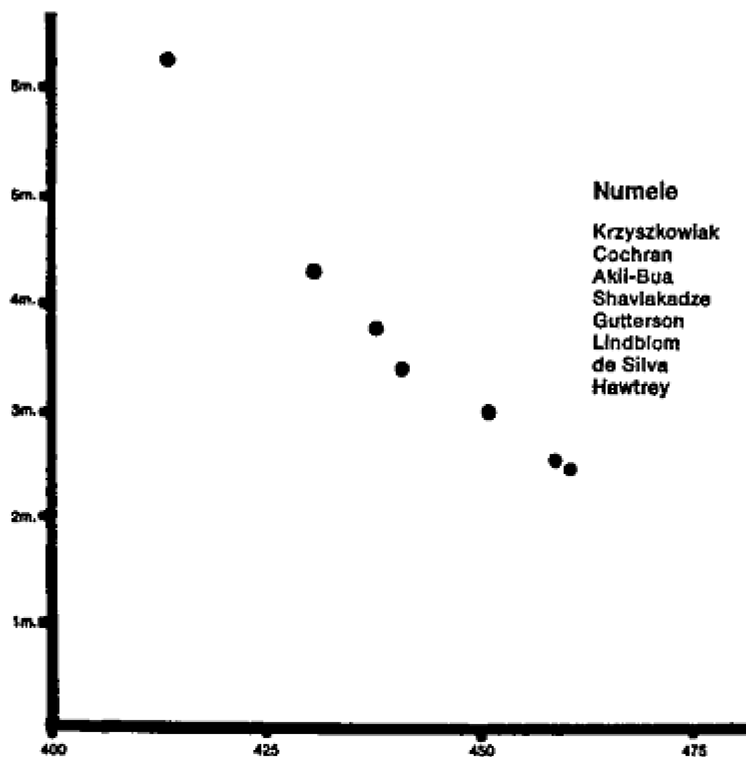
A doua misiune Groombridge a adus opt punţi neatinse. Erau pregătite douăzeci şi trei de persoane, apreciate printre cele mai dotate medii psihice din lume: scorurile lor etalon la testul Rhine standard aveau medii cuprinse între 413,7 şi 499,9.

Ultimul scor aparţinea uluitorului Jerzy Krzyszkowiak, singura persoană din istorie care a demonstrat performanţe telekinetice reale. În prezenţa noastră şi în condiţii de laborator, el a fost capabil să exercite o apăsare de câteva grame pe talerul unei balanţe analitice, vreme de mai multe ore, balanţa găsindu-se în altă încăpere.

Cele douăzeci şi trei de medii psihice aleseseră şapte dintre ei în mod aleator pentru a beneficia de privilegiul primului contact (cu toţii fuseseră de acord că Krzyszkowiak trebuia să se numere printre cei opt „norocoşi”). Alţi opt au fost aleşi pentru contactul secundar.

Cei şaisprezece au intrat în incinta Groombridge la 14:36 în ziua de 27 noiembrie 2051.

Peste şapte minute, jumătate dintre ei erau morţi.

Scorul
Timpul de

Rhine supravieţuire

499.9
Olm 17s

461.7
02m 28s

458.9
02m 353

451.1
03m OOs

440.9

03m 24s

437.3
03m 51 s

430.9
04m 18s

413.7
06m 20s

Au murit toţi cei care avuseseră primul contact. Niciunul n-a dovedit simptome alarmante până la moartea primului, petrecută la un minut după atingerea punţii. Toate experimentările au încetat, timp în care cei doi medici prezenţi au încercat să-l ajute. Apoi toate celelalte contacte primare au murit, unul câte unul.

Analizând înregistrările tragediei, am constatat o relaţie directă între capacitatea psihică a individului şi timpul de supravieţuire după primul contact. Tabelul şi graficul anexate ilustrează această relaţie.

Prima persoană care a făcut un prim contact a fost Tamerul Hsi Ch'ing, care a supravieţuit trei ore şi patruzeci de minute. Dacă presupunem că scorul lui Rhine era de 100 (nu există date), atunci momentul decesului său corespunde acestei curbe exponenţiale.

Contactul secundar n-a avut dovedit efecte neplăcute, confirmând prima serie de experimentări.

Au fost elaborate câteva teorii care să explice această „ucidere reflexă" din partea punţilor. În capitolul anterior, am descris moartea nefericită a lui Robert Willard, ca şi încercarea punţii de a atenta la viaţa subsemnatului, atunci când am vrut s-o disecăm înainte de „praştie". În cazurile respective, „uciderea reflexă" poate fi înţeleasă ca o auto-apărare. Este însă mai dificil de explicat uciderea contactelor primare, precum şi relaţia evidentă dintre timpul de supravieţuire post-contact şi potenţialul Rhine.

O teorie, formulată pentru prima dată de Hugo Van der

Walls, pleacă de la existenţa fosilelor de…

31. Globul de cristal I

Nicio fiinţă care trăia în anul 2051 n-avea să înţeleagă puntea Groombridge.

Adevărul a fost dedus în anul 2213, de către o femeie care, întâmplător, era stră-stră-stră-stră-strănepoata lui Jacque Lefavre (coincidenţa nu este surprinzătoare, întrucât cam jumătate din locuitorii planetei respective aveau acelaşi grad de înrudire). Numele ei este dificil de tradus, fiindcă graiul lor era parţial telepatic, dar înseamnă aproximativ: „Nor-Nemişcat-Totuşi-În-Transformare: Antropolog”.

Nor Nemişcat cerceta un ansamblu de ruine de pe o planetă a lui Antares, vestigii ale unei dispărute rase non-umanoide, studiată de altfel în mod amănunţit cu o generaţie în urmă. Ruinele acestea fuseseră dezgropate ceva mai recent, însă Nor Nemişcat le investiga de ani de zile, fără să descopere nimic important.

Civilizaţia respectivă idolatrizase o creatură hidoasă, al cărei nume l-am putea echivala cu „Zeul”, despre care se credea că trăise sub pământ. În ciuda faptului că băştinaşii nu stăpâniseră călătoria spaţială, o trăsătură specifică a religiei lor o constituise convingerea că fiecare planetă avea propriul ei Zeu. Nu se găsise nicio mărturie că fiinţele acelea deţinuseră dovezi concrete ale existenţei vieţii pe alte corpuri cereşti; reprezenta pur şi simplu un act de credinţă; în cele din urmă, Nor Nemişcat a descoperit un palat ce aparţinuse celui mai important conducător religios de pe planetă. Dedesubtul palatului se întindea un labirint de tuneluri, dintre care unul ducea într-o sală al cărei lux impresiona chiar şi după un sfert de milion de ani: era locul unde trăise Zeul.

Ceea ce femeia şi alţi cercetători consideraseră drept mit şi metaforă constituia o realitate: Zeul cu pricina fusese o creatură nemuritoare, atotputernică, care coborâse din ceruri, ca să trăiască în subteran şi să

conducă vieţile şi destinele băştinaşilor. El reprezenta o rasă care, cândva, stăpânise peste acest colţ al galaxiei, cu o autoritate blândă, însă absolută.

În apartament se afla o maşină care îndeplinea rolul unei biblioteci. Continua încă să funcţioneze; nemuritorii construiau lucruri eterne. În ea exista o referire la steaua numită de oameni Groombridge 1618 şi la creaturile telepate de acolo.

Rasa nemuritoare construise puntea Groombridge pentru propriul ei amuzament. O foloseau drept tabelă de marcaj într-un joc ce ţinea mai multe decenii şi care presupunea duplicarea perfectă a stărilor emoţionale. Planeta Groombridge fusese supusă unei geoformări inversate – ecologia ei fusese simplificată, aşa încât niciun exemplar al faunei indigene să nu influenţeze jocul.

Savanţii umani se făceau vinovaţi de prejudecăţi, clasificând puntea Groombridge drept o creatură cu fiziologie simplă. În realitate ea este cel mai complex organism studiat vreodată – chiar mai complex decât savanţii înşişi, care n-au putut-o diseca decât prin telecomandă.

Forma ei reală nu va fi niciodată percepută în mod direct de oameni, care sunt limitaţi la trei dimensiuni spaţiale şi la vectorul unidirecţional al timpului. Creatura nudibranchiformă care i-a învăţat pe pământeni să citească gândurile nu e decât o pură iluzie – proiecţia simplificată a unui obiect cvadri-dimensional în spaţiul cu trei dimensiuni. În mod similar, proiecţia unei enciclopedii pe un plan bidimensional – umbra ei – este identică cu dreptunghiul întunecat aruncat de o simplă foaie de hârtie, fără să ofere niciun indiciu asupra complexităţii enciclopediei.

Când rasa aceasta de Zei a hotărât să se autodistrugă, n-a considerat că, mai întâi, ar trebui să facă ordine în jur. De aceea, tabla de joc de pe Groombridge a rămas ca o enigmă pentru viitoarele rase, mai simple.

Planeta studiată de Nor Nemişcat murise şi îngheţase de două sute de milenii atunci când Zeii au plecat acasă, să

moară. „Casa” se găsea la două mii de ani-lumină, o distanţă pe care o parcurgeau instantaneu, prin puterea voinţei.

În epoca lui Jacque Lefavre, din „casa” Zeilor nu mai rămăsese decât o radiosursă netermică, aflată în expansiune rapidă, denumită variabila Cygnus.

Lumina provocată de moartea Lor permisese oamenilor de Neanderthal să vâneze şi nopţile, vreme de câteva luni.

32. Oferte de serviciu

Anunţ apărut în **toate ziarele importante din Nevada,** în **săptămâna 4-11 martie,** 2052:

MURIŢI PE BANI

SE DORESC: SINUCIGAŞI LEGALI

DACĂ deţineţi un permis legal de sinucidere şi aveţi o sănătate bună precum şi stabilitate mintală, vă oferim ocazia de a aduce ştiinţei o contribuţie unică, lăsând în acelaşi timp urmaşilor dv. o sumă considerabilă.

PROIECTUL THANOS oferă până la 10.000 $ voluntarilor competenţi. Suma plătită va depinde de rezultatele obţinute la o serie de teste psihologice. Suma minimă va fi de 2.500 $.

Dacă sunteţi interesaţi, scrieţi sau telefonaţi la:

PROIECTUL THANOS CP 7777 Colorado Springs Colorado 7019464 Tel: 3037-544-2063, interior 777.

33. Capitolul nouă

Următorii doi ani au fost extrem de plini pentru Jacque şi Carol. Au muncit pe brânci vreme de două luni, într-o operaţiune de geoformare pe Procyon A, apoi au petrecut şase luni pe Pământ, ca subiecţi într-un proiect de cercetare intensivă asupra punţii Groombridge. Au reluat experimentul din 26 august 2051, de data aceasta cu rezultate aproape simetrice.

Tocmai se obişnuiseră să trăiască laolaltă şi discutau despre posibilitatea de a încheia un contract reciproc, când Carol a fost solicitată pentru prima ei misiune de fertilizare. Jacque a cerut să fie tatăl, o cerere care în condiţii normale se aproba, dar din nefericire planeta era 61 Cygnus B. În această privinţă, politica ADE era inflexibilă: niciun bărbat nu putea contribui cu mai mult de 0,05% din zestrea genetică a unei planete (femeilor li se acorda 0,2%) în prima şi a doua generaţie.

Pe durata celor nouă luni, timp în care Carol a lucrat şi şi-a purtat sarcina pe 61 Cygnus B, s-au văzut o singură dată, deşi femeia revenise şi patru luni pe Pământ, pentru minimalizarea xenasteniei.

Jacque dovedise o sensibilitate neobişnuită faţă de puntea Groombridge, aşa încât atunci când proiectul a fost mutat la cristalul mai mic din Charleville, Australia, el l-a însoţit. A făcut naveta între Charleville şi Groombridge (pe care le considera două locuri la fel de plictisitoare), pentru contacte secundare cu punţile atinse anterior de sinucigaşi voluntari.

Nu era foarte plăcut să fii în contact, prin intermediul punţii, cu cineva care ştia că urma să moară. Unii sinucigaşi de abia aşteptau momentul. Alţii parcă s-ar fi răzgândit. Unul încercă să grăbească procesul, repezindu-se în duza de evacuare a unui spectrograf masic. Dacă ar fi purtat costum MEM, nu ar fi păţit nimic. Cu protecţiile minime care se foloseau pe Groombridge, a mai trăit

aproape o oră.

Carol născu fără probleme şi ADE le oferi atât ei cât şi lui Jacque o permisie de şase săptămâni. Neavând pe ce să-şi cheltuiască salariile, amândoi economisiseră destui bani şi deciseră să-i termine pe toţi în Africa şi Europa.

Parisul era aproape friguros la sfârşitul lui octombrie, 2052, dar Jacque rămase inflexibil. Găsise o cafenea pe malul stâng al Senei, al cărei proprietar pusese câteva măsuţe pe trotuar, sperând să atragă vreun turist ţicnit. Jacque îşi ridică gulerul şi mai turnă câteva picături de apă în Pernod. Când vizitase oraşul în copilărie, Sena putea fi încă văzută, chiar aici, vizavi de Luvru. Acum era acoperită de un pod neîntrerupt de case plutitoare, iar ghidurile turistice avertizau că zona prezenta pericole pentru străini. Pe Jacque îl proteja însă uniforma. Tamerii erau recunoscut drept indivizi duri, iar dacă totuşi îi făceai rău vreunuia, ADE te închidea pentru tot restul vieţii într-o celulă capitonată.

Pagerul din catarama curelei sale emise trei bâzâituri scurte: apelul de la Colorado Springs. De când se afla în Franţa, fusese solicitat de o duzină de ori, de diferiţi indivizi care îi examinau rapoartele din Charleville. De obicei îl deranjau în timpul cinei.

Îşi luă paharul în local şi se adresă barmanului:

— *Ou se trouve le telephone!*

Bărbatul se aplecă şi scoase de sub tejghea un aparat străvechi, care n-avea cub holografic, ci ecran, şi-l întrebă dacă voia să sune în Paris. Jacque îi răspunse că nu, dar avea să folosească taxa inversă. Barmanul încuviinţă din cap şi i-l întinse. Jacque bătu pe taste: 3037-544-2063.

Centrala îi făcu legătura cu Departamentul Operativ, dar recepţiona doar un semnal de aşteptare, cu avertismentul FOLOSIŢI DISPOZITIVUL DE SECURITATE. Aparatul cel vechi nu avea focalizator fonic şi video, aşa încât Tamerul făcu un compromis şi se duse în colţul cel mai îndepărtat al cafenelei înainte de a apăsa pe START.

Mesajul porni şi apăru chipul lui John Riley. Nu era aşadar vorba de o rutină. Pesimist, Jacque simţi că

permisia îi luase sfârşit.

„Aceasta este o înregistrare”, rosti Riley.

„Toţi Tamerii aflaţi pe Pământ sunt rechemaţi la Colorado Springs. Imediat! S-a petrecut cel mai important eveniment din întreaga istorie a Agenţiei.”

„Rămâneţi pe fir! Dacă sunaţi în străinătate, veţi primi legătura cu dispeceratul de transporturi. În caz contrar, porniţi imediat!

Întrunirea are loc în amfiteatrul principal."

Imaginea lui Riley dispăru, înlocuită de cea a lui Mike Sohne, un partener de băutură al lui Jacque, care părea istovit.

— Mike! Ce se-ntâmplă?

O jumătate de secundă pauză – întârzierea provocată de retransmisia prin satelit.

— Ah, salut, Jacque! Habar n-am, cred c-o să aflu odată cu tine. Aici e nebunie, toţi aleargă de colo-colo fără să scoată o vorbă. Tot ce ştiu e că s-a întors o misiune de mare distanţă, cu toţi membrii morţi. Deşi s-ar putea să fie doar un zvon… Eşti în Paris?

— Exact.

— Băftosule! Trebuie să fii aici la ora treisprezece fix. Asta înseamnă douăzeci după Greenwich, sau douăzeci şi unu ora locală de acolo.

— În două ore? îşi privi ceasul Jacque. Ai…

— Exact! O oră şi cincizeci de minute.

— Atunci o să-ncepeţi fără mine. Ba o să şi terminaţi fără mine. N-am niciun avion…

— Bine, Jacque. Tu grăbeşte-te la Orly. Wachal e cu tine?

— Nu, bântuie prin magazine pe undeva.

— Te-ntreb dacă e-n Paris.

— Ah, da. Atât doar că nu ştiu…

— Probabil că vorbeşte cu alt dispecer. Du-te cât poţi de repede la Orly şi aşteapt-o acolo. Sau poate că te-aşteaptă ea. Aveţi rezervări la poarta treizeci şi nouă – un expres suborbital.

— Dar, Mike, stai… toate bagajele mele sunt la hotel…

paşaportul! Nu pot…

— Nu-ţi face griji, strângem noi în urma voastră. Bugetul de călătorie din faţa mea e nelimitat. Ce hotel?

— Ăăă… Studio Etoile, stai un pic… Scoase din buzunar un plic de chibrituri. Telefon: 31-754-69-31, ai auzit?

— S-a înregistrat. Paşaport… îi ştii seria?

— Nu.

— Nu contează, o să le trimit o poză. Când ajungi la Orly, du-te la „Plecări” şi vezi cine-i şeful.

— Bine.

— Ne vedem peste două ore. Terminat.

— Terminat, rosti Jacque spre ecranul gol.

Jacque şi Carol stăteau în amfiteatrul din Colorado Springs.

— Ţi-ai găsit rochia aia pe care ţi-o doreai?

— Era un taior, nu o rochie. Nu – cele care îmi plăceau costau prea mult. Dacă aş fi ştiut că ne întoarcem azi, aş fi cumpărat unul.

— Mda. (În sală erau patru-cinci sute de persoane care discutau în surdină.) Şi eu aş fi băut mai repede.

— Bei destul de repede. Miroşi ca o fabrică de spirt.

— Minunat.

O femeie apăru pe scenă şi instala un podium.

— Te simţi mai bine?

— Nu.

Carol făcea tratament hormonal pentru suprimarea lactaţiei. Se simţea ameţită şi o dureau sânii.

— Imponderabilitatea n-a ajutat cu nimic.

În jurul podiumului apăru un cub cu feţele vibrând. Pata albicioasă din centrul lui se micşoră până deveni un punct, şi cubul dispăru; proiectoarele holo se focalizaseră. John Riley ieşi pe scenă şi puse câteva foi pe masă. Mulţimea tăcu.

Bărbatul privi în jur.

— Nici nu ştiu exact de unde să încep… Răpăi cu degetele, nervos, pe masă: Totul a pornit cu grupul astrofizic. Nişte tipi de la Universitatea Bellcomm le-au propus o translaţie pe Achernar.

Cineva din sală fluieră prelung.

— Exact – o sută cincisprezece ani-lumină. O expediţie costisitoare. Bellcomm se oferea să plătească jumătate, dar noi am strâmbat din nas şi... până la urmă au plătit nouăzeci la sută.

Oricum, părea rezonabil. Nu putem coloniza o planetă atât de îndepărtată. În plus, steaua e B5 – puţin probabil să existe ceva interesant.

Cei de la Bellcomm, dr. Wiley şi dr. Eisberg, se ocupau de cartarea undelor gravitaţionale. Au înregistrat o pulsaţie puternică dinspre Achernar. Cercetând arhiva, au descoperit că pulsaţii similare fuseseră consemnate de douăzeci de ani, la intervale neregulate.

Ştiţi cu toţii cum se pot genera undele gravitaţionale. Achernar nu prezenta nici una din caracteristicile unei astfel de surse, de aceea ei şi-au zis să arunce o privire.

Am desemnat echipa lui Shirley O'Brien, pentru o translaţie de treizeci de minute. Au fost echipaţi ca pentru orice primă misiune, plus câteva jucărioare ale celor de la Bellcomm. Iată ce a revenit.

Intensitatea luminilor din amfiteatru scăzu, iar podiumul şi Riley dispărură, înlocuiţi de imaginea camerei TLM. Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi apăru o jumătate de costum MEM. Acesta se răsturnă, deşertându-şi conţinutul. Se auzi un icnet general.

Luminile revenirã. Riley îşi ştergea fruntea cu o batistă.

— Aşa-i, nu-i prea plăcut. E totuşi riscul pe care ni-l asumăm de fiecare dată când păşim pe cristalul acela.

Asta am şi crezut că s-a întâmplat: un oribil accident „praştie", în mod evident, O'Brien se separase de echipa ei, iar în momentul întoarcerii cutia neagră nu fusese centrată. Cum de izbutiseră să se separe în numai treizeci de minute, nu puteam înţelege.

Recorderul ei personal rămăsese intact şi în plus avusese o holocameră automată de la Bellcomm. În felul acesta, am aflat ce s-a petrecut.

Bărbatul se opri şi clătină din cap.

— N-o să vă ţin în suspans, continuă el cu glas scăzut.

Au găsit o anormală planetă tip-Pământ. O planetă locuită.

— Linişte, vă rog! în mod evident, oamenii – fiinţele – de pe această planetă nu erau indigeni. Păreau tot un fel de echipă de explorare. Ei au găsit-o pe O'Brien, nu invers.

S-au materializat pe faţa întunecată şi şi-au aşteptat flotorul.

Făcu un semn operatorului.

Tamerii stăteau într-o savană întinsă, sub lumina slabă şi albăstruie a lunii. La orizont se zăreau munţi întunecaţi şi arbori mari, izolaţi, cam la fiecare două sute de metri. Pământenii discutau înfriguraţi. O'Brien tocmai îi anunţase că atmosfera avea o compoziţie tip-Terra.

În momentul sosirii flotorului, prelevau mostre de sol şi floră. Se grăbiră să urce la bord; în mod evident, doreau să ajungă în emisfera luminată înainte să se termine jumătatea de oră.

în clipa aceea, se ivi un alt flotor.

Era o platformă rotundă, mărginită de o balustradă, în interiorul unei cupole semitransparente. Cupola dispăru când aparatul atinse solul.

Pe platformă se aflau patru oameni: două femei şi doi bărbaţi, complet goi, exceptând centurile argintii. Aveau pielea arămiu-închis şi erau uluitor de frumoşi.

Săriră graţioşi de pe flotor şi se apropiară de echipa lui O'Brien. Femeia care îi conducea ridică mâna dreaptă într-un gest ce părea că-nseamnă „staţi!”. Sau poate că era un gest de intenţii paşnice. Apoi se prăbuşi cerul.

Între ei şi munţi coborî fără niciun zgomot o gigantică formă întunecată. Datorită luminii slabe, detaliile nu erau vizibile – se distingea doar un elipsoid lung de vreo trei kilometri şi cu axa mică de o jumătate de kilometru. O navă spaţială.

O'Brien îşi reveni prima.

— Nu faceţi nimic ce ar putea să pară agresiv. Şi aşa, în costumele astea, cred că arătăm destul de înfricoşători.

În navă se deschise o trapă prin care se revărsa o lumină galbenă, plăcută. Femeia le făcu semn într-acolo.

— Mergem cu ea? întrebă cineva din echipă.

— Nu ştiu, răspunse O’Brien. Da. Toată lumea însă rămâne lângă mine. Mai avem douăzeci şi unu de minute.

Femeia îi conduse către o pasarelă ce coborâse pe sol. Tamerii aşteptară ca străinii să urce rampa care, fără să aibă părţi aparent mobile, se mişca precum o bandă rulantă, şi-i urmară.

Pasarela se termina la începutul unui coridor ce părea că se întinde pe toată lungimea navei. Pereţii acestuia erau acoperiţi cu o substanţă sticloasă, lipsită de orice îmbinări, care radia o lumină galbenă, caldă şi uniformă. Când ultimul pământean ieşi în coridor, podeaua se închise înapoia lui. Se auzi un bubuit îndepărtat, probabil făcut de pasarela ce revenise în poziţia iniţială.

— Se pare c-am fost răpiţi, vorbi un Tamer.

— Sau recoltaţi ca specimene, comentă O’Brien. Nu contează. Plafonul se găseşte îndeajuns de sus ca să facem piramida. Nu-mi închipui că ne pot opri.

Conducătoarea extratereştrilor strânse pumnii şi-i aşeză pe stern apoi, lent, desfăcu braţele – un gest care probabil reprezenta invitaţia de a-şi scoate costumele. Îl repetă de câteva ori, după care îşi trecu palma peste trupul ei gol şi zâmbi. Avea prea mulţi canini.

— M-aş dezbrăca, rosti un glas de bărbat, dacă-mi promiţi că nu deschizi gura.

— Taci, Jerry! Lasă-mă să-i răspund.

Deoarece camerele erau pe costumul ei, nu se văzu ce anume făcuse O’Brien. Străina clătină din cap şi rosti ceva, cu un mârâit surprinzător de gros.

— Chiar şi pe Pământ, asta înseamnă fie „da”, fie „nu”.

Unul dintre masculii extraterestri bătu în perete cu încheieturile degetelor. Se deschise o fantă dreptunghiulară. El băgă ambele braţe înăuntru şi scoase patru obiecte ce semănau cu nişte microfoane străvechi. De fiecare atârna un fir scurt, argintiu.

Întinse liderei un obiect, apoi câte unul celorlalţi doi.

Fiecare cuplă firul la centura personală.

— Nu poate fi un translator, se auzi vocea lui Jerry. Să fie o armă?

— Poate că-i un translator, răspunse cineva. Nu ştim totul… Şefa se îndreptă spre Tamerul cel mai apropiat, ridică microfonul spre el şi zâmbi.

Răcnetul din holocub răsună o secundă întreagă înainte ca să fie imitat de spectatorii din amfiteatru.

Raza unui laser de zece megawaţi n-ar fi putut străpunge costumul MEM, dar bagheta cea micuţă deschise o gaură rotundă, ce se lărgi într-o tăietură lungă prin care ţâşni sânge. Murind, Tamerul o înhaţă de braţ pe străină şi trase.

Ea scăpă arma şi forţa amplificată a costumului îi rupse braţul.

Ceilalţi trei extraterestri atacară simultan. Totul se termină într-o secundă. Holoimaginea se înclină într-o parte, apoi se coloră în roşu şi deveni bidimensională, când sângele acoperi două din cele trei lentile.

Extratereştrii porniră fără grabă pe coridor; femela rănită nu dovedea niciun semn de durere, cu toate că prin sângele de pe braţ se zărea osul rupt, sur şi cu suprafaţă neregulată. După ce parcurseseră vreo douăzeci de paşi, peretele de deschise şi cotiră ia stânga.

În amfiteatru se aprinseră luminile.

— Asta-i tot, vorbi Riley. Înregistrarea continuă nouăsprezece minute, arătând aceeaşi scenă. Extratereştrii nu s-au mai întors.

îşi privi pentru prima dată hârtiile.

— Noi – adică eu şi şefii grupurilor Bio, Psiho şi Explorare – am făcut câteva prime observaţii generale despre extraterestri.

Evident, lucrul cel mai surprinzător îl reprezintă asemănarea cu noi. Prima explicaţie ar fi că avem strămoşi comuni, fie din preistorie, fie… în sfârşit, există mai multe scenarii interesante. O altă posibilitate este că sunt capabili să-şi modifice aspectul şi au adoptat aceste forme pentru a înşela vigilenţa Tamerilor.

De unde ştiau cum anume arată oamenii – rămâne de stabilit. Poate că au citit gândurile Tamerilor.

Faptul că posedă etaloane de frumuseţe similare cu cele

terestre constituie o coincidenţă suspectă. După cum a subliniat dr. Sweeney, în general o societate consideră frumoase acele caracteristici care au valoare de supravieţuire pentru individ, sau pentru rasă. O estetică similară în privinţa corpului presupune un mediu ambiant similar. Bineînţeles, două civilizaţii tehnologice puternic dezvoltate vor avea şi medii ambiante similare – cele mai confortabile cu putinţă. În felul acesta, ne întoarcem de unde am plecat.

Ridică o foaie de hârtie:

— Vedeţi dacă puteţi adăuga ceva la lista aceasta. Este făcută de dr. Jameson şi cuprinde diferenţele anatomice între noi şi ei.

Dinţii sunt evidenţi. Deşi ar putea fi un detaliu decorativ. Pe Pământ, există civilizaţii care au dinţii sparţi, sau piliţi pentru a părea mai ameninţători.

Aţi observat că masculii nu aveau mameloane? Eu nu observasem. Jameson spune că puteau fi îndepărtate în copilărie, din motive rituale sau cosmetice, fără să lase cicatrici vizibile de la distanţa la care s-au aflat camerele.

Ombilicurile lor sunt toate la fel: o simplă crestătură verticală. Probabil că nu veţi întâlni niciodată aşa ceva la patru oameni aleşi în mod aleator. Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa dimensiunilor organelor genitale masculine. Nu avem totuşi niciun motiv să bănuim ceva aleator – poate că în meseria lor sunt aleşi doar bărbaţi cu buricuri ciudate şi organe genitale mari.

În privinţa femelelor… fanta vulvei se ridică aproape cu un centimetru mai sus decât este normal la oameni, privită din fată. Iar în imaginea dorsală de jos, ultima dată când se vede femela rănită, organele genitale externe nu sunt vizibile, ca la femeile umane.

Clătină din cap.

— Toate acestea sunt amănunte minore, dar poate că unul dintre ele reprezintă un indiciu.

Niciun extraterestru nu prezenta aluniţe, semne din naştere sau alte defecte vizibile ale pielii. Toţi aveau ochii căprui. Cele două femei aveau aceeaşi înălţime: un metru

şaptezeci şi trei. Bărbaţii erau mai înalţi cu patru, şi respectiv şapte centimetri. Ei n-au vorbit absolut deloc. Toţi patru aveau degete lungi, graţioase şi frunţile înalte pe care oamenii, în mod inconştient şi eronat, le asociază cu capacitatea intelectuală.

Unghiile, atât la mâini cât şi la picioare, erau tăiate foarte scurt, aproape dureros de scurt pentru noi. Claviculele şi omoplaţii erau mai puţin proeminente decât la oamenii obişnuiţi.

Dr. Jameson are impresia că structura osoasă a picioarelor şi pelvisului e uşor diferită de cea omenească.

Trebuie făcute însă măsurători mai precise.

În sfârşit – rănirea femelei. Cei mai mulţi oameni ar fi leşinat ca urmare a şocului produs de o asemenea fractură. Ea poate fi ignorată numai dacă eşti turbat de furie, anesteziat, sau sub hipnoză. Femela a părut să se comporte în acelaşi fel ca şi înainte de rănire.

De asemenea, în opinia mea, rana trebuia să fie mult mai gravă, în spasmul morţii, Tamerul a apucat-o de deasupra cotului şi a scuturat-o de două ori. Cu circuitele de amplificare ale MEMului, forţa depăşeşte pe cea a unui buldozer. Braţul ar fi trebuit să se desprindă.

Holocubul va fi proiectat non-stop timp de câteva zile în Studioul A, alături. Vreau să-l revedeţi cu toţii, cât de mult puteţi suporta. Nu există o specialitate care să se ocupe în mod exclusiv de problemă, toate sunt la fel de implicate. Orice idei aveţi, mi le trimiteţi prin Planificare.

Evident, va trebui să mergem din nou acolo. Probabil cu o sondă automată – nu voi cere nimănui să plece într-o misiune de sinucidere.

Este şi al naibii de scumpă! Energia pentru o translaţie de o sută cincisprezece ani-lumină, chiar şi numai pentru două ore, e suficientă pentru sute de misiuni de aprovizionare obişnuite.

Împături hârtiile, apăsându-le puternic.

— Dar când vom proiecta cubul ăsta, nu cred că ne va fi greu să obţinem fonduri.

34. Cifre şi dolari

(Extras din *Manualul angajaţilor ADE,* ADE TFX, Colorado, 2053).

Extinderea geoformării prin mai multe translaţii scurte poate părea ineficientă comparativ cu câteva translaţii lungi. Necesitatea apare însă datorită matematicii implicate de Translaţia Levant-Meyer.

Pentru a înţelege acest aspect, nu este necesară o descriere tehnică completă a TLMului; mai puţin de unu la mie din angajaţii ADE pricep toate subtilităţile procesului. Mai instructivă însă este compararea necesarului energetic al cristalului pentru translaţii de diferite durate.

(Cei care n-au urmat matematica în anul întâi de facultate pot trece direct la tabelul final.)

Ecuaţia fundamentală care descrie energia necesară unei translaţii oarecare este:

unde „C” şi „k” sunt constante, „t” este durata translaţiei, iar „s” distanţa. Calculele sunt valabile în sistemul MKS, dar pentru uşurinţă vom considera „t” în zile, iar „s” în ani-lumină.

Condiţiile din dreapta ecuaţiei se datorează unui fenomen de prag energetic al cristalului TLM. Translaţiile nu pot fi făcute spre destinaţii mai apropiate de 9,4095 ani-lumină[13], şi nu pot avea o durată mai mică de aproximativ 19 1/2 minute.

Prima condiţie ne opreşte să exploatăm promiţătorul sistem Alfa Centauri. A doua condiţie face imposibilă explorarea planetelor aflate la mai mult de 100 ani-lumină.

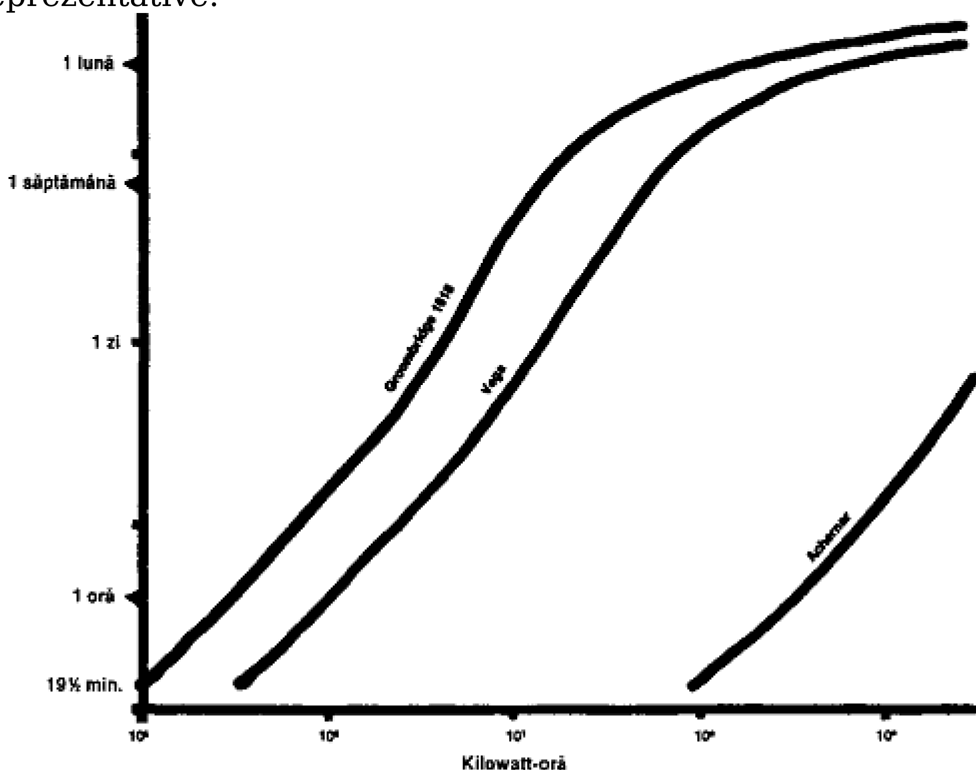
În mod convenţional, această ecuaţie este considerată o funcţie continuă în domeniul de valori admisibile. Însă TLM-ul nu poate translata un obiect în orice punct dorit din spaţiu; el translatează doar de pe un corp material pe un alt corp material. Pentru aceasta,E = C eta cos s v* (l/t)

[13] 13 Există totuşi un plan, în care colonia Tau Ceti să construiască o staţie TLM din materiale locale, pentru translaţii spre Alfa Centauri. (N.A.)

+ 1 t > .01356 s > 9.4095

„Lângă” punctul asupra căruia e reglat cristalul TLM trebuie să se găsească un corp ceresc cu o suprafaţă distinctă şi relativ rece (încercările de a translata sonde automate pe suprafeţele unor stele lipsite de planete au eşuat). Limita de eroare admisibilă este descrisă de o ecuaţie diferenţială de gradul patru, care implică distanţa, energia şi unghiul deplasării încărcăturii faţă de axa reţelei cristalului TLM[14].

Următoarea familie de curbe arată relaţia între necesarul de energie şi durata translaţiei pentru distanţe reprezentative:

Se constată că o creştere de zece ori a distanţei duce la o creştere de o mie de ori a energiei necesare.

Bineînţeles, energia costă bani, iar ADE este principalul

---

[14] 14 Vezi monografia: *Aparatul matematic al Translaţiei Levant-Meyer,* de Lewis Chandler, ADE TFX, Colorado, 2051. (NA.)

consumator energetic mondial. Ca orice alt consumator, noi plătim lui Westinghouse Interplanetary un preţ fix pentru fiecare kilowatt-oră, deşi preţul este ceva mai redus – atât datorită volumului energetic deosebit cât şi datorită unor interese reciproce în sfera cercetărilor.

Este interesant de comparat costul translaţiilor pe diferite planete pentru diverse durate:

Numele Distanţă Durata translaţiei (zile)

(A-L)
0,02
0,1
1,0
5,0
10
30
70

Ross 2481
10,3
0,48
2,24
13,6
34,7
64,8
589,0
43301,4

61 Cygnus A
11,2
0,55
2,58
15,6
39,9
74,3
675,3
49654,5

Groombridge 16182
15,0
0,93
4,37
26,5
67,7
126,0
1145,2
84200,0

Vega
26,0
3,17
14,86
89,9
229,9
428,3
3891,0
286000

Achernar3
115
87,97
4113,82
24913
63717
119000
1079000
52440000

Canopus4
240
10354
484200
2932000
7499000
13970000
127000000

9330000000

CIFRELE REPREZINTĂ COSTUL ÎN MII DE DOLARI (stabilizaţi).

1 Cea mai apropiată stea pentru care Translaţia Levant-Meyer este efectivă.

2 Planeta unde s-a descoperit Puntea Groombridge.

3. În momentul redactării acestui manual se pregătea o expediţie spre Achernar.

4. Pur ilustrativ; nu s-a făcut o translaţie pe Caropus şi probabil nici nu se va face vreodată. Energia necesară translaţiei de şaptezeci de zile (dacă ar exista posibilitatea s-o producem şi stocăm) ar putea acoperi toate nevoile curente ale Pământului pentru zece mii de ani.

Examinarea atentă a tabelului poate oferi o idee asupra complexităţii implicate în programarea translaţiilor (astfel coordonate încât cristalul să fie liber atunci când au loc sosirile „praştie”).

Ca exemplu ilustrativ, consideraţi cazul unei misiuni de fertilizare pe Cygnus A. O Tameră gravidă va petrece cam 150 de zile din sarcină în afara planetei. Costul energiei diverselor combinaţii de translaţii este:

150 translaţii de 1 zi = 2.340.000 $

30 translaţii de 5 zile = 1.197.000

15 translaţii de 10 zile = 1.114.000

5 translaţii de 30 zile = 3.376.500

Deci o serie de translaţii scurte pot costa mai mult decât câteva translaţii lungi. În practică, se calculează combinaţia cea mai ieftină de translaţii, apoi acestea se programează aşa încât să reducă la maxim aglomerarea cristalului.

35. Autobiografie: 2053

CP 5397.

Oswego, NY 1312659 3 ianuarie 2053

Dragă Carol

Se pare că voi rămâne aici încă o săptămână. Nici pe mine nu mă încântă chestia asta…

Maică-mea vitregă a insistat pentru un sicriu deschis. Mi se pare ceva primitiv. A spus că aşa ar fi dorit tata. Poate că el s-a schimbat mult în aceşti ultimi nouă ani…

Motivul pentru care trebuie să mai întârzii este că tata a donat, prin testament, toate lucrările sale Universităţii Corneli, iar arhiva catedrelor ştiinţifice este nerăbdătoare să le preia. Hârtiile umplu o remorcă întreagă şi sunt vraişte. Împreună cu Jerry, fratele meu vitreg, le sortez şi cataloghez.

Jerry e un tip ca lumea. Până acum nu avusesem ocazia să discut cu el. Îşi pregăteşte examenul de diplomă în holoarte. Tata a fost dezamăgit că n-a urmat fizica, totuşi i-a lăsat toată averea – la bani mă refer. (Casa şi alte chestii de-astea i-au revenit Zarei, maică-mea vitregă.) Nici mama şi nici eu n-am fost menţionaţi în testament.

Am sunat-o pe mama, dar n-a vrut să vină la înmormântare. S-a mai certat o dată cu Zara. Şi ea a fost de acord că tatei nu i-ar fi plăcut circul ăsta morbid. În testament nu se prevedea nimic despre funeralii.

Am citit în *Times* că se consideră că undele gravitaţionale dinspre Achernar au fost cauzate de frânarea navelor interstelare. Deci extratereştrii sunt pe planeta aia de peste 140 de ani.

Articolul nu menţiona, dar eu bănuiesc că undele gravitaţionale sunt generate de o pierdere bruscă de masă, atunci când navele părăsesc viteza relativistă. Probabil că se opresc destul de brusc. A calculat cineva forţele inerţiale implicate? Par nişte fiinţe extrem de rezistente.

Cel puţin, tipii nu deţin TLM-ul… deocamdată. După ce-

am văzut cubul ăla (de o sută de ori), sunt foarte fericit că nu-i avem vecini.

l-am telefonat lui Noad (Planificare) şi mi-a aprobat prelungirea permisiei. Pentru sortarea de aici e nevoie de un tip cu formaţie ştiinţifică. Jerry e inteligent, dar habar n-are care-i deosebirea între un guark şi un quasar.

În drum spre Colorado Springs, aş trece prin Kuala Lumpur, să stau o zi cu maică-mea. Ea s-a remăritat acum trei-patru ani, însă nu l-am întâlnit niciodată pe soţul ei.

Au fost însă nişte ani rodnici.

Scrisoarea aceasta va constitui probabil o surpriză (plăcută, sper), dat fiind că ţi-am telefonat zilnic. Cred că m-am deprins să scriu pe când stăteam în Australia, iar tu zămisleai copii pentru sporirea gloriei, etc.

îţi duc dorul foarte mult. Ai grijă de tine.

Cu dragoste, Jacque.

36. Lucruri de care te loveşti noaptea

12 ian ’53.

CĂTRE: Personalul implicat în Proiectul „Sperietoarea” DE LA: Grupul Psiho (R. Sweeney, preşed.) REF. LA: Profilul psihologic al alienilor Achernar.

Materialul de faţă vă este expediat prin poştă, întrucât deocamdată nu deţinem suficiente detalii ca să se impună solicitarea unei întruniri generale.

Lista ce urmează trebuie considerată drept orientativă şi perfectibilă. Esenţa psihologiei, în unicul sens aplicabil aici, este de a determina şabloane „stimuli-răspuns” stabile pentru indivizii analizaţi. În cazul de faţă, numărul stimulilor a fost mic, iar răspunsurile par, în majoritate lipsite de sens.

Caracteristici posibile

1. Curajul, sau dezinteresul faţă de propria persoană

După cum remarca O’Brien, în cub, un Tamer în postum MEM este o creatură periculoasă, care arată ca atare. În momentul contactului iniţial cu cei cinci Tameri, alienii nu au purtat arme. Fie că nu şi-au dat seama că Tamerii în costume le-ar putea face rău – o ipoteză improbabilă, considerând tehnologia lor sofisticată – fie că nu le păsa ceea ce li se poate întâmpla lor personal (ipoteză susţinută de reacţia pasivă a femelei-lider faţă de rănirea ei gravă).

O altă explicaţie poate fi nivelul de autoapreciere: un egocentrism care nu le permite să considere altă rasă ca reprezentând un pericol potenţial.

2. Încrederea; absenţa xenofobiei.

Femela-lider a preluat imediat iniţiativa. A comunicat foarte bine prin limbajul semnelor şi – din nou – n-a dovedit semne de frică.

3. Agresivitatea.

Ar fi fost interesantă de observat reacţia alienilor dacă Tamerii nu i-ar fi urmat. Deocamdată, cunoaştem doar

explozia de violenţă finală şi sunetul scos de lideră înaintea masacrului, asemănător unui mârâit. Deşi, ar putea fi tonul şi timbrul normal al graiului lor.

4. Senzualitatea (?)

Pentru o fiinţă umană unul dintre gesturile femelei-lider ar fi reprezentat o invitaţie sexuală explicită. Este mult mai probabil însă că ea a indicat pur şi simplu că Tamerii n-au nevoie de costume în interiorul navei. (Merită totuşi amintit că civilizaţiile umane ce permit nuditatea non-sexuală au restricţii în privinţa gesturilor admisibile în public.)

5. Indiferenţa.

Alienii n-au mai părut interesaţi de Tameri după ce i-au ucis. Este posibil ca o trăsătură a filosofiei sau psihologiei lor să le interzică contactul cu morţii. Ca simplă ipoteză: poate că după o ucidere, urmează un ritual de purificare, ei nu puteau şti că trupurile aveau să dispară.

Alte aspecte.

1. Zâmbetele.

Deşi doi alieni zâmbeau în mod frecvent, nu există niciun motiv de a crede că încercau să transmită un sentiment de prietenie, în scopul înşelării vigilenţei Tamerilor. Chiar şi în societăţile umane, surâsul constituie adeseori o expresie ambiguă ori negativă. La alte primate, dezvelirea dinţilor reprezintă de obicei o provocare agresivă.

2. Unelte sau marionete.

Dr. Bondi sugerează că alienii întâlniţi de echipa lui O'Brien s-ar putea să nu fie cei „adevăraţi” – constructorii navei. Este posibil să fi fost roboţi organici, destinaţi misiunilor periculoase.

Ipoteza este alarmantă, considerând asemănarea lor perfectă cu oamenii. Alienii au apărut la mai puţin de cinci minute după translaţia Tamerilor pe planetă. Dacă au fost marionete construite pentru a-i imita pe oameni, atunci fie că stăpânii lor au izbutit să deducă în mod corect anatomia umană şi să construiască patru creaturi în acest interval, fie că erau deja familiari cu aspectul oamenilor. Este greu

de spus care variantă e mai îngrijorătoare. În primul caz, avem de a face cu o rasă ce deţine imense puteri psihice şi tehnologice (şi – aparent – este lipsită de respect faţă de viaţă). În al doilea caz, rezultă că omenirea a fost deja studiată şi se cunoaşte localizarea Pământului.

3. Alienii ca adversari.

Presupunem că alienii n-au ajuns pe planete mai apropiate decât Achernar, întrucât nu am înregistrat în vecinătatea altor stele pulsaţiile gravitaţionale specifice lor. Aceasta nu înseamnă însă că ei n-au pornit deja la drum.

În operaţiunile noastre cu Translaţia Levant-Meyer, avem tendinţa de a uita, sau ignora, faptul că TLM este o maşină a timpului. Când detectăm o undă gravitaţională dinspre Achernar, evenimentul respectiv s-a petrecut, de fapt, cu 115 ani în urmă. Dacă răspundem acestui eveniment prin utilizarea TLMului, noi culegem informaţii din viitorul evenimentului cu pricina (la 115 ani după petrecerea lui), apoi le readucem în trecut, la noi, pentru a le investiga.

Deci dacă alienii au aflat localizarea Pământului de la echipa lui O'Brien (desigur, nu există niciun motiv să presupunem aşa ceva) şi au pornit imediat o expediţie spre planeta noastră, am avea la dispoziţie mai mult de un secol ca să ne pregătim.

Pe de altă parte, este posibil ca ei să fi *părăsit* Achernarul acum un secol şi să fie la câţiva ani-lumină de noi.

Din punct de vedere statistic, îngrijorarea aceasta poate părea iraţională: pe o rază de 115 ani-lumină în jurul Achernarului există aproximativ douăzeci de mii de stele; de ce să aleagă tocmai Soarele nostru?

Răspunsul este că s-ar putea să fie capabili să ne detecteze civilizaţia. O antenă radio îndeajuns de puternică, situată în regiunea Achernarului, ar recepta în această clipă emisiuni radio terestre din anul 1938: dovezi incontestabile ale unei civilizaţii tehnologice.

E adevărat că semnalele ar fi slabe – de fapt, noi nu

deţinem radiotelescoape care să poată detecta asemenea semnale. Dar nu avem nici nave, lungi de kilometri, care să călătorească cu viteze apropiate de cea a luminii.

Din puţinul pe care-l cunoaştem despre comportarea şi capacităţile lor, este imposibil de precizat cât de mare e ameninţarea prezentată de alieni. Este clar însă că singura modalitate prudentă de acţiune a Agenţiei o reprezintă concentrarea tuturor fondurilor şi oamenilor disponibili în scopul de a afla cât mai multe, şi cât mai repede.

(Marţi, 14 ian., va avea loc reuniunea grupurilor Psiho şi RP, împreună cu Comitetul de Planificare şi Relaţii Industriale, pentru a discuta fondurile Proiectului „Sperietoarea”. Toate persoanele interesate sunt rugate să participe. Sala B, ora 13:30.)

37. Capitolul zece

Jacque şi Carol nu participaseră la reuniunea pentru discutarea fondurilor. A doua zi însă, un apel matinal îi convocă în Sala B la o întrunire de urgenţă, fără să ofere alte detalii. Spălându-se în grabă, fără să mai ia micul dejun şi îmbrăcându-se la repezeală, tot avură nevoie de patruzeci şi cinci de minute ca să ajungă.

Sala era aproape plină; găsiră locuri doar în ultimele rânduri.

— Fir-ar a dracu', mormăi Jacque când se aşezară. Nu mă-ncântă ce văd.

Pe podium se afla doar un bol mare din sticlă, umplut cu hârtiuţe. Carol încuviinţă din cap.

— Cred că nu-i o tombolă…

John Riley se sculă de pe scaunul său din rândul întâi şi urcă pe podium. Străduindu-se să pară cât mai degajat, se aşeză (rigid) pe masa cu bolul.

— Îmi cer scuze că v-am adus aici direct din pat, însă e vorba de ceva important.

Azi-noapte, m-a contactat grupul de fizicieni. Ei au descoperit ce este arma alienilor şi ştiu cum s-o neutralizeze.

Linişte, vă rog, linişte! Veţi vedea că ştirea nu-i chiar atât de bună, în cele din urmă.

Se lăsă o tăcere de moarte.

— Micile, ăă, obiecte gen microfoane sunt cristale TLM miniaturale.

Da, ştiu… Vă rog… linişte! Mulţumesc. Pare ciudat că ei se folosesc de nave, oricât de rapide ar fi, deşi cunosc Translaţia Levant-Meyer. Te pune pe gânduri…

Poate că durata călătoriilor nu înseamnă nimic pentru ei.

Sau poate că n-au experimentat niciodată cu cristale mai mari. E posibil să le considere… un fel de raze dezintegratoare. Raportul lui dr. Sweeney atrage atenţia

că s-ar putea ca alienii să nu posede curiozitate ştiinţifică. Ipoteza aceasta nu constituie neapărat o contradicţie cu nivelul ridicat al tehnologiei lor – s-ar putea să fie urmaşii decadenţi ai unei civilizaţii evoluate, care folosesc instrumente pe care nu le pricep.

Să sperăm că acesta e cazul. Ar fi neplăcut să apară pe planetele noastre. Sau pe Pământ…

Cu degetul, amestecă bileţelele din bol.

— După cum ar trebui să ştiţi cu toţii, câmpul TLM poate fi deviat până la nouăzeci de grade, folosind un câmp magnetic suficient de puternic. Costumele MEM pot fi modificate cu mare uşurinţă astfel încât să acţioneze ca magneţi. „Cu mare uşurinţă” în teorie, desigur. Inginerii şi bioinginerii se vor apuca chiar azi de treabă.

Trebuie să capturăm una din creaturile acelea şi s-o aducem pe Pământ pentru investigaţii. Este necesar să ştim cu ce ne confruntăm. Cineva se va duce şi va prinde una.

Se sculă şi merse doi paşi, apoi se întoarse şi se aşeză.

— Ultima dată când am fost aici împreună, v-am spus că n-o să cer nimănui să se ofere voluntar pentru o misiune sinucigaşă. Ei bine, nu-i… chiar aşa. Cu toate acestea, e cea mai periculoasă misiune care s-a cerut vreodată unui Tamer, avertizat din timp.

Intenţionăm să trimitem un Tamer pe Achernar, într-o translaţie de nouăsprezece minute şi jumătate. Presupunând că alienii se vor ivi din nou, el va trebui să rămână în preajma lor, până în clipa „praştiei”. Atunci să înhaţe unul, să-l prindă în braţe şi să-l aducă înapoi.

Evident, este o misiune periculoasă. Nu ştim ce alte arme ar putea avea ei.

Ridică bolul şi-l clătină uşor.

— Am aici numele tuturor Tamerilor disponibili, exceptându-le pe femeile gravide. Nu-i vorba de curtoazie – câmpul magnetic nu va fi atât de puternic să poată face rău unui adult, dar nu ştim ce efecte poate avea asupra fătului.

— Repede, şopti Carol, lasă-mă grea.

— Aici?

— Oricare dintre voi este calificat pentru misiune, continuă Riley. Pentru liniştea mea sufletească, dacă nu din alt motiv, nu doresc voluntari. Are cineva obiecţii împotriva procedurii?

— Da, mormăi Jacque, numele meu e acolo…

Riley ceru unui Tamer din rândul întâi să scoată un bilet şi să i-l dea.

Îl citi şi ridică privirea:

— Wachal. Tamer Trei Carol Wachal.

Jacque o însoţi pe Carol în uzinele Krupp din Denver, unde se fabricau costumele MEM. Trebuia să i se ia măsurile finale şi să se antreneze cu accesoriile speciale.

Costumul era mai mare decât unul obişnuit şi avea o suprafaţă strălucitoare, încreţită aidoma unei foiţe de staniol mototolite. Toate explicaţiile le primiră de la un spaniol, pe nume Tueme. Jacque se aşteptase la un neamţ. Nu avea nimic împotriva germanilor, dar aceştia păreau să apară cu regularitate în viaţa lui, în momentele de criză.

— Probabil că nu va fi nevoie să foloseşti toate chestiile astea, spuse Tueme. Trebuie însă să le testezi şi să te antrenezi, pentru orice eventualitate.

Îşi plimbă degetul peste şase ovoide metalice de pe pieptul costumului.

— Astea sunt grenade cu acţiune pe rază limitată. În fiecare se află sub presiune câteva mii de cristale, ascuţite ca nişte ace, dintr-un compus al sulfului care se evaporă în aer. În momentul detonării, ele fac ferfeniţă orice persoană aflată la mai puţin de doi metri şi jumătate de locul exploziei. Dincolo de limita respectivă, cristalele se evaporă şi sunt inofensive. Detonarea se face prin şoc.

Îţi recomandăm să stai în afara limitei fatale. Evident, cristalele nu-ţi pot perfora costumul, dar s-ar putea să-ţi afecteze echipamentul.

— N-o să am holocamere, observă Carol.

— Nu. Camera axei Z ar trebui montată pe o tijă şi este o anexă greoaie. Există două camere video – una în faţă şi alta în spate.

În cască e încorporat un laser de zece megawaţi cu ţintire automată. Pe ecranul amplificatorului de imagine există un reticul.

Pur şi simplu, priveşti ţinta şi apeşi cu limba clapa care, de obicei, te punea în legătură cu şeful echipei. La fiecare apăsare, trage o rafală de o secundă… totuşi foloseşte-l cu prudenţă. Sursa energetică este comună cu generatorul de câmp magnetic şi te va lăsa temporar vulnerabilă.

Cealaltă clapă acţionată de limbă – cea pentru alimente şi tubul de apă – comandă injectarea unei doze de para-amfetamină, care îţi accelerează răspunsul muscular şi, temporar, îţi ascute simţurile. În acelaşi timp, îţi afectează şi judecata – te va face extrem de încrezătoare în sine, aproape imprudentă. Utilizeaz-o deci numai în situaţii cu totul speciale.

Dacă apeşi a doua oară pe aceeaşi clapă, te injectează cu o doză compensatoare de calmant. După aceea, poţi repeta para-amfetamina dacă mai e nevoie.

— Nicio pilulă cu cianură? întrebă Jacque.

— Nu, nu-i necesar.

— Mă bucur s-o aud.

— Dacă alienii te înfrâng şi încearcă să deschidă costumul, sursa energetică se supraîncarcă şi explodează. Va rezulta o reacţie de fuziune de ordinul unei megatone.

— Am înţeles, făcu Carol.

— O precauţie normală, deşi s-ar putea să nu fie necesară. Ai multe mijloace de apărare.

Aceste trei tuburi conţin gaz tranchilizant extrem de puternic. (Erau nişte cilindri de mărimea unor cutii de bere, coloraţi în galben, verde şi roşu.) Cel verde este de zece ori mai puternic decât cel galben. Cel roşu – de zece ori mai puternic decât verdele. Ai grijă să le declanşezi în ordinea cuvenită. Gazul acţionează asupra oricărui mamifer şi asupra multor altor creaturi. Galbenul îl ameţeşte pe om, verdele îl adoarme, iar roşul îl omoară.

Ajunge să tragi ştiftul şi să arunci tubul. Difuzează foarte rapid şi este eficient până la zece-douăzeci de metri.

O îmbrăcară pe Carol în costum şi o duseră la un

„poligon” (un teren pustiu, acoperit, dinapoia uzinelor), unde se antrena timp de o oră pe ţinte simulate. După aceea, împreună cu Jacque, cinară împărăteşte la La Fondita şi reveniră cu costumul în Colorado Springs.

Niciodată camera TLM din Colorado Springs nu fusese atât de aglomerată. În fiecare colţ se găsea câte un Tamer în costum MEM, ghemuit înapoia unui laser cu trepied. Alţi patru aveau carabine cu proiectile tranchilizante. De-a lungul pereţilor se aflau specialişti, la adăpostul parapeţilor din saci cu nisip, purtând în jurul gâturilor măşti de oxigen. Un flotor pentru o singură persoană era instalat pe cristal, iar Carol stătea alături, în costumul ei scânteietor.

Jacque aştepta pe un sac de nisip. La patruzeci de secunde după translaţia Carolei, sosea o „praştie” de pe Groombridge: un sinucigaş voluntar cu o punte proaspătă. Jacque trebuia să ia puntea şi să încerce să intre în contact cu extraterestrul adus de Carol.

Dacă ea avea să mai revină… De două zile, Jacque lua antidepresive – o încercare de a exorciza disperarea întunecată. Vag se simţea vinovat că grijile lui în legătură cu Carol nu durau mai mult de câteva minute o dată.

(Fusese trimis la psihiatru, după ce explodase în prezenţa celor de la Planificare. Mersese la ei şi le propusese să caute printre voluntarii Proiectului Thanathos, unul care să fie capabil, fizic şi mintal, să preia misiunea Carolei. Îi răspunseseră că încercaseră, însă nu găsiseră pe nimeni potrivit. El îşi exprimase îndoiala în mod foarte concret.)

Arnold Bates se găsea în scaunul principalului din cabina de control. *John* Riley era secundul.

— Ocupă poziţia, vorbi Bates.

Carol luă flotorul şi-l ţinu deasupra capului. Se aşeză în mijlocul cristalului TLM şi cilindrul de plastic glisa în jurul ei. După un minut, cilindrul se ridică.

— Pregăteşte-te, Lefavre!

38. Al doilea contact

Carol asoliză pe o faleză înaltă, deasupra unui fluviu. Lăsă jos flotorul şi privi în jur.

— Sub mine, la confluenţa a două râuri, văd o aşezare, rosti ea. Fusese instruită să facă un raport verbal. Nu-i explicaseră motivul, dar acesta era evident: dacă revenea făcută bucăţi, aşa cum se întâmplase cu O'Brien, era posibil să se piardă fragmentul ce conţinea benzile video.

— Nouăsprezece minute. Nu pot desluşi prea multe detalii din oraş, chiar cu amplificarea maximă. Nişte puncte mişcătoare – vehicule. Ah, da… mă aflu pe faţa luminată, e ziuă. Achernar este mult mai mic decât Soarele, dar te dor ochii să-l priveşti.

Mi-am pus filtrele pe ultima poziţie. Urc pe flotor ca să cobor şi să văd dacă pot… stop! Din văzduh cobora un flotor rotund, identic celui din misiunea O'Brien.

- Începe…

Urmă practic o repetare a primului contact, atât doar că pe flotorul extraterestru se aflau doar femele. Imediat după ce asoliză, sosi nava cea lungă şi neagră, ivindu-se brusc şi apoi coborând lent pe şesul ierbos, făcând ca solul să vibreze sub tălpile Carolei.

Din fuzelajul navei, Achernar se reflecta sub forma unei linii orbitoare.

Din nou, se deschise o trapă, coborî pasarela şi alienii o invitară la bord. „S-au făcut totuşi unele modificări", se gândi Carol.

Printre instrucţiunile vagi care i se dăduseră la plecare fusese sugestia de a nu cupla câmpul magnetic până ce nu era cu adevărat ameninţată. Carol îi urmă pe străini pe pasarelă, răsucindu-se la dreapta şi la stânga, pentru ca obiectivele video să înregistreze cât mai multe amănunte.

— Deocamdată nicio mişcare agresivă, anunţă ea.

Nu se opriseră imediat după intrare, scena masacrului anterior, ci o conduseseră mai departe pe coridor.

Parcurseră aproape o sută de metri.

— S-a deschis o uşă la dreapta… mă conduc înăuntru… O odaie cu pereţi gri. Plafonul şi podeaua emit lumina aceea gălbuie. Şaisprezece minute.

Se apropiară de peretele îndepărtat.

— E o uşă adevărată, cu balamale, nu glisantă, sau tip „iris”. Vor să intru eu prima. După tine, Alphonse!

Alienii nu înţelegeau şi nu voiau să cedeze.

— Mă cred probabil imbecilă. Ia s-o facem…

Păşi spre uşă, dar în ultimul moment prinse o femelă de umeri şi o îmbrânci înaintea ei. Aceasta căzu cu zgomot pe podea, dar nu fu tăiată în bucăţele, nu explodă şi nici nu se preschimbă într-o broască râioasă.

Carol intră în odaie şi femela se trase la o parte din calea ei, privind-o inexpresiv. Uşa se închise şi camera rămase cufundată în întuneric. Carol cuplă proiectoarele costumului.

— Pereţii şi plafonul de aici sunt din metal, cu excepţia unei ferestruici. Podeaua, tot metalică… Poate că intenţionează să mă împiedice să dispar. Sau să comunic. Mă gândesc să le stric uşa.

În partea ei nu exista o clanţă, dar pe latura dreaptă se vedea o bandă prelungă, striată, asemănătoare claviaturii unui pian. Tamera o distruse din patru impulsuri laser, apoi împinse uşa.

În clipa imediat următoare, femela dinapoia Carolei îi sări în spinare. Smuci umerii, azvârlind-o de-a curmezişul încăperii.

Uşa se prăbuşi cu o bubuitură satisfăcătoare. Muchia fierbinte topi în podea o linie din care se înălţară rotocoale de fum. Trei alieni se retraseră prudenţi, când Carol trecu pragul.

Apoi peretele opus se deschise şi intră a patra extraterestră, purtând mai multe arme tip microfon. Carol desprinse o grenadă de la piept şi i-o azvârli la picioare.

Şocul exploziei o dezechilibra pe femelă, răsturnând-o pe spate. Armele se împrăştiară.

Străina se sculă. Avea nenumărate tăieturi, din cap

până-n picioare; toată partea din faţă a trupului îi era scăldată în sânge.

Laba piciorului drept atârna doar de o bucată de piele. Când îşi lăsă greutatea pe ea aceasta se rupse şi femela păşi pe capătul zdrenţuit al tibiei dezgolite. Zâmbi spre Carol cu dinţii roşii, ascuţiţi şi ridică o armă. Când o conecta la centură, Carol îşi cuplă câmpul magnetic.

În aceeaşi clipă, zbură îndărăt, se izbi de peretele metalic şi rămase acolo, ca o insectă ţintuită.

— Ăăă… metalul de aici este evident magnetic. Treisprezece minute. Ei se apropie.

Desprinse tubul galben şi-i azvârli în faţa alienilor. Femela care părea conducătoarea îl lovi cu piciorul, îndepărtându-l. Tamera lăsă tubul verde să cadă lângă propriile-i picioare.

Trei alieni, inclusiv cel rănit, rămaseră locului. Şefa se apropie şi rosti două silabe… apoi ochii i se închiseră, picioarele îi tremurară şi căzu în patru labe.

— Deci tranchilizantul verde are efect… Nu… Extraterestra scutură din cap şi se sculă.

— Îl mai păstrez câteva minute pe cel roşu.

Femela îi surâse, parcă timidă; dinţii i se zăreau ca nişte pătrăţele albe, regulate.

— Aş fi putut jura că toţi aveau dinţii ascuţiţi…

Carol se încorda, când conducătoarea îndreptă arma spre ea. O gaură se deschise într-un perete, la câţiva metri mai încolo, lăsând să pătrundă o lumină albă.

— Merge!

Extraterestra legăna arma, iar gaura se lărgi într-o fantă prelungă. După aceea, dădu din cap şi reveni spre ceilalţi trei alieni. Încercă arma asupra celui însângerat şi-l reteză în două.

Tamera închise ochii şi înghiţi un nod. „Nu sunt umani”, îşi repetă ea. „Nu-s nici măcar animale, nu simt durerea.”

Ferindu-şi privirea în mod deliberat, se uită la femela care rămăsese închisă în odaie cu ea. Zăcea cu faţa în jos pe podea, cu capul lipit de perete.

— Se pare că unii sunt mai vulnerabili. Cel pe care l-am

izbit de perete e inconştient, sau mort.

Se strădui să-i privească pe ceilalţi.

— Acum vorbesc, sau mârâie. Cel… cel tăiat în două vorbeşte şi el, zăcând pe spate.

Ciudat… Nu seamănă deloc cu imaginile văzute la pregătire. Sau la accidentele „praştie”. Adică… trunchiul nu conţine organe identificabile. Doar sânge şi o substanţă gălbuie. Acum se apropie.

Trei alieni se îndreptau fără grabă spre ea, în vreme ce al patrulea, cel tăiat, se ridică într-un cot să privească. Carol fixă reticulul pe fruntea lui/ei şi declanşa laserul. Un punct negru fumegă acolo şi creatura se prăbuşi.

— Pot fi ucişi dacă sunt loviţi în cap. Ceilalţi trei nici măcar nu se uitară înapoi.

— Zece minute.

Extratereştrii traseră simultan. Carol lipi braţele de trup; razele erau respinse şi sfredeleau pereţii groşi. Cei trei o prinseră de braţe şi umeri şi încercară s-o desprindă de perete.

— Poate că reuşesc să v-aduc trei.

Armele lor se bălăngăneau libere; apucă firele cu o mână şi smuci. Instrumentele descriseră curbe scânteietoare prin încăpere.

Carol îi cuprinse pe cei trei alieni în braţe, împletindu-şi degetele înapoia lor. Aceştia se zbăteau, mormăind, cu oasele pârâind, dar nu se puteau elibera.

— Ar trebui să-i pot ţine aşa încă nouă minute. Doar dacă nu sosesc întăriri, cu armament superior.

39. Capitolul unsprezece

Arnold Bates nu privi ceasul.

— Treizeci de secunde.

— Lefavre! strigă Riley. La o parte din bătaia armelor. Pregăteşte-te!

„Mai bine în calea unui tranchilizant decât a laserului”, se gândi Jacque. Îşi schimbă poziţia, rămânând ca toată lumea, cu atenţia concentrată asupra cristalului.

— Cincisprezece secunde.

Carol şi cei trei alieni se materializară la mai puţin de un metru deasupra cristalului. Femeia căzu, dar nu se dezechilibra şi-şi menţinu strânsoarea. O bucată din fuselajul navei bubui lângă ea.

— Săgeţile tranchi, rosti Riley.

— Două-n fiecare! răcni Carol.

Într-un extraterestru se înfipseră trei şi acesta deveni inert. Ceilalţi se înmuiară şi ei, şi Carol slăbi strânsoarea.

— Acum, Lefavre, echipa bio…

Brusc, se dezlănţui iadul pe pământ. Alienii se desprinseră din braţele Carolei şi ţâşniră în direcţii diferite, spre sacii cu nisip.

— Săgeţi, urlă Riley, însă ordinul nu mai era necesar; încăperea se umpluse cu proiectile, majoritatea ratând ţinta şi lovindu-se de pereţii metalici.

În timp ce alergau, extratereştrii îşi modificau forma. Trunchiurile lor înmuguriră membre suplimentare – gheare, tentacule, picioare păroase de păianjeni. Chipurile frumoase deveniră monstruoase, cu ochi uriaşi, strălucitori, şi colţi teribili. Curbele ademenitoare se acoperiră de păr, solzi, plăci osoase, pene.

Toţi erau diferiţi, oribili şi setoşi de sânge. Unul dintre ei se îndreptă direct spre cabina de control, sărind ultimii doi metri cu umărul îndreptat spre geam.

— Ucideţi-i! rosti Riley şi înşfăcându-l pe Bates, se trânti pe podea.

Alienul izbi geamul chiar în clipa când laserele începură să tragă – raze verzi, sinistre, de energie, brăzdând sala. Geamul se crăpă, dar nu cedă. Două raze laser tăiară extraterestrul în trei bucăţi inegale şi fărâmiţară geamul.

Totul se termină în câteva secunde. Alienii uciseseră doi oameni şi răniseră şapte, fără să-i pună la socoteală pe cei trei care suferiseră arsuri grave. Jacque era inconştient, victimă a unei comoţii. Mirosea a haine şi carne arse, a metal încins şi a încă ceva. În cameră plutea o pâclă cenuşie, dinspre sacii de nisip ce fumegau.

Riley se sculă de pe podeaua cabinei de control. Masa era acoperită cu cioburi de sticlă însângerate. Privi dezastrul şi-şi regla laringofonul.

— Vedeţi dacă Lefavre e viu. Altcineva să ia puntea… Poate că nu toate creaturile sunt deja moarte.

— Căutaţi una care să nu fie rănită la cap, interveni Carol, glasul ei amplificat bubuind în tăcerea stupefiantă. Altfel nu pot fi ucise. Jacque?

Un medic îngenunchease lângă bărbat şi-i ridicase pleoapele, verificând pupilele.

— Cred că n-a păţit nimic, rosti el şi-i făcu o injecţie. Riley începuse să-şi revină.

— Chemaţi autopsia… Cei de la fizică, prelevaţi un eşantion din metalul acela şi grăbiţi-vă la laborator. Cel din colţ mai trăieşte încă?

— Da, fir-ar al dracu, răspunse cineva. A-ncercat să mă muşte. Alienul fusese retezat exact sub umeri; mai avea un tentacul în stare de funcţionare şi cioturi ale altor două membre. O rază laser îi atinsese capul – în timpul evadării, Carol strigase Tamerilor să ţintească acolo —, retezându-i o ureche şi dezvelind o masă cerebrală albăstruie. Zăcea pe spate într-o băltoacă de fluid, cu tentaculul zvâcnind, şi mârâia.

— Un Tamer în costum să-l imobilizeze. Cine-a luat puntea?

— Lefavre îşi revine, anunţă medicul.

— Duceţi-l acolo. Cât mai avem? Bates revenise în scaunul său.

— Şaptesprezece minute şi cincizeci de secunde. Mai puţin cinci minute în care să ieşiţi. Trebuie să sterilizez şi dezinfectez. Şi ocoliţi cristalul! Deja mi l-aţi murdărit.

Printr-o uşă apărură hamalii, cu un geam nou şi două scări pe rotile. Se mişcau rapid, fără să privească în jur.

Carol se apropie de extraterestru şi-i prinse tentaculul, strângându-l sub braţ. Creatura încercă s-o muşte de mână; femeia o înşfacă de păr, împingându-i capul spre spate.

Puntea se găsea la un membru al Grupului Psiho. Acesta se apropie şovăitor şi o atinse de pieptul alienului.

— Nu-i mare lucru, rosti el. Un sunet… un cuvânt, care se repetă întruna: „vai, vai”.

Jacque se apropie, împleticindu-se şi ţinându-se cu o mână de cap.

— Ia, lasă-mă să-ncerc!

Fusese lovit la tâmplă, deasupra ochiului; locul începuse deja să se umfle.

Făcu contact cu creatura şi imediat tresări, retrăgându-se.

— Isuse!

Păli şi mai mult. Ezită, apoi repetă contactul.

— Moare… asta-i sigur. N-am simţit niciodată, niciodată… atâta ură… Dispreţ… Dezgust… Mă vede ca pe… ca pe o fiinţă hâdă, moale, vâscoasă. Cred că ar dori să mă ucidă.

Spune un cuvânt: „L Vra/.” Poate că-i numele ei, sau poate că-i numele rasei…

Jacque rămase tăcut pentru un minut, apoi aşeză puntea pe podea şi-şi lăsă greutatea trupului pe călcâie.

— A murit.

Creatura rămăsese cu ochii deschişi, însă nu mai mârâia.

— Chiar înainte de a muri, vorbi Jacque, am reuşit un fel de contact. Non-verbal… închise pleoapele: Să văd dacă-l pot reproduce corect.

Dacă se numeşte L’vrai, atunci ăsta e şi numele celorlalţi doi. Verifica… încerca să vadă dacă ei mai trăiau.

Are unele proprietăţi telepatice, limitate.

M-am apropiat cel mai mult de o comunicare, atunci când… i-am transmis ura mea. Când nu mi-am putut stăpâni repulsia… Sentimentul ăsta l-a priceput.

Mai sunt şi altele, dar mi-e greu să le exprim în cuvinte.

— Nu-i nimic, interveni Riley. O să vedem ce putem obţine prin hipnoză. Din ceilalţi mai trăieşte vreunul?

Jacque se simţi fericit când răspunsul fu negativ.

40. Autobiografie: 2053 (urmare)

(Extras din *Pacificatorul: Jurnalele lui Jacque Lefavre,* copyright ©Teora TFX2151).

24 ian. 2053

Azi mi-am petrecut aproape toată ziua în stare de hipnoză, cu cei de la Psiho tropăindu-mi prin creier şi încercând să afle ce a zis L'vrai. Nu păreau prea încântaţi când mi-au dat drumul.

Acum au luat-o pe Carol. O să vină acasă peste o oră sau două. Putem sta şi mârâi unul la celălalt. Nu-i amuzant s-o faci singur. N-au vrut să-mi dea ceva mai puternic decât amitriptilină, plus avertismentul să nu beau opt ore alcool, dacă vreau să nu-mi golească forţat stomacul. Nu poate fi cu mult mai rău decât să-ţi golească forţat mintea.

Nu-mi amintesc prea multe din ce le-am spus. Eram conştient şi mă auzeam vorbind, totuşi nu reţineam cuvintele. Cred că va trebui să citesc raportul.

Apropo de rapoarte… Cineva a decupat un articol din „Midnight TFX[15] şi l-a lipit pe avizierul de lângă vestiar: o demascare a ADEului. Afirmă că nu există Translaţia Levant-Meyer, că oamenii n-au ajuns niciodată pe alte planete, că hologramele şi fotografiile sunt falsificate (până şi Hollywood-ul face o treabă mai bună), iar maldărele de rapoarte oficiale nu sunt decât ficţiuni. ADE este o impostură organizată de membrii Ordinii Mondiale în scopul dezvoltării permanente a economiei şi sistării de scurgeri financiare spre întreprinzători particulari, proporţional cu contribuţiile lor la PMB[16]. Bănuiesc că „Midnight" e deţinut de un Independent.

Articolul explică totul, mai puţin nenorocita asta de vânătaie de pe fruntea mea. Dacă L'vrai ăia erau actori, atunci sper că câştigă bani frumoşi.

Am avut totuşi noroc. Acelaşi care m-a pocnit pe mine a

---

[15] 15 Telefaxul de la miezul nopţii (N. I.)

[16] 16 Produsul Mondial Brut (NT.)

ucis doi savanţi, lovindu-i cap în cap.

Poate că am avut noroc şi în faptul că psihologul ăla a folosit primul puntea cu L'vrai. În felul ăsta, alienul a devenit sensibil de gradul patru, nu trei. Şi-aşa a fost nasol...

Tot nu pot descrie contactul... A fost ca şi cum ai percepe o culoare pe care n-ai mai văzut-o niciodată, o nouă culoare primară. Singurul sentiment familiar printre gândurile alienului a fost ura, şi niciodată n-am mai simţit o emoţie atât de puternică la folosirea punţii. Nici chiar la tipii din Thanos.

Cum se va acţiona în continuare? Au făcut autopsia şi deţin câteva informaţii suplimentare asupra comportamentului. În acelaşi timp, cred că am oferit lui L'vrai unele informaţii despre noi. Poate că se va repeta misiunea „un Tamer/timp minim”, pană n-o să mai putem culege detalii noi.

Sau poate că se va trece la acţiuni directe. Gus mi-a spus că s-a discutat despre un atac asupra alienilor prin intermediul TLM. Să translatăm nişte bombe nucleare, dintre cele care să îmbâcsească atmosfera planetei cu izotopi ucigători.

Mie mi se pare o tâmpenie. Cum am reacţiona noi dacă nişte extraterestri ar distruge 61 Cygnus A? l-am căuta şi ne-am lupta cu ei, pentru a supravieţui.

Iar cu L'vrai este sigur că am pierde lupta. Au o tehnologie superioară din cele mai multe puncte de vedere, şi în plus sunt telepaţi înnăscuţi şi-şi pot schimba forma. De asemenea, sunt ucigaşi de profesie. Iar când ajung pe o planetă, ei *rămân* acolo, chiar dacă drumul durează mai mult.

Este îndeajuns ca să te ţină treaz nopţile. După cum spunea Sweeney în raportul lui, poate că sunt deja la numai câţiva ani-lumină de noi.

S-a întors Carol.

.

41. Ştiu doar ce scriu ziarele

UNDELE SIRIUSIENE REPREZINTĂ O AMENINŢARE EXTRATERESTRĂ?

PARIS, 13 IULIE (WPI): Savanţii francezi au confirmat astăzi că undele gravitaţionale receptate recent din vecinătatea lui Sirius au aceeaşi formă şi intensitate cu cele din octombrie anul trecut, care au dezvăluit prezenţa navelor L'vrai lângă Achernar.

Aflată la mai puţin de nouă ani-lumină, Sirius este una din stelele cele mai apropiate de Pământ. Ea are drept tovarăşă o pitică albă şi, din câte se ştie, nu deţine sistem planetar. Este prea apropiată ca să poată fi explorată de ADE prin Translaţia Levant-Meyer.

Undele gravitaţionale au fost detectate luni de către sateliţii Legrange ai Institutului Fermi, la al cărui sediu central va avea loc azi o întrunire excepţională.

Un purtător de cuvânt ADE a refuzat să comenteze această nouă descoperire, afirmând că se va difuza un comunicat oficial.

ADVERSARII ADE AFIRMĂ CĂ DESCOPERIREA SIRIUS ESTE O ÎNSCENARE

LOS ANGELES, 14 iulie (IP): în cadrul conferinţei de presă de azi, Uniunea Savanţilor Independenţi a afirmat că există o înţelegere între Institutul Fermi şi Agenţia pentru Dezvoltare Extraterestră.

Uniunea pretinde că ADE intenţionează să exploateze isteria publică faţă de ameninţarea invaziei L'vrai în scopul sporirii bugetului lor anual, aprobat de Consiliul Ordinii Mondiale. Acest buget urmează să fie votat miercurea viitoare şi coincidenţa este vădită, susţin Independenţii.

Deşi admite existenţa undelor gravitaţionale dinspre Sirius, USI consideră că Institutul Fermi a exagerat similitudinea acestora cu perturbaţia Achernar de anul trecut, care a dus la descoperirea L'vrai.

Ei au explicat că tovarăşa lui Sirius este o stea pitică

albă, extrem de densă. O modificare neînsemnată a momentului unghiular al sistemului putea genera unde gravitaţionale similare celor detectate de Institutul Fermi…

ADE REFUZĂ SĂ COMENTEZE ASUPRA UNEI POSIBILE ÎNSCENĂRI SIRIUS

COLORADO SPRINGS, 14 iulie (UPI): Extrem de furios, purtătorul de cuvânt ADE a refuzat iniţial să comenteze acuzaţia USI, potrivit căreia organizaţia sa a interpretat în mod eronat unele date în scopul obţinerii unei sporiri a bugetului, săptămâna viitoare.

Intervievat azi după-amiază în locuinţa sa John T. Riley, directorul ADE Colorado Springs, a declararea afirmaţiile USI sunt „mai prejos de atenţia oricărei persoane inteligente”.

Iniţial, Riley a refuzat să ofere detalii, dar ulterior şi-a expus părerea personală (subliniind că opiniile lui nu coincid în mod neapărat cu poziţia oficială ADE). El a acuzat USI de „cinism criminal”, adăugând că uniunea, cu o vechime de două decenii, „afectează prin politica ei meschină însăşi supravieţuirea rasei umane”.

Riley a mai afirmat că explicarea undelor gravitaţionale Sirius oferită de USI „poate fi contrazisă şi de un absolvent retardat, cu un creion tocit”. El a cerut lui USI „să vină cu o ipoteză, oricât de absurdă” de modificare a momentului unghiular total al unui sistem stelar fără afectarea vitezelor de rotaţie şi revoluţie ale uneia dintre stele…

APROBAREA UNUI BUGET DE UN TRILION DE DOLARI PENTRU ADE

STOCKHOLM, 23 iulie (IP): Azi, Consiliul Ordinii Mondiale a aprobat cu o majoritate restrânsă bugetul în valoare de 877.000.000.000 $ pentru operaţiunile Agenţiei de Dezvoltare Extraterestră în anul fiscal 2053-2054.

Opoziţia la acest buget, aprobat cu 563 voturi pentru şi 489 contra, a fost condusă de liderul minorităţii, Jakob Tshombe (L, Xerox), care a ameninţat că va demisiona în semn de protest faţă de această cifră record.

Reprezentând o creştere de aproape trei ori a sumei de

anul trecut, majoritatea fondurilor sunt destinate programului „Sirius” al ADE.

Partea cea mai costisitoare a respectivului program o reprezintă construirea unei staţii de Translaţie Levant-Meyer pe o planetă a lui Tau Ceti.

Criticii programului atrag atenţia că sistemul Sirius este aproape cu siguranţă lipsit de planete, iar TLM-ul nu poate funcţiona în absenţa unei ţinte de tip planetă. Cu toate acestea, ADE afirmă că pentru distanţa dintre Sirius şi Tau Ceti (mai puţin de treisprezece ani-lumină) nu este suficient un corp-ţintă de dimensiunile unui asteroid.

42. Capitolul doisprezece

MISIUNEA TAU CETI, 14 FEBRUARIE 2054 PERSONAL:

1. TAMER 7, TANIA JEEVES. FEMEIE, 33. A UNSPREZECEA MISIUNE. ŞEF.

2. TAMER 5, GUSTAV HASENFEL. BĂRBAT, 28. A OPTA MISIUNE.

3. TAMER 4 (PROB.), JACQUE LEFAVRE. BĂRBAT, 28. A ŞAPTEA MISIUNE.

4. TAMER 3, CAROL WACHAL. FEMEIE, 26. A PATRA MISIUNE

5. TAMER 2, VIVIAN HERRICK. FEMEIE, 26. A TREIA MISIUNE.

ECHIPAMENT:

5 MODULE MEM

1 RECORDER PERSONAL

1 FLOTOR AUTOMAT (AL DOILEA IMPULS) (ECHIPAMENT SUPLIMENTAR VA FI LIVRAT PE TAU CETI PENTRU A DOUA TRANSLAŢIE ÎN SISTEMUL SIRIUS – VEZI LISTA ANEXATĂ)

NECESAR ENERGETIC

2 IMPULSURI 9,84699368131 US, REGLARE LA TIMP LOCAL 07:45:28, 28867 TP 200561

07:48:11, 38557 TP 200560

PRIORITATEA MISIUNII: 1 FONDURI: CONT 999999 SIRIUS 90% CONT 000105 GEOF 10%

Jacque şi Carol plecară spre Iad în săptămâna primei ploi.

Numele „Iad” părea logic pentru unica planetă din biosfera lui Tau Ceti. Nu existau formaţiuni lichide, furtunile de praf erau permanente, iar temperaturile de tip Sahara se menţineau chiar şi în regiunile polare.

Asolizară lângă ecuator, unde Tau se zărea ca o strălucire albă şi amorfă deasupra, iar norii abrazivi goneau mânaţi de uragane având temperaturi ce puteau

fierbe apa. În jurul lor, dunele se topeau şi se refăceau cu o iuţeală ireală; nu exista un orizont, doar nisip alb sub tălpi, cer lăptos deasupra capului şi o furtună alburie de jur împrejur.

Vânturile îndrăgeau doar şesurile; măcinaseră de multă vreme toţi munţii şi colinele, transformându-le în pulbere, cu care umpluseră văile, iar acum urlau nemulţumite de înălţimea oamenilor şi încercau să-i răstoarne.

Jacque putea reduce nivelul sonor al vuietului, însă stabilizatorul costumului tiuia, plângându-se tremurător în timp ce se lupta să-i menţină poziţia verticală. Sunetul aproape că-l asurzea şi făcea să-i vibreze dinţii.

Un prudent instinct animalic îi spunea că oriunde altundeva ar fi fost mai bine. Rezistă impulsului de a o lua la fugă orbeşte şi se învârti nervos în cerc, aşteptând flotorul. Ceilalţi făceau la fel.

Flotorul apăru după câteva minute, luptându-se cu vântul. Se smuci precum un cal sălbatic când Tamerii suiră pe el, apoi urcă, descriind o spirală nebunească prin furtună.

La două mii de metri altitudine, găsiră un curent de aer prielnic, care-i ajută să se îndrepte spre nord, unde se afla aşezarea polară. Dedesubtul lor, plafonul furtunii alcătuia o suprafaţă albă, neîntreruptă, semănând mai degrabă cu un peisaj hibernal decât cu un uragan.

Pe măsură ce înaintau către nord, furtuna se potolea. Începură să se zărească petece de sol printre trombele de nori învolburaţi, în cele din urmă, relieful deveni accidentat; în apropierea polului, fură nevoiţi să se înalţe iarăşi, pentru a trece peste vârfurile acoperite de gheaţă ale munţilor, cu altitudini comparabile cu Himalaia, însă ale căror muchii fuseseră tocite de vreme.

Pe neaşteptate, zăriră o pată verde într-o depresiune joasă, protejată din toate părţile de munţi. Oaza… Coborâră spre ea, dar nu asolizară. Flotorul era direcţionat în mod automat spre TLM-ul aflat în altă depresiune intramontană.

Fuseseră necesare şase luni pentru obţinerea unui

cristal îndeajuns de mare ca să fie practic şi lipsit de orice defecte interne; o microscopică bulă de aer interioară ducea la explozia teribilă a cristalului atunci când era alimentat cu energie.

Cristalul fusese montat şi calibrat, totuşi instalaţia aducea prea puţin cu cea din Colorado Springs.

Primul lucru văzut de echipa Taniei a fost un păienjeniş metalic sclipitor, care acoperea sute de metri pătraţi de versanţi muntoşi – antena ce colecta energie de la un laser cu microunde de pe orbită. Staţia propriu-zisă se găsea la câţiva kilometri depărtare, un dom din aluminiu, părând pitic pe lângă cele patru cercuri concentrice de uriaşi cilindri metalici, care erau acumulatorii alimentaţi de antenă. Toate erau conectate laolaltă prin cabluri, alcătuind o reţea aparent încâlcită, dar plină de graţie.

Asolizară pe un pătrat din beton de lângă intrarea domului, între două vehicule mari, în mod evident proiectate şi construite pe planetă. Nu exista nimic verde, doar praf roşu-închis, ce trosnea sub tălpi.

La uşă îi întâmpină un bărbat îmbrăcat doar cu un şort. Îi conduse la o macara improvizată, unde îşi putură scoate costumele.

După aceea, îi echipă cu pantaloni scurţi croiţi manual şi le arătă cristalul.

— Nouăzeci de centimetri diametru, le explică. Din păcate, nu poate transporta decât doi Tameri odată. Sau unul, cu echipament.

— Nu există instalaţie de sterilizare, observă Tania.

— Nu. Putem etanşa domul şi să ridicăm temperatura dinăuntru. Din păcate, asta înseamnă şi distrugerea specimenelor.

— Cristalul funcţionează? întrebă Jacque.

— Bineînţeles. Am trimis oameni pe Şaizeci şi unu Cygnus şi pe Vega.

— Pe Sirius, nu?

— Nu încă. Nu vrem să trimitem la întâmplare.

— Deci n-aţi terminat calibrarea, rosti Gus.

— Pentru Sirius, nu. Am pierdut opt sonde, lungind

distanţele. Cu cât o translaţie era mai aproape, cu atât ţinta ei trebuia să fie mai mare.

— Nu pare prea grozav, spuse Tania.

— Înseamnă că în jurul lui Sirius nu există nicio planetă cel puţin de mărimea Pământului. Sau poate că există, dar L'vrai ne-au distrus sondele înainte de a putea reveni prin „praştie”.

Chiar mâine ar trebui să revină o translaţie de zece zile. Puteţi înnopta în oraş şi să reveniţi cu mine, mâine dimineaţă.

— Perfect, încuviinţă Tania. A fost o zi lungă. Bărbatul izbucni în râs.

— Pe planeta asta sunt *numai* zile lungi.

Axa Iadului era aproape perpendiculară pe ecliptică. În timpul zilei, Tau luneca de-a lungul orizontului sudic într-un răsărit care dura zece ore; în timpul nopţii, aveau zece ore de amurg.

Reveniră la Oază împreună cu controlorul, al cărui nume era Eliot Sampson. Călătoria cu camioneta electrică a fost lentă şi zdruncinătoare.

Se târâră pe o lungă pantă ascendentă, după care – le spusese Sampson – se cobora până în aşezare. Când ajunseră în vârf, controlorul frână brusc.

— Fir-aş al dracu! Priviţi!

Deasupra Oazei atârna un nor mare, alb-cenuşiu. Plutea spre ei.

— Ce?! făcu Jacque. Un nor?

— Exact, un nor, *un nor!* Schimbă vitezele şi porni coborâşul.

— Am uitat, răcni el încercând să acopere ţiuitul motorului. Azi e marele experiment de formare a norilor. Se verifică dacă precipitaţiile locale pot fi… pot reprezenta alternativa irigărilor.

Câteva picături mari se sparseră pe parbriz, lăsând în praf urme cafenii de noroi.

— Aici nu există decât apă freatică, urmă Sampson, dar în cantităţi imense. Lacuri şi fluvii subterane. O putem pompa la suprafaţă şi să înconjurăm Oaza cu apă. Vapori

de apă în atmosferă, chicoti el isteric.

Jacque se proptise între spătarul metalic al scaunului şi bord. Articulaţiile degetelor i se înălbiseră.

— Auzi, nu mergi niţel cam repede?

— Ce dracu, ştiu drumul ăsta cu ochii-nchişi, altceva nu fac toată ziua. Vreau s-ajungem înainte…

Brusc, un perete solid de apă se prăbuşi peste ei inundându-i şi orbindu-i. Roţile din spate hotărâră să preia ele conducerea.

Camioneta se învârti de câteva ori în jurul propriei axe, roţile încercând să găsească tracţiune sub pelicula subţire de noroi format în mod brusc. În cele din urmă, derapa într-un şanţ şi se opri cu o zguduitură puternică. Prima ploaie după un milion de ani cauzase primul accident de circulaţie de pe planetă.

Şoferul avea nasul plin de sânge, iar Jacque îşi dizlocase umărul, dar nu se înregistrară alte răniri. Ploaia se opri în vreme ce împingeau camioneta şi ascultau scuzele.

— Şaizeci de secunde!

Eliot Sampson ridică ochii de pe panoul de control şi, împreună cu ceilalţi, privi cristalul.

— Tocmai mi-a venit o idee, şopti Carol.

— Ce anume? întrebă Jacque.

Ea îl apucă de mână. Avea palma umedă şi rece.

— Dacă… dacă sonda nu revine singură? Dacă un L'vrai era în interiorul zonei de praştie?

— Patruzeci şi cinci, anunţă Sampson.

— Puţin probabil, zise Jacque. Cristalul nu-i atât de mare.

— Totuşi… N-avem nicio armă aici. Bărbatul clătină din cap.

— Probabil că sonda nici n-o să se întoarcă.

Se apropie de perete şi desprinse un cleşte greu pentru tăiat bolţuri; îl legănă în mână ca pe un ciomag.

— Mai bine decât nimic. Sampson îl privi întrebător.

— Treizeci de secunde! Ce faci, Lefavre?

Alţi câţiva se întoarseră.

— Vino încoace, Jacque, rosti Tania, care se găsea

printre cei cinci-şase mai apropiaţi de cristal. Pentru orice eventualitate…

— Aha, am înţeles, încuviinţă controlorul, apoi începu numărătoarea inversă, pornind de la douăzeci.

Jacque se postă în primul rând, încordat şi cu picioarele uşor depărtate. Nu jucase niciodată basebal sau crichet, dar fixa regiunea de deasupra cristalului aidoma unui „bătător”, care-şi examinează spaţiul de lovire.

— Zero… *Doamne!*

Sonda era un robot cubic, negru, cu patru picioare, ticsit de instrumente. Pe una din laturile lui atârnau trei tentacule retezate, albe şi zvâcnind, împroşcând picături de fluid verde, irizat. Jacque ridicase brusc cleştele, apoi se retrase.

Tentaculele încetară să mai tresalte, încremeniră şi căzură.

Tania rupse tăcerea:

— Cred că ne putem pregăti de misiune.

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, vizionară benzile sondei. Nu descoperise o planetă, ci fusese translatată pe blindajul exterior al unei nave L’vrai.

Rămăsese câteva zile pe fuzelajul lung şi negru, fără să fie deranjată. Holocamerele arătară, în apropiere, alte opt nave L’vrai ocolind încet Siriusul. Poate că în afara câmpului vizual al obiectivelor existau încă o mie.

Apoi, se ivise o formă mare cu aspect de păianjen, care putea fi un robot sau un alien în costum spaţial – sau pur şi simplu o altă înfăţişare a lui L’vrai —, luase sonda şi o dusese în navă, pătrunzând printr-o deschidere iris.

Lăsase sonda într-o cameră pustie, unde nu se întâmplase nimic timp de câteva ore. După aceea apăruse un L’vrai, deplasându-se cu stângăcie pe patru picioare rigide; adoptase aspectul robotului poate pentru a-i câştiga încrederea, sau poate din alte motive, mai puţin evidente.

Cele două maşinării rămaseră privindu-se o vreme. Instrumentele sondei nu înregistraseră niciun sunet, sau semnal electromagnetic care ar fi putut reprezenta o încercare de comunicare. Statură faţă în faţă, nemişcate,

timp de nouăzeci şi trei de minute; după acest interval, sonda falsă plecase.

În locul ei apăruseră aproape imediat câţiva L'vrai, sub forma lor naturală (dacă aveau aşa ceva), care aducea mai degrabă cu o caracatiţă cu schelet flexibil. În funcţie de individ, aveau şase sau opt tentacule mari, ce puteau sluji drept picioare, sau mâini rudimentare cu două degete.

Un torace cilindric se lăţea la vârf, într-o creastă dantelată unde se găseau trei ochi: unul mare, fix, şi doi mai mici, pe tije articulate, care se mişcau din colţurile crestei. Sub ochiul fix exista o fantă curbă ce se deschidea la răstimpuri, dezvăluind şiruri paralele de dinţi negri, triunghiulari ca ai rechinilor, cu baza acoperită de un mucus spumos.

De sub creastă se desprindeau câteva tentacule mici, care se terminau prin degete, gheare şi ventuze. Unele dintre acestea îşi schimbară forma în timpul înregistrării.

Cea mai mare parte a corpului avea o culoare aproape albă, ca de ceară (ochii erau chihlimbarii); toracele era semitransparent, iar în interior se întrevedeau formele întunecate, pulsând, ale organelor. În spate existau două fante care puteau fi aparate de excreţie, genitale sau buzunare pentru ceas.

Arătau prea ciudat ca să fie dezgustători sau înfricoşători.

Un L'vrai intră, împingând un cărucior fără roţi, ce plutea deasupra podelei. Avea două rafturi cu instrumente metalice strălucitoare. Se apropie de sondă şi începu să meşterească, sub privirile celorlalţi.

Cele mai multe acţiuni ale sale se desfăşurau în afara razei obiectivului. Dar după câteva minute de gesturi care păreau o parodiere de „bisturiu… faşă… forceps”, izbuti să decupleze sau scurtcircuiteze sursa energetică şi imaginea dispăru.

Sampson derula banda mai departe – nu conţinea nimic.

— Asta-i, rosti el. Ce vreţi să revedeţi?

— Dă înapoi până acolo unde au luat sonda din exterior, zise Tania. O să revedem încă o dată totul. Şi încă o dată.

Toţi cei care n-au nicio misiune vitală să vină şi să studieze înregistrarea.

Jacque şi Carol, ar fi bine să încercaţi să dormiţi. Luaţi pastile… dormiţi două zile, dacă puteţi. Carol încuviinţă din cap.

— Translaţie de zece zile?

— Nu putem risca o durată mai scurtă, mai ales datorită dimensiunilor reduse ale ţintei. Probabil că vor fi zece zile fără somn.

— Vin şi eu. Vreau să mai văd banda o dată, apoi să fixez parametrii translaţiei împreună cu Eliot. O bătu uşor pe umăr pe Carol: Eu n-am nevoie de atâta somn ca voi, puştii.

— Puşti, pufni Jacque. Bine, mămico, ne vedem la sculare. Să nu te culci târziu!

Trecură pe la clădirea medicală ca să ia somnifere şi să-i anunţe pe cei de acolo cum trebuiau modificate sistemele farmaceutice din costumele lor. Şefa personalului medical le spuse că putea.

— Şi tu?

Regla recorderul să urmărească nivelul toxinelor de oboseală din sânge şi să-l compenseze cu doze mici de stimulente. Avea însă să fie epuizant. Urmau să plătească din plin la întoarcere – narcolepsie, alternând cu insomnii paranoice. Plus bătrâna mahmureală.

„E-n regulă”, spuseră ei. „O facem şi p-asta, etc.”

Merseră în dormitorul celor în tranzit, alăturară două dintre paturile înguste şi tari, şi depliară în jurul lor paravanele de intimitate.

După ce se dezbrăcă, Jacque se întinse pe pat şi fixă cu privirea plafonul. Carol se ghemui lângă el. Bărbatul o mângâie pe spate, pierdut în gânduri.

— Zece zile, rosti el. N-o să reuşim.

— Nu vorbi aşa.

— Dumnezeu ştie ce pot face monştrii ăia în zece zile.

— Nu te ajută cu nimic să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Riley n-a pomenit nimic despre zece zile.

— N-avea de unde să ştie… Am avut posibilitatea să

refuzăm.

— Sigur că da! Totuşi mă roade… Nu-mi place să mor tocmai în felul…

— Termină!

— Scuză-mă. Gândeam cu glas tare. Avem magneţii şi s-ar putea să nu păţim nimic.

— Aşa o să fie, şopti femeia.

Se întoarse, îl cuprinse în braţe şi-l strânse cu putere.

— Aşa o să fie!

43. Fişa postului

Este douăzeci şi doi ianuarie 2054. John Riley intră în sala de conferinţe şi-i salută pe cei cinci oameni aşezaţi în jurul mesei, înmânează fiecăruia o foaie de hârtie.

Cronologia misiunii: FAZA I:

24 ian. Curier pasiv spre Groombridge 1618. Rămâne pe planetă 21 zile, pentru două punţi, dezamorsate de voluntari Thanos. Revine cu punţile, fără să le atingă, pentru Tamerii Lefavre şi Herrick.

FAZA II:

14 febr. Echipa lui Jeeves spre Tau Ceti, 21 de zile. FAZA III-A:

Data şi durata vor fi stabilite de Jeeves şi controlorul de pe Tau Ceti. LMT de pe Tau Ceti spre Sirius: Jeeves, Lefavre (cu punte) şi Wachal. Priorităţi: Obţinere de informaţii, supravieţuire, încercare de comunicare, angajare în luptă cu L'vrai. Întoarcere cu artefacte sau prizonier, dacă e posibil.

FAZA lll-B:

Data şi durata vor fi stabilite de Hasenfel şi controlorul de pe Tau Ceti. Dacă Jeeves, Lefavre şi Wachal nu se întorc, Hasenfel şi Herrick repetă misiunea (Herrick cu puntea).

FAZA IV:

17 febr. Echipă de cercetare spre Tau Ceti, 12 zile. FAZAV:

Repetarea Fazei III de câte ori e posibil. FAZA VI:

7 mar. Translaţie „praştie" spre Pământ. Tania se scarpină în cap.

— Mare lucru nu ne spune.

— Ştiu, zise Riley. Singurul lucru de care suntem siguri este că cristalul de pe Tau Ceti funcţionează. Ieri am primit un mesaj venit cu „praştia" de la o misiune de realimentare de pe Şaizeci şi unu Cygnus, în care spunea că au recepţionat o sondă din Tau Ceti. Vrem să vă

trimitem acolo cât mai repede posibil.

— Pot să-ntreb… de ce tocmai noi?

— Păi, socoteala e simplă. Ştiu că nu sunteţi cea mai experimentată echipă disponibilă – departe de aşa ceva. Dar o aveţi pe Wachal, arată cu capul spre femeie, care i-a mai întâlnit pe L'vrai pe terenul lor, şi pe Lefavre… acelaşi gest…care este Tamerul cel mai sensibil la Efectul Groombridge. În plus, el a mai intrat în contact cu L'vrai.

— E adevărat, intervine Jacque, dar experienţa respectivă pare să indice că aveţi nevoie de cineva *mai puţin* sensibil la Efect. Nu invers. L'vrai sunt telepaţi puternici.

— Am luat în considerare şi aspectul acesta, răspunde Riley. Din acest motiv, a doua punte va fi la Tamerul Herrick. Ea este relativ insensibilă la Efect, iar Tamerul Hasenfel chiar şi mai puţin. Dacă va fi nevoie, puntea poate fi expusă la contacte multiple printre personalul din Tau Ceti, înainte s-o atingă Hasenfel. Deci vom avea la dispoziţie un spectru larg de sensibilităţi.

— Pentru cazul când îmi prăjeşte creierul la prima încercare, rosteşte sec Jacque.

— N-aş cădea chiar în extrema asta. Admitem posibilitatea – chiar cu o mare probabilitate – unei afectări psihologice. Totuşi Grupul Psiho m-a asigurat că afectarea respectivă e reversibilă, iar terapia va începe imediat. Însuşi dr. Sweeney va face parte din echipa Fazei IV.

— Terapia ca parte a procesului de descoasere, spune Jacque. Rijey expiră de două ori pe nări şi rosteşte:

— Îţi pot înţelege teama, Lefavre. Dar ori eşti Tamer, ori nu. Poţi refuza orice misiune.

— Într-un sens…

— Într-un sens absolut. Ajunge să spui „nu”. Jacque chicoteşte încetişor.

— Şi să pierd ocazia de a-l vedea pe Sirius? Nici vorbă, domnule Riley! Pentru nimic în lume!

— Aşa te vreau, Lefavre. Riley priveşte în jurul mesei: Asta-i valabil pentru toţi. Nu neg faptul că este o misiune periculoasă.

Dacă nu vreţi să participaţi, acum e momentul. În faza aceasta, înlocuirile se fac fără probleme.

Nimeni nu rosteşte o vorbă. Riley se scoală.

— Atunci v-am lăsat. Mâine veţi merge la uzinele Krupp şi veţi primi MEM-uri modificate, magnetice de felul celui utilizat de Tamer Wachal pe Achernar… Vă mulţumesc! Sunteţi o echipă bună.

Uşa fâşâie, închizându-se înapoia lui. După un respectuos interval de tăcere, Tamerul Jacque Lefavre îşi face cunoscută opinia:

— Rahat! Băga-mi-aş…

44. Capitolul treisprezece

Tania plecă prima. O translaţie de zece zile spre Sirius avea nevoie de suficientă energie ca să golească aproape complet acumulatorii cristalului. Jacque şi Carol trebuiau să aştepte patruzeci şi cinci de minute, până se reîncărcau.

— Mă-ntreb dac-o să ne mai găsim, spuse Jacque stând lângă cristal şi privindu-l pe Sampson cum examina un cadran.

— Asta depinde de Tania. Şefa echipei avea flotorul.

— Vă puteţi ocupa poziţiile, îi anunţă controlorul. Mai sunt vreo două minute.

Vivian şi Gus ridicară braţele, în semn de noroc. Erau singurii spectatori, echipaţi în costume MEM pentru cazul că apăreau probleme.

După două minute, cabina de control dispăru în mod brusc şi Jacque pluti în beznă totală.

— Carol!

Ea îi stătuse pe umeri.

— Sunt aici, Jacque… plutesc pe undeva.

Retinele bărbatului începură să se adapteze întunericului. Se zăreau câteva stele. Stânjenit, îşi aminti că-şi reglase circuitele optice pentru camera de control puternic iluminată. Răsuci până la capăt potenţiometrul sensibilităţii – de jur împrejurul lui, stelele deveniră sclipitoare, iar sub tălpi zări blindajul negru şi lucios al unei nave L'vrai.

Deasupra capului său apăru casca, apoi umerii lui Carol. Ieşea din umbra navei, în lumina dinspre Sirius.

— Acum te văd. Ţi-ai cuplat cizmele? Cizmele lor aveau tălpi magnetice.

— Da, însă cred că-s prea departe. Aprinde-ţi luminile, ca să mă orientez după ceva.

Jacque o ascultă şi Carol se roti lent, apoi îi trimise un cablu, iar bărbatul o trase către el.

— Mergem să vedem cum e pe partea cealaltă? o

întrebă.

— Stai un pic. Strânse cablul cel subţire într-un colac şi-l introduse înapoi, în buzunarul de pe şold. Ai vreun semn de la Tania?

— Încă nu.

— Nu-i prea bine.

Tania se putea găsi la un milion de kilometri depărtare, o distanţă prea mare ca să fie parcursă cu flotorul în zece zile. Sau putea fi de cealaltă parte a navei.

Ocoliră nava. Sirius era un punct orbitor, cât o gămălie de ac; tovarăşa sa pitică – un punctuleţ slab, aproape eclipsat de lumina celuilalt.

— Jacque? Glasul Taniei se auzea slab şi cu paraziţi. Carol? M-auziţi?

Cei doi răspunseră simultan.

— Staţi aşa, zise Tania. Spuneţi cât e ceasul, ca să văd cât de departe sunteţi.

Jacque privi cifrele strălucind deasupra ecranului din vizor.

— Se apropie de unsprezece şi paisprezece minute… acum!

— La naiba! pufni şefa lor. O secundă şi jumătate întârziere, asta înseamnă o jumătate de milion de kilometri. Se pare că vom acţiona independent.

— Mda, încuviinţă Jacque.

— Unde eşti? întrebă Carol. Pe o navă? Trei secunde întârziere.

— Nu. Voi sunteţi pe o navă?

— Da, pe exteriorul uneia, răspunse bărbatul. Ai găsit o planetă, un asteroid?

— O bucată de rocă, oricum. Lungă de vreo doi kilometri.

— Rămâi acolo, întrebă Carol, sau pleci în căutarea necazurilor?

— M-am uitat după nave. Nu voiam să plec fără… staţi! Cred c-am văzut una. Ca o stea palidă, dar alungită. De fapt, o liniuţă luminoasă.

— Ar putea fi razele stelelor, reflectate de…

— Sunt sigură că abia acum a apărut. Vin după mine… Da, se apropie.

Jacque simţi o vibraţie în picioare şi în aceeaşi clipă Carol rosti:

— Înapoia ta!

Pe fuzelaj apăruse o maşinărie neagră de forma unui păianjen şi înălţimea unui om, asemănătoare celei întâlnite de sonda automată. Clicăind, se apropia de el.

— Treci de partea cealaltă a navei, spuse Jacque, şi cuplează magnetul costumului. Eu rămân aici şi fac aceleaşi lucruri.

— Probleme? şopti vocea Taniei.

— O să vedem…

Maşinăria părea lipsită de arme. Se apropie de bărbat şi întinse un braţ terminat printr-un cleşte. Jacque făcu un pas înainte, îşi cuplă magnetul…

Şi fu lipit cu pieptul de fuzelaj, prinzând robotul sub el. Acesta se zbătu precum o fiinţă vie, apoi emise o jerbă de scântei – părul tuns scurt al Tamerului se zbârli de electricitate statică – şi rămase nemişcat.

— Era un automat, comentă Jacque, l-am strivit. Ai rămas în picioare?

Niciun răspuns.

— Carol! Stai în picioare?

— Jacque, interveni Tania, dacă-i de cealaltă parte a navei, nu te poate auzi. Undele radio se transmit numai în linie dreaptă.

Bărbatul simţi că se înroşeşte la faţă.

— Aşa-i… Spune ce se-ntâmplă cu tine – nava continuă să se apropie?

— Da, însă nu prea repede. Cred c-o să-ncerc să mă joc de-a şoarecele şi pisica. Să văd cât este de manevrabilă.

Jacque îşi decupla magnetul.

— Eu mă duc după Carol. Baftă!

— Şi vouă.

Tamerul se sculă şi fu înconjurat de un nor de fragmente metalice plutitoare. Cea mai mare parte a robotului rămăsese turtită, lipită de blindaj datorită slabului

magnetism rezidual.

în mijlocul sfărâmăturilor, se scursese o masă albăstruie ce se uscase în vid: resturile unui creier L'vrai.

Jacque dădu ocol navei şi o găsi pe Carol. După pârâiturile din căşti îşi dădu seama că costumul ei era magnetizat.

— Ce s-a-ntâmplat? strigă femeia.

— Am căzut peste el şi l-am strivit. Era un robot, condus de un creier L'vrai.

— Trebuie s-avem grijă cum mergem.

— Am uitat... M-am cuplat cu un picior în aer.

— În vid, îl corectă ea. Mai bine să stăm spate-n spate. O să fie şi mai mulţi.

— Bine.

Se rezemă cu spatele de ea şi-şi magnetiză costumul. Simţi un *clic,* când cele două costume se lipiră; fuseseră prevăzute cu polarităţi opuse, tocmai în acest scop.

Nu se petrecu nimic. După încă o jumătate de oră:

— Carol, cred că n-o să vină după noi câtă vreme suntem magnetizaţi. În niciun caz după ce s-a întâmplat cu ultimul.

— Probabil că aşa-i.

— Vrei să decuplăm şi să pornim în explorare?

— Nu, stai! Ei ştiu pesemne unde suntem. S-ar putea să aştepte chiar sub picioarele noastre şi să ne radă imediat ce întrerupem câmpul magnetic.

— Atunci rămânem aşa zece zile?

Ideea îi surâdea lui Jacque. Cel puţin erau relativi invulnerabili.

— Nu, am altă propunere... Stai pe loc.

Carol îşi decupla câmpul şi îngenunche, studiind blindajul de sub picioarele lor.

— Ce fa... aha!

Laserul ei scânteie. Atunci când străpunse fuzelajul, dinăuntru răbufni un fuior prelung de aer. Carol continuă să taie un cerc, împrejurul tălpilor bărbatului. Pe la jumătatea operaţiei aerul încetă să mai iasă.

— Acum, rosti ea când mai avea doar câţiva centimetri... Şi se prăbuşiră în beznă.

Căzură pe ceva dur. Jacque se ridică şi aprinse proiectoarele.

— Gravitaţie artificială…

Se aflau într-o încăpere în formă de sector circular. Într-un colţ se zărea o pernă mare, rotundă; cealaltă piesă de mobilier era ceva asemănător unui fişier, dar fără mânere la sertare.

Din peretele îndepărtat, cel mai apropiat de axa centrală a navei, ieşea o masă de tentacule. Precauţi, se apropiară s-o cerceteze.

— E partea inferioară a unui L’vrai, spuse Carol.

— Da. Probabil că s-a blocat când încerca să iasă din cameră. Jacque apăsă peretele: era uşor elastic. Nu văd nicio îmbinare, remarcă el. Când ai mai trecut prin pereţi, înainte… îţi puteai da seama unde erau uşile înainte de a se deschide?

— Nu. Dar de fapt nici n-am avut timp să…

— Aici!

Degetul bărbatului dispăruse în perete. Îl scoase, apoi îl împinsei înapoi şi-l mişcă în sus şi-n jos.

— Într-adevăr, nu se poate distinge, dar aici e.

Introduse ambele mâini în perete, încercând să deschidă uşa invizibilă, dar nu reuşi.

— Trage tu de o parte, iar eu trag de cealaltă.

Forţa combinată putea înnoda o grindă din oţel, totuşi acum nu se petrecu nimic. Jacque vârî braţul până la cot, apoi îl retrase rapid.

— Ştii ce? făcu el. Cred c-am putea trece, pur şi simplu, prin perete.

— La lasă-mă să mă uit mai întâi.

Carol apropie capul de perete şi apăsă; casca intră, apoi gâtul până la umeri.

Ea se înclină în faţă şi dispăru.

Jacque sări după ea şi se izbi de perete. Apăsă cu putere. Nu se întâmplă nimic. Calmându-se, pipăi suprafaţa peretelui până găsi zona de trecere şi păşi prin ea.

Pe neaşteptate îl cuprinse ameţeala: în faţa lui se afla un

fel de puţ de ascensor, bine luminat, cu o adâncime de aproape cincizeci de etaje. Tamerul se clătină, retrăgându-se.

Proptindu-se în „canaturi”, privi atent în jur. Carol plutea ce cealaltă parte a hăului.

— Haide, rosti ea. Aici nu-i gravitaţie.

Se ţinea cu o mână de o bară metalică ce continua pe toată lungimea puţului.

Jacque se împinse prin perete, păşind peste trupul inert al lui L’vrai. „Uşa” se comporta ca o etanşare flexibilă, urmându-i permanent conturul costumului, şi astfel nepermiţând vidului să răzbată în interiorul navei.

Călcând prin aer, Tamerul pluti spre balustrada metalică, ajutat şi de magnetismul costumului. Carol îşi trase mâna la timp ca să nu-i fie prinsă între Jacque şi bară.

— Şi-acum? întrebă el. În sus, sau în jos?

— În sus e mai aproape. (Putui se termina cam la douăzeci de metri deasupra capetelor lor.) îmi cuplez şi eu costumul… Locul ăsta îmi dă fiori.

— Îhî… în fiecare clipă, m-aştept ca dintr-un perete să iasă o armată întreagă.

Suiră, ţinându-se mereu de bară. Strânsoarea pe care trebuiau s-o exercite pentru a învinge forţa câmpurilor magnetice era atât de mare, încât degetele lor lăsau urme în metal.

Aproape de capăt, Carol rosti:

— Încearcă infraroşiile.

Jacque îi urmă sfatul şi „uşile” deveniră brusc vizibile, ceva mai deschise la culoare decât peretele înconjurător.

— Eh, acum avem unde merge. Întrebarea e…

— Ne ducem, sau îi lăsăm să vină la noi? completă femeia. Eu zic să mai rămânem aici pentru o vreme.

— Nu ştiu, mormăi Jacque. Cred c-ar trebui să păstrăm iniţiativa.

— Dar poate că ei au pregătit ambuscade. Au avut destul timp… Bărbatul căzu pe gânduri.

Eu zic să tragem cu laserul printr-o uşă şi apoi să

intrăm. O putem face de la distanţa asta – fără să ne apropiem prea mult de ei.

— Bine. Alege tu locul.

Jacque ţinti uşa aflată drept în faţa lui. Trase o rafală scurtă şi etanşarea se deschise pe toată lungimea, rămânând blocată.

Raza laser traversă odaia dinapoia ei, lovind ansamblul de instrumente şi echipamente de pe peretele de vizavi şi declanşând un semnal fals.

Peretele era o gaură de încărcare. Se deschise brusc spre spaţiul cosmic.

Jacque şi Carol fură zguduiţi de forţa de uragan a aerului ce era aspirat de navă. Pe tot coridorul vertical, se deschiseră uşi. Câţiva L'vrai ieşiră, zbătându-se în chinurile morţii. Unul trecu pe lângă Tameri; rostogolindu-se în spaţiu. Apoi curentul se opri; fusese evacuat tot aerul.

— După o vreme, Jaque rosti:

— E logic…

— Ce?

— Etanşările… Funcţionează doar unisens, etanşând nava de vidul cosmic. Niciun dezastru natural n-o să videze coridorul – puţ, fără perforarea prealabilă a blindajului exterior, care ar declanşa alarma.

— Deci noi reprezentăm un dezastru artificial?

Priviră un alien plutind pe lângă ei, inert şi răsucindu-se.

În următoarele zece zile, alternară între explorarea navei (toţi membrii echipajului muriseră) şi cercetarea neliniştită a spaţiului înconjurător, în aşteptarea altor L'vrai. Părea implauzibil ca restul flotei să ignore catastrofa ce se abătuse asupra acestei nave.

Deşi, susţinu Jacque, ignorarea confirma felul în care se comportau unul faţă de celălalt. Ba chiar faţă de propriile lor persoane.

De mai multe ori, Jacque şi Carol se aventurară în exteriorul navei, încercând s-o contacteze pe Tania. Nu avură niciodată succes.

Când se apropie clipa „praştiei”, adunară mai multe

artefacte extraterestre şi ocupară poziţia piramidă.

— Viol, spuse Jacque. Apoi jaf, şi *apoi* pârjolire.

— Ce?

— Nu contează… Un banc vechi.

45. Mesager

Când Jacque şi Carol se materializară, sub cupola care adăpostea cristalul era strânsă multă lume. Unul singur îi privea pe ei: controlorul.

— Aţi păţit ceva? întrebă Sampson. Sunteţi sănătoşi? Jacque cuplă pe difuzorul exterior şi răspunse, în acelaşi timp cu Carol, că nu păţiseră nimic.

— Ce se-ntâmplă?

— Jeeves s-a întors… catatonică. Voi n-aveţi nimic?

— Nimic, ce dracu! Scoateţi-ne din mizeriile astea! răcni Jacque, apoi se adresă lui Carol: De asta n-am putut lua legătura cu ea… probabil că s-a-ntâmplat atunci…

— … când a văzut nava, încheie femeia. Ce a putut să fie? „Ceva ce mă bucur că n-am văzut şi eu”, îşi zise Jacque. „Tania e o tipă extrem de dură.”

Sampson îi conduse în spatele camerei şi-i ajută să iasă din costume.

— Doctorul zice s-aduci puntea, îi spuse lui Jacque. Poate reuşeşti să intri în contact cu ea.

Tania zăcea întinsă pe un pat, în odaia vecină celei unde se găsea cristalul, înconjurată, la distanţă, de mai mulţi oameni. O pătură îi acoperea parţial trupul gol. Era palidă şi flască; părea că nu respiră, şi doar ochii dovedeau că trăia. Se mişcau înapoia pleoapelor umflate.

Când Jacque şi Carol apărură lângă pat, Tania încercă să se scoale. Doctorul o împinse înapoi cu palma, căutând să n-o înţepe cu acul hipodermic pe care-l ţinea în mână.

— Stai puţin cuminte. Încerc să-ţi găsesc vena. Apăsă cu degetul mare pe interiorul cotului femeii.

— Luăm sânge pentru analize, continuă el înspre Jacque. Înfipse acul.

Seringa transparentă se umplu cu un fluid gălbui. Doctorul o lăsă să cadă, de parcă fusese ars.

— L’vrai!

Tania se sculă în capul oaselor şi-l împinse în lături cu o

mişcare neglijentă. Arătă spre Jacque.

Toţi oamenii se retraseră instinctiv.

— S-aduc laserul! strigă cineva.

Montaseră unul lângă cristal, pentru orice eventualitate.

— Nu se poate, rosti Sampson. Nu-i portabil.

Jacque rămăsese pe loc, fixând creatura care semăna cu Tania.

— Aduceţi-mi o cheie, orice… îl omor! L'vrai clătină din cap, mârâi şi păşi spre el.

Un ciocan greu cu un capăt ascuţit lunecă pe pardoseală spre picioarele lui Jacque. Acesta lăsă puntea şi-l ridică.

Imaginea Taniei tremură, se mişcă, crescu. Deveni un bărbat arătos, înalt, cu păr grizonat: Robert Lefavre în floarea vârstei.

— O încercare reuşită, spuse Jacque cântărind ciocanul în palmă. Nu ţine!

Creatura făcu doi paşi imposibil de mari şi ajunse lângă Jacque. Bărbatul repezi ciocanul spre capul alienului, dar acesta se feri şi unealta zdrobi clavicula; carnea crescu rapid, acoperind metalul. Jacque smuci de el, dar îl prinsese.

L'vrai îl apucă de braţ pe Jacque şi-l sili să îngenuncheze. Luă puntea şi i-o apăsă de piept.

Chipul Tamerului se contorsiona de groază.

— Eu…

Am…

Eu pot…

Brusc se linişti.

— Vă pot vorbi prin acest om. Noi doi avem unele lucruri comune.

46. Autobiografie: 2034

986. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
987. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
988. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
989. Niciodată n-o să **mai** chinuiesc pisicile sau câinii.
990. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
991. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
992. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
993. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
994. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
995. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
996. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
997. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
998. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
999. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.
1000. Niciodată n-o să mai chinuiesc pisicile sau câinii.

— Jacque Lefavre

47. Capitolul paisprezece

Majoritatea spectatorilor priveau încremeniţi. Sampson se furişa spre uşă.

— Să nu încerce nimeni să plece, sau să-mi facă vreun rău. În mod obişnuit, aşa ceva ar fi lipsit de importanţă. Dar aici, şi în acest moment, ar fi neplăcut.

Aş putea ucide pe oricare dintre voi, sau pe toţi, fără să vă ating măcar. V-aş fi demonstrat-o pe un individ, dar din câte v-am înţeles esenţa, n-aţi reacţiona în mod logic. Aceasta e problema mea în comunicarea cu voi: v-aţi dezvoltat o inteligenţă, dar aţi făcut-o prea rapid. Componenta voastră animală a fost ţinută separat, nefiind asimilată corespunzător.

Cine-i şeful aici?

O negresă cu părul scurt păşi în faţă.

— Mă numesc Sara Bahadur, coordonatoarea cercetării din Proiectul Sirius.

— Nu poţi însă vorbi în numele tuturor oamenilor.

— Nimeni nu poate face asta, surâse negresa.

— Există şi unii care pot vorbi în numele unui mare număr de oameni.

— Da.

— Aduceţi-i aici. Acum.

— E imposibil. Ei se află pe Pământ.

— Deci acesta nu-i Pământul. Nu-i planeta voastră natală.

— Nu. Pământul este foarte departe.

— Dar puteţi călători între locul acesta şi Pământ în mod instantaneu. Aproape instantaneu.

— E adevărat.

— Repet: aduceţi-i la mine.

— Iar eu repet că nu e posibil. Nici în zece…

— Cât durează? Femeia nu răspunse.

— Nu te gândi că trădezi vreun secret. Eu, acel eu-de-atunci, cunoşteam acest procedeu de transport, când…

Făcu o pauză, scotocind în mod evident prin mintea lui Jacque… voi, oamenii, eraţi încă în copaci. L-am abandonat, fiind prea limitat. Cât durează?

— Zece zile. O zi este…

— Ştiu.

— Te pot duce pe tine la ei.

— Nu. Nu voi fi în prezenţa multor oameni. Vă percep în mod direct subconştientul. M-ar epuiza, n-aş putea funcţiona. Şi aşa, aici mi-e destul de greu.

Du-te pe planeta voastră şi adu-i pe conducătorii care vor să vină. Să-l aveţi şi pe acest om, ca să pot vorbi prin intermediul lui. Mă voi întoarce, când vor veni ei.

— Stai, rosti Bahadur. Doreşti să te întâlneşti cu toţi conducătorii omenirii, dar n-ai spus cine eşti tu. Pilotul unei nave? Cine-ţi conferă autoritatea de a vorbi în numele tuturor L'vrai?

— Întrebarea e lipsită de sens. Am plecat.

— Dar cum o să te găsim? Unde ple…

— N-o să mă căutaţi voi. Eu o să ştiu când trebuie să mă întorc. Din mintea acestui om, văd că suntem înconjuraţi de pustiu şi munţi. Acolo voi fi.

— N-ai nevoie de hrană, de apă…? întrebă cineva.

— Doar de singurătate.

Le dădu drumul lui Jacque şi punţii, şi se sculă. Imaginea tatălui lui Jacque se topi, apoi se reînchegă sub forma unui şarpe de dimensiunile unui piton, cu solzi aurii scânteietori. Lunecă spre uşă şi dispăru.

Carol rupse tăcerea.

— Jacque!

Bărbatul zăcea inert, cu ochii daţi peste cap şi un firicel de salivă prelingându-se din colţul gurii. Carol alergă şi îngenunche lângă el, lipindu-i capul de pieptul ei. Se legănă înainte şi înapoi cu ochii închişi, murmurând ceva în fundul gâtlejului.

Doctorul avu nevoie de un minut ca s-o îndepărteze cu blândeţe.

48. Raport psihiatric

Este 14 aprilie 2035. Mary şi Robert Lefavre stau în biroul din New York al unui bine cunoscut psihiatru. Acesta este dr. Chaim Weinberg, specializat în problemele copiilor dotaţi.

Weinberg deschide dosarul subţire de pe masă.

— Desigur, nu se pune problema că Jacque n-ar fi un copil excepţional. Urmăreşte cu degetul rândurile: Coeficientul de inteligenţă este o sută optzeci şi opt pe scara Stanford-Binet modificată (o sută optzeci şi unu pe versiunea aculturală), iar capacitatea de lectură e cea a unui elev mediu din clasa a noua. Percepţia tematică şi testele de aptitudini profesionale... dezvăluie o personalitate creatoare şi în permanentă căutare de înfruntări. Are unul dintre cele mai mari potenţiale pentru succes şi fericire pe care le-am întâlnit vreodată la un copil.

Îl priveşte, aşteptând. Robert îi completează fraza:

— Dar...

— Ei bine, după cum ştiţi nu se prea înţelege cu ceilalţi copii.

— Asta folosind o expresie cât se poate de blândă, intervine Mary.

— Doamnă Lefavre, dacă n-aş folosi expresii cât se poate de blânde faţă de părinţi, în scurt timp n-aş mai avea pacienţi.

Toţi trei râd politicos.

— Am avut două şedinţe cu Jacque, dintre care una sub stare de hipnoză. El consideră că toţi colegii lui de clasă sunt fie aliaţi de încredere, fie duşmani înverşunaţi. Nu există jumătăţi de măsură.

— Este ceva foarte neobişnuit? întrebă Robert. Mi se pare că la vârsta lui şi eu consideram la fel.

— Neobişnuită este intensitatea şi deplinătatea sentimentului. Majoritatea copiilor sunt cel puţin uşor

paranoici. În cazul băiatului dumneavoastră însă, el vede situaţia exact invers. Am discutat cu profesorii şi cu tutorele social – mi-au zis că are puţini prieteni apropiaţi, dar că toţi ceilalţi copii se tem de el. Răbufnirile imprevizibile de violenţă…

— Se unesc contra lui! rosteşte tăios Robert.

— La urma urmei, este cu un cap mai înalt decât oricare dintre ei, şi mai puternic.

— Sugeraţi cumva să-l mai avansăm încă un an? întreabă Mary.

— Nu. Ceilalţi colegi au deja un avans de un an-doi în… în privinţa pubertăţii. Vreau să vă spun că de fapt, colegii nu-l urăsc. Îl respectă – într-un fel aparte. El îi ajută pe toţi la teme, fără să fie arogant din acest motiv, şi nu-şi etalează ostentativ inteligenţa. În privinţa asta, l-aţi educat bine.

— Am fost şi eu cândva în pielea lui, spune Robert.

— Da, desigur. Totuşi, rezultatul final este că… în sfârşit, în jargonul lor, colegii spun că-i „filează o lampă”. Episodul acela cu animalele, de anul trecut, a fost…

— Mult exagerat, intervine fără şovăială Robert. Curiozitate ştiinţifică… Crezuse că le anesteziase.

Weinberg aranjează grijuliu teancul de foi din faţa lui şi-l priveşte atent. Rosteşte încet:

— Sub hipnoză a declarat altceva.

49. Capitolul cincisprezece

Jacque visa că-i introduseseră în creier un ac lung. Acum trăgeau în seringă fluid galben.

— Dragule! Jacque! Trezeşte-te! Carol îl zgâlţâia puternic.

Bărbatul scutură din cap şi o bătu uşor cu palma pe umăr.

— Un coşmar… bâigui el.

Cearşaful era înfăşurat în jurul lui, ud leoarcă de transpiraţie. Îl trase, încercând să se elibereze, dar înrăutăţi şi mai mult lucrurile; înjură şi smuci cu toată puterea, rupând materialul.

— Lasă-mă pe mine, spuse Carol. Coborî din pat şi îndepărtă cearşaful, începând de la picioare; Bietul de tine…

Se strecură în patul lui Jacque şi-l cuprinse în braţe.

— Auzi, dacă vrei aşa ceva, hai să schimbăm locurile. Aici e fleaşcă.

— Bine.

Trecu în patul ei şi Jacque o urmă.

— Suntem singuri? întrebă bărbatul.

— Din câte ştiu eu, da. N-a intrat nimeni după ce m-am trezit. El începu s-o mângâie.

— Ştii ce… nu mai e nevoie. De o oră aştept să te trezeşti. Jacque râse încetişor şi o pătrunse.

— Putem s-o luăm mai uşor, spuse Carol. Te aşteaptă o zi lungă. Bărbatul îi răspunse printr-o penetraţie lentă.

— Asta ţi se pare muncă grea?

Uşa dormitorului bubui, deschizându-se. Dinapoia paravanului se auzi glasul lui Sampson:

— Lefavre, te-ai sculat?

— Se poate zice că da… chicoti Carol în pieptul bărbatului.

— Au sosit şi ultimii VIP-i. Sunt la vreo două sute de kilometri şi se-ndreaptă încoace.

— Bine. Vin în cinci minute.
— În zece! strigă femeia, apoi şopti: Ca iepurii…
— Aştept afară, în camionetă.

Sala de întrunire era cât se poate de simplu mobilată: o masă de disecţii, acoperită cu o pânză ţesută manual şi înconjurată de scaune pliante şi taburete. Nimeni nu stătea jos. În încăpere se plimbau de colo-colo şase dintre cele mai importante persoane din lume:

Hilda Svenbjorg, palidă, slăbuţă, fumând ţigară de la ţigară; prin părul alb şi zbârlit se mai zărea, pe alocuri, câte o şuviţă blondă. Lidera Majorităţii Consiliului Ordinii Mondiale (C, Westinghouse).

Jakob Tshombe, piele ciocolatiu-deschisă, chip inexpresiv cu trăsături mai degrabă caucaziene decât negroide. Liderul Minorităţii Consiliului Ordinii Mondiale (L, Xerox).

Cei mai agitaţi erau Bill („Ochi-de-şoim”) Simmons, conducătorul Uniunii Savanţilor Independenţi; Reza Mossadegh, Coordonatorul Cartelului Mondial al Petrolului; Fiodor Lomakin, Prim-ministru al Blocului Cerealier Estic; şi Chris Silverman, preşedinta Consiliului Mondial al Bisericilor şi Papă Occidental (cu sprâncenele rase, după moda californiană).

Îi ignorau pe Jacque şi pe ceilalţi trei Tameri. Carol, Vivian şi Gus, îmbrăcaţi în costumele MEM, îndeplineau rolul de paznici. Jacque stătea pe un taburet, în mijlocul odăii, lângă un vas de apă în care se afla puntea.

În exterior se auzi un şuierat: ultimii sosiţi. Jacque şi Bahadur merseră să-i întâmpine.

Legate de flotor se aflau trei containere de dimensiunile unui om, asemănătoare unor butoaie pentru produse petroliere: unităţi statice de întreţinere a vieţii. O persoană neantrenată (sau o femeie gravidă, după primele două luni de sarcină) nu poate folosi un costum MEM; aceste USIV-uri menţineau în viaţă un om câteva luni. În orice mediu.

Cu ajutorul pilotului flotorului, deşurubară jumătăţile superioare ale containerelor. Dinăuntru apărură trei oficiali pleoştiţi. Şchiopătară în sala de întrunire şi

Bahadur se adresă tuturor:
— Nu ştiu câtă vreme avem la dispoziţie, aşa încât voi rezuma faptele cunoscute. Care sunt destul de puţine… După aceea, voi răspunde la întrebări.
Ştiţi că L'vrai sunt o rasă bătrână şi că-şi pot asuma practic orice formă doresc, evident printr-un exerciţiu de voinţă…
— O s-o cred când o s-o văd, mormăi Simmons.
— Cred c-o s-o vedeţi.
Între ei par să fie telepaţi. Deoarece L'vrai din zona Sirius deţine informaţii pe care L'vrai din Achernar şi pământenii le-au aflat doar acum câteva luni, rezultă că mesajele lor telepate circulă cu viteze superluminice. Poate chiar instantaneu.
— Imposibil conform teoriei informaţiei, comentă Simmons.
— Foarte interesant! Telepatia lor decurge imperfect cu oamenii, în mod evident, ne pot citi minţile doar la un nivel subconştient.
— Puteţi fi siguri de asta? interveni Tshombe. Dacă ne pot citi gândurile, vom avea un dezavantaj clar în decursul negocierilor.
— Există anumite dovezi obiective. Atunci când L'vrai a apărut pentru prima dată sub formă omenească, ei… părţile lor sexuale erau exagerate într-un fel ce sugera totemurile triburilor primitive. De asemenea erau lipsiţi de orice defecte, reprezentând idealizări ale imaginilor despre ei înşişi ai indivizilor cu care intraseră în contact.
Eu însămi am văzut un L'vrai luând forma tatălui intermediarului său… ridică ea bărbia spre Jacque. Evident, pentru a inspira încredere. Era imaginea tatălui acestuia, aşa cum îi apăruse în copilărie.
L'vrai, cel care a vorbit cu noi, a utilizat doar pronumele personal la persoana întâi singular – chiar şi atunci când s-a referit la întreaga lui rasă. Aceasta înseamnă fie că rasa are, literal vorbind, o singură conştiinţă…
— Evident…
— … fie că sintaxa lui reflectă o filosofie care

subordonează importanţa individului faţă de apartenenţa sa la un grup mai mare, sau faţă de relaţia lui cu o spiritualitate…

Un şarpe auriu lunecă prin uşa deschisă. Chipul lui Simmons se goli de sânge. Silverman îşi făcu cruce. Mossadegh îşi duse mâna la beregată. Svenbjorej îşi stinse ţigara, iar Tshombe înălţă o sprânceană. Câteva clipe, capul şarpelui se legănă la nivelul ochilor lor. Apoi continuă spre Jacque. Solzii lui şuierau pe betonul neregulat. Se simţea un iz puternic de sudoare nervoasă.

— O să… începu Silverman.

— Ce anume? întrebă Bahadur.

— O să-i facă vreun rău?

— Din punct de vedere fizic, nu. Nu cred… Dacă încearcă, ştim cum să-l ucidem.

L'vrai se înălţă, parcă gata să atace, ridicându-se deasupra lui Jacque. Tamerul dezgoli dinţii şi porni să se scoale.

Apoi şarpele tremură, se topi şi se refăcu sub forma unui bătrân în togă albă, cu chip ridat şi binevoitor şi craniul acoperit doar de câteva şuviţe de păr cărunt. Putea aparţine oricărei rase; pielea sa avea culoarea vârstei, iar trăsăturile sale erau cele ale unui sfânt.

Iluzia ar fi fost perfectă, dacă toga n-ar fi dovedit o reţea de abia perceptibilă de vene gălbui.

Cufundă mâna în vas, scoase puntea şi o îndreptă către Jacque. Bărbatul o atinse şi se sculă brusc, încordat, cu chipul şi trupul rigide de durere. Apoi căzu înapoi pe taburet şi începu să vorbească:

— Sunteţi curioşi despre mine. Întrebaţi orice. Glasul lui Tshombe era sec şi autoritar:

— De ce te afli aici? Ce vrei de la noi?

— Aceasta depinde de ce înţelegeţi prin „aici”. Mă aflu în această regiune a spaţiului, fiindcă îmi extind sfera de influenţă, ca şi voi… Mă aflu în această încăpere în interesul vostru. Ca să vă explic situaţia.

— Ce înţelegi prin „eu”? întrebă Svenbjorg. Eşti singur unul, sau sunteţi mai mulţi?

— Conform percepţiilor voastre, sunt mulţi – miliarde. Însă de fapt nu e decât unul. Doar L'vrai.

— În felul acesta, revenim de unde am plecat, interveni Bahadur. Afirmaţia ta e literală? Dacă am ucide jumătate din acele miliarde, tu n-ai fi micşorat?

— Doar în privinţa potenţialului de explorare şi manipulare a spaţiului care mă înconjoară. Dacă ar rămâne numai unul singur din mine, ar fi totuşi complet eu – L'vrai.

Aceasta poate fi adevărat şi în privinţa oamenilor. Într-un anumit sens, chiar este adevărat. Atât doar că refuzaţi s-o vedeţi.

— Teologie… murmură Simmons.

— Nu, spuse L'vrai, e pur şi simplu realitatea. Eu sunt mai mulţi, dar sunt unul. Toţi identici.

— Vrei să spui că sunteţi clone, obţinute din acelaşi tipar iniţial. Jacque tăcu în vreme ce creatura căută termenul prin mintea sa.

— În niciun caz. Sunt unul singur şi am fost întotdeauna aşa. Doar L'vrai.

— Fiecare din părţile tale este conştientă de celelalte părţi? întrebă Svenbjorg. Ele acţionează cu un acelaşi scop?

— Repetaţi cu toţii aceeaşi întrebare. Răspunsul, iarăşi, este „da”. Vă rog, întrebaţi ceva…

— Poate să mintă, spuse Mossadegh.

— N-am niciun motiv. Am putere absolută asupra voastră. Atât asupra voastră, cei aflaţi aici, cât şi asupra miliardelor de pe Pământ. Şi de pe alte planete, dacă ar merita să fie distruse.

— Nu te cred, spuse Tshombe. Din odaia asta, poţi…

— Nu m-ai ascultat? Nu sunt numai în această odaie.

— Chiar şi aşa…

— Atunci vă voi explica în detaliu. Da, v-aş putea ucide pe toţi. Sau pe cei mai mulţi, din această cameră, creând în creierele voastre ceea ce omul acesta numeşte feedback. În acelaşi timp, ar muri şi corpul acesta al meu.

Uciderea celorlalte miliarde ar dura, mai mult. Pentru

asta sunt navele de lângă steaua albastră… Sirius. Printr-o manevră relativ simplă, ele pot disturba armonia forţelor din soarele vostru, făcându-l să explodeze.

— De ce? rupse tăcerea Silverman cu o voce tremurătoare. Pentru numele sfânt al Domnului, de ce ai vrea să faci aşa ceva?

— A fost o întrebare serioasă? Nimeni nu răspunse şi L'vrai urmă:

— Pare evident. Vă extindeţi prin spaţiul meu. Trebuie fie să vă distrug, fie să ajung la un compromis în privinţa… utilizării acestei regiuni.

— Deci de asta te afli aici? rosti Simmons. Să negociezi ce capătă fiecare?

— Nici tu nu asculţi. După cum am spus, mă aflu aici ca să vă explic situaţia. Nu va exista nicio negociere. Făcu o pauză, apoi continuă: Voi aţi negocia cu o furnică drepturile asupra unui grăunte de zahăr? Sau drepturile asupra casei voastre?

— Atunci, ne-ai chemat ca să te înfumurezi?! Simmons răcnea de-a dreptul. De ce n-ai venit pe furiş, ca să ne desfiinţezi fără niciun avertisment?

L'vrai surâse.

— Aceea putea fi soluţia cea mai umană.

— Umană, pufni Silverman. Îţi *place* să ucizi oameni. N-o nega, am văzut în cuburi. Vrei pur şi simplu să prelungeşti…

Jacque scoase un sunet între un râset şi un icnet de moarte.

— Biete şi… ignorante creaturi! Ar trebui să explic – să vă fi explicat.

Da, mi-a plăcut să-i ucid pe acei oameni. Firesc, deoarece era datoria mea faţă de ei.

Aşteptă să se potolească rumoarea şi urmă:

— Exact: datoria mea.

Sunt un… organism etic şi… cuvântul cel mai apropiat ar fi „amabil”. Prima mea reacţie atunci când întâlnesc un nou organism este să acţionez aşa cum aşteaptă el de la mine. În măsura în care îi pot ghici dorinţele.

— Nu pot crede aşa ceva, rosti Chin (L, Bellcomm). Afirmi că oamenii aceia voiau să-i ucizi?

— Nu, nu tocmai asta. Ei se aşteptau *să încerc.* Fizic. Ar fi fost extrem de simplu să-i omor fără a-mi periclita propriile părţi.

— Eu îl cred.

Vorbise Gustav Hasenfeld, primul Tamer care intervenise până atunci. Glasul lui amplificat reverbera din pereţii metalici.

— Noi suntem întotdeauna gata de necazuri, ne aşteptăm la tot ce-i mai rău.

— Mulţumesc, spuse creatura. Şi acesta înţelege. Chipul bătrân şi înţelept îl privi parcă afectuos pe Jacque.

— Dar el a priceput de prima dată când mi-a atins mintea, pe Pământ. Deşi n-a ştiut cum s-o explice.

El este diferit faţă de cei mai mulţi dintre voi, fiindcă a armonizat latura animalică a naturii sale cu latura… angelică. Nu încearcă să le separe. De aceea, el şi cu mine putem vorbi. Simt că nimeni din această cameră nu mai deţine această… integrare. Voi vă separaţi animalele şi îngerii, aţi fi dorit ca îngerul să domine. Aşa ceva e imposibil.

Din acest motiv, nu putem pierde timpul. El moare, şi fără el nu mai pot vorbi.

Masa cu oameni se afla între Carol şi L'vrai. Femeia făcu un pas în lateral, ca să ţintească.

— *Tamer!* răcni Bahadur. *N-o…*

Apoi vocea fu acoperită de bubuitul lui Hasenfeld:

— *Întoarce capul, dacă nu te omor eu primul!*

Casca femeii se răsuci spre tovarăşul ei de echipă, ferindu-şi cristalele senzorilor optici de sub teribila lentilă roşie.

— Ai fi în stare s-o faci, spuse ea.

— Apoi m-aş omorî pe mine, adăugă el. Îmi pare rău, Carol.

— Atunci lasă-l pe L'vrai s-o facă. Amplifică volumul şi şuieratul ei răguşit umplu sala: M-auzi, monstrule?

— Te voi ucide dacă întorci armele asupra mea, rosti

vocea încordată a lui Jacque. Altfel nu. Acum ştiu cum credeţi voi că puteţi muri individual.

— N-o să aibă ocazia, vorbi Gus. Te-am ucis în clipa în care îţi iei ochii de la mine.

— Bine. O să te scutesc. Totuşi… Suspină, şi difuzorul ei se închise.

— Lăsaţi-mă să explic mai departe, zise creatura. Greşiţi, privindu-mă ca pe un monstru, deşi recunosc că o parte din vină îmi aparţine.

N-am mai întâlnit până acum o altă rasă exploratoare a cosmosului care să considere că posedă conştiinţă individuală. Voinţe individuale pentru fiecare parte, desigur – altfel n-ar avea mobilitate. Am presupus…

Vedeţi voi, uneori propriile mele părţi doresc să moară în modalităţi interesante. Ele sunt de acord – mă îmbogăţesc pe mine. Am presupus că asta făceaţi. Nimic altceva.

— La subiect, interveni Simmons. E foarte interesant, dar neimportant, dacă o să ne spulberi…

— Nu am avut niciodată un asemenea plan, în mod absolut. Mai întâi, fiindcă va trece mult până veţi putea reprezenta o ameninţare reală pentru mine, sau pentru orice altă rasă civilizată. Nu vă voi distruge, nu imediat.

— Ce vrei să spui? întrebă Tshombe.

Vocea lui Jacque slăbea: trebuiau să-şi încordeze atenţia ca să poată auzi.

— Consideraţi-mă un observator, un monitor. Un dascăl, dacă veţi învăţa.

— Un călău, dacă nu învăţăm, murmură Svenbjgrg.

— Da, deşi nu în sensul de a vă pedepsi pentru că aţi greşit ceva. Făcu o pauză, după care urmă: Mă chinuiesc datorită limitelor limbajului vostru şi eforturilor de vorbire ale acestui om.

Eu am ceea ce voi numiţi: „o obligaţie”. Faţă de un soi de familie, care include organisme ce v-ar părea mult mai ciudate decât mine – pe unele nici măcar nu le-aţi recunoaşte drept forme de viaţă. Iar altele sunt atât de… sensibile, încât ar fi distruse de simpla voastră prezenţă.

— Asta înseamnă că ne vei feri din calea lor?

— Nu neapărat… cel puţin deocamdată. Ele se găsesc mult prea departe. Sper ca atunci când veţi putea să ajungeţi acolo, să fi evoluat într-atât încât să nu mai constituiţi o ameninţare.

— În caz contrar, o să ne avertizezi? Sau o să le avertizezi pe ele?

— În caz contrar, o să vă extermin pe voi. Aceasta este unica modalitate prin care pot, în mod… legitim, să vă împiedic expansiunea. Într-o bună zi, logica aceasta o să vă devină evidentă.

— Ce se va întâmpla cu spaţiul comun? întrebă Svenbjorg. Îl împărţim? Ne împărţim planetele?

— Nu este o problemă vitală. Voi nu puteţi supravieţui fără mijloace de protecţie pe lumi unde eu prosper. La rândul meu, aş stagna pe planetele voastre. Am nevoie de cantităţi mari de radiaţie dură pentru a-mi reproduce în mod corespunzător părţile – mutaţie constantă şi selecţie – ca să pot evolua cu o viteză acceptabilă. Voi vă reproduceţi prea lent ca să puteţi profita de asta. Altfel, aţi putea… Noi ar trebui să…

Omul acesta moare, îi înţeleg durerea, totuşi spaima lui de moarte mă amuză. El…

Un horcăit puternic acoperi ultimul cuvânt. L’vrai dădu drumul punţii şi trupul lui Jacque se prăbuşi cu faţa în jos.

Carol se răsuci şi laserul ei sclipi verde. Capul lui L’vrai se despică la nivelul ochilor şi creatura căzu, modificându-şi forma.

— *Femeie, puteai să fi…*

— Gura! răcni Gus, adăugând în şoaptă: A aşteptat…

Carol lunecă până în locul unde zăcea Jacque şi-l ridică. Rămase nemişcată, tăcută. Simmons se apropie de ea.

— Femeie?! Ascultă-mă! Am fost doctor. Lasă-mă să-l văd. Ochii ei de cristal priviră în jos.

— La dracu…

Apucă braţul lui Jacque care atârna şi trase de el. Carol îl lăsă, şi Simons îl coborî pe Tamer pe pardoseală.

Îi sfâşie tunica şi-i ascultă inima. După aceea, încalecă

pe el şi începu să-i maseze sternul, lăsându-se cu toată greutatea trupului.

— E tânăr… şi sănătos… trebuie… să scape…

Ceilalţi se adunaseră, privind. Simmons continuă o vreme, apoi ascultă din nou. E bine…

întoarse capul lui Jacque într-o parte, îi strânse nasul cu degetele şi începu să-i facă respiraţie artificială. După câteva minute, deşi inconştient, bărbatul respira singur.

Simmons se sculă gâfâind. O privi pe Carol:

— Ce dracu, nu sta locului! Adu un doctor adevărat! Costumele MEM sunt rapide, dar trebuie să fii atent pe unde calci. Carol evită în ultima clipă să-l zdrobească pe Papa Occidentală şi lărgi uşa cu o jumătate de metru.

50. Puntea

Comunicarea interspecii prin intermediul punţii Groombridge – Rezumat

1. Nevertebratele

Cea mai interesantă nevertebrată testată cu puntea Groombridge (de altfel şi prima) a fost o altă punte.

Comunicarea cu o punte, prin intermediul unei punţi, n-a constituit tema directă a experimentului. În 2052, echipa de cercetători începea să amplifice efectul Groombridge, folosind mai mult de o punte în decursul unui contact-pereche. S-a constatat că, la atingerea a două punţi, efectul nu creşte ci scade (deşi dacă punţile sunt „în paralel" – câte una în fiecare mână – efectul este acelaşi ca la o singură punte).

Unii subiecţi au raportat senzaţii vagi de „nelinişte", sau „tulburare", în momentul atingerii celor două punţi, deşi alţii n-au simţit absolut nimic. Se pare că nu există o corelaţie între acest răspuns subiectiv şi potenţialul Rhine personal.

Realitatea senzaţiei a fost verificată în mod repetat prin teste oarbe; cele două punţi erau conectate printr-un circuit bun conducător, ce putea fi deschis şi închis la intervale aleatorii de către un observator exterior.

Aceleaşi echipamente au fost utilizate şi la nevertebratele terestre. Doar câteva^ (tarantula şi homarul spinos) au produs răspunsuri repetate. În niciunul dintre cazuri, cercetătorii n-au putut identifica răspunsul cu gânduri sau sentimente proprii omului; iată descrierea unei senzaţii: „ca atunci când încetează ceva de abia audibil. Probabil că nici nu ţi-ai fi dat seama, dacă nu te concentrai."

2. Vertebratele

Toate vertebratele oferă răspunsuri; cu câteva excepţii, intensitatea şi complexitatea acestora sunt direct proporţionale cu dimensiunile creierului. În mod previzibil,

cele mai bune rezultate s-au obţinut la experimentările cu maimuţe şi cetacee.

(Un cercetător, Robert Graham din Charleville, pretinde că a stabilit comunicare la nivelul verbal, conversaţional, cu o pereche de delfini. Recent, investigaţiile lui au fost discreditate, după cum se detaliază în Secţiunea II.)

Secţiunea I cuprinde bine cunoscutele experimente de percepere şi învăţare făcute de Theodore Stau pe din Colorado cu cimpanzeii şi maimuţele mari. Secţiunea II detaliază cercetări similare cu cetacee făcute de subsemnatul.

Răspunsurile altor mamifere sunt interesante, totuşi foarte variate, depinzând atât de cercetător cât şi de animalul studiat. Animalele domestice oferă răspunsurile cele mai complexe; cele sălbatice reacţionează în special prin frică. Secţiunea III este o evaluare tabelară a tuturor datelor privind vertebratele.

3. L'vrai

În total, unsprezece persoane au încercat contactul cu L'vrai prin intermediul punţii. Patru au înregistrat răspunsuri lipsite de sens, iar şase au suferit (aparent instantaneu) infarct. O persoană a decedat; celelalte cinci sunt internate în ospicii, mute şi aparent indiferente la stimuli externi. Autopsia a dezvăluit doar o uşoară leziune pe rinencefal, ce ar fi putut preceda contactul.

Bineînţeles, există un individ, Jacque Lefavre, care a comunicat în mod repetat cu L'vrai prin intermediul punţii. Relatările lui, extrem de subiective, în legătură cu aceste experienţe sunt cuprinse în Secţiunea VI, prin amabilitatea editurii sale.

4. Avertisment

Deşi rezumatul de faţă cuprinde o mulţime de scheme, grafice, statistici şi tabele, cititorii sunt avertizaţi să interpreteze rezultatele cu scepticism. Datele prezentate sunt în general subiective şi irepetabile; acolo unde apar cuantificate, numerele sunt extrem de suspecte. Rezumatul a fost pregătit în stilul unui raport „informativ”, căutând să indice direcţii pentru viitoarele cercetări.

Dr. Med. Hugo Van der Walls
14 iulie 2062
ADE Charleville
Conţinut:
I Efectul Groombridge asupra maimuţelor: Observaţii preliminare (stau pe, Theodore; ADE Colorado Springs).
II Comunicarea om-cetaceu prin intermediul punţii (Van der Walls, Hugo, şi colectivul; ADE Charleville).
III O cercetare statistică asupra efectului Groombridge (Van der Walls, Hugo, şi colectivul; ADE Charleville).
IV Spre o taxonomie psihică (Van der Walls; Hugo; ADE Colorado Springs).
V Contactul om/L'vrai: Trei opinii (Jameson, Philip; Lefavre, Jacque; Chandler, Lewis; ADE Colorado Springs).
VI Puntea (Lefavre, Jacque; copyright © Teora TFX, 2060).

51. Globul de cristal II

în jurul anilor 2090, omenirea îşi pierduse răbdarea. Cu excepţia lui Jacque Lefavre, nimeni nu izbutise un contact punte cu L'vrai, iar Jacque avea şaptezeci şi cinci de ani. Urma să mai trăiască probabil încă un sfert de veac, dar apoi?

L'vrai a sugerat o cale prin care oamenii puteau fi testaţi în privinţa potenţialului punte, fără a cădea în autism dacă nu deţineau aptitudini.

Mai întâi, Lefavre a fost supus unei serii exhaustive de teste psihologice, care i-au codificat profilul psihic într-un program de calculator. Indivizii care se încadrau aproximativ în profilul său primeau aceeaşi suită de teste. Cei care se apropiau cel mai mult de Lefavre treceau o ultimă probă: erau translataţi într-un colţ îndepărtat de pe Groombridge, unde aştepta L'vrai. Izolat de poluarea psihică provocată de aleatoarele sentimente umane, L'vrai nu trebuia să atingă candidatul pentru a-şi da seama dacă era sau nu apt.

Cu toate acestea, candidaţii au fost respinşi unul după celălalt. Poate că *într-adevăr* Jacque era unic. În acest caz omenirea urma să se afle într-o situaţie neplăcută după moartea lui – la discreţia unei creaturi a cărei natură continua să rămână un mister, cu care comunicarea era imposibilă. L'vrai refuza să citească, scrie, sau vorbească, susţinând că exprimarea adevărului nu se putea face prin filtrul îmbâcsit al limbajului uman.

Jacque avea o sută cinci ani, şi era încă în putere, când a fost descoperit succesorul lui. În următorii câţiva ani, au mai fost găsiţi alţi doi.

După un secol, existau câteva sute care puteau comunica cu L'vrai; peste o mie de ani, o putea face orice om.

L'vrai afirma că nu influenţase în mod direct evoluţia omenirii; într-adevăr nu se schimbaseră în mod

fundamental. Ei începuseră doar să distingă, în propria lor natură, întruchiparea literală a acelui e *pluribus unum* ce-l descria pe L'vrai.

Acesta şi-a retras flota din vecinătatea lui Sirius şi a permis oamenilor accesul la stele.

52. Autobiografie: 2149

(Extras din *Pacificatorul: Jurnalele lui Jacque Lefavre,* copyright © Teora TFX 2151.)

NOTA EDITURII: *După moartea iubitei sale Carol, în anul 2112, Jacque Lefavre a încetat să mai ţină un jurnal. El a continuat însă slujea omenirii ca emisar/translator în relaţiile cu L'vrai timp de încă cincizeci de ani, până ce deteriorarea sănătăţii l-a silit să se retragă.*

„Moartea extatică", asociată contactului primar în Efectul Groombridge, devenise de mult timp obişnuită. Lefavre a dorit-o, şi ADE a fost onorată să-i îndeplinească dorinţa.

La locuinţa sa din nordul New Yorkului i-a fost adusă o punte neatinsă şi, în calitate de contact secundar, au translatat-o pe strănepoata lui, Tania Celarion. Dintre cei douăzeci şi opt de strănepoţi, descendenţi ai celor doi copii avuţi de Carol şi Jacque, Tania avea potenţialul Rhine cel mai mare: 458.

Evident, potenţialului lui Lefavre nu se putea atribui nicio valoare semnificativă. Cei optzeci de ani de relaţii cu L'vrai îl făcuseră mult mai sensibil decât orice altă fiinţă omenească. El ştia astfel că va trăi foarte puţin după atingerea punţii.

Într-adevăr, a supravieţuit mai puţin de douăzeci de secunde. Supusă hipnozei, strănepoata sa a dezvăluit în amănunt gândurile lui Lefavre în acel scurt interval.

Deşi relatarea a fost retipărită în multe rânduri, ni se pare o încheiere potrivită pentru aceste jurnale.

\

Am intrat şi m-am aşezat lângă patul lui. Părea foarte bătrân – nu mai văzusem pe nimeni atât de bătrân. Crezusem că dormea, dar nu era aşa. Nu-şi putea deschide ochii complet. Mi-a zâmbit şi mi-a spus: „Tania, mă faci să doresc să fiu cu un veac mai tânăr", dar infirmierele îmi ziseseră că asta spune oricărei femei care poate să meargă

pe propriile-i picioare. Şi poate că vorbeşte serios. Pare atât de bun şi de pur, este Puterea pe care a căpătat-o de la Sperietori, de la L'vrai. L-a făcut şi pe el să semene puţin cu o Sperietoare. M-a întrebat ce mai face mama şi alte fleacuri legate de familie, dar îmi dădeam seama că nu-şi putea lua ochii de la cutia mea. Cutia în care ţineam Sperietoarea Groombridge. În cele din urmă, m-a întrebat dacă n-ar trebui să-i dăm drumul şi s-o facem, iar eu l-am întrebat dacă îşi dădea seama că asta avea să-l omoare. Mi-a spus: „Copilă, eu am murit acum treizeci şi şapte de ani şi câteva luni. Cândva, ţi-aş fi putut spune şi ziua – atât de mult a însemnat pentru mine." Infirmierele mă preveniseră şi în privinţa asta: că nu vorbeşte decât despre străbunica mea. Vorbea… Oricum, mi-a atras atenţia să nu ating eu prima chestia, doar să deschid cutia şi să-l las pe el s-o atingă, apoi s-o ating şi eu, cât mai repede, fiindcă nu ştia cât avea să dureze.

Recorderul ăla merge? Majoritatea celor ce vor urma sunt gândurile lui, dar sunt şi de-ale mele, reflectate din el. E foarte important. N-aveţi decât să ascultaţi, şi vă puteţi da seama.

„Deci asta eşti, copilă. Oh, mintea ta este atât de curată şi de nouă, să nu îmbătrânească şi să se ticsească niciodată. Ce plăcut e, sper să nu fac naibii vreun spasm cerebral. Am mai fost în trupul unei femei, al Carolei, dar niciodată în al unei fetiţe, ce ciudat să simţi oscioarele dorind să crească. Şi tu ai fost mic cândva, nu-i deloc plăcut când eşti prins, ştiu, copilă, nimic nu-ţi mai place odată ce te obişnuieşti cu el, ştiu, am avut o fiică, atunci de ce n-ai contactat-o niciodată cu puntea pe ea. Ei bine, mi se părea ceva aproape sexual şi cred c-aşa-i, dar de fapt nu ştiu exact, despre ce vorbeşti, dar nu simt ruşine, ci doar căldura asta… auzi, nu-mi zice Jacque, sunt la fel de bătrân ca o blestemată de planetă, zi-mi Moşule sau Tataie sau, nu ţi-am zis nici Jacque şi nici altfel, hei, nu poţi minţi în prezenţa punţii… uite, iar ai făcut-O, NU ŢI-AM ZIS ÎN NICIUN FEL, Jacque. NU? ………

Sunt doar un moş senil şi prost, Jacque, cunosc sunetul

ăsta oriunde, în punte ai o voce specială, rahat, e trist să, Jacque, îmbătrâneşti atât încât să, Jacque, te prosteşti singur, Bunicule, am auzit şi eu, nu-ţi bate joc de mine, copilă, înger, căţea, Jacque, Jacque, Oh, Doamne, oare să fi avut ei dreptate"

Îmi dau seama că eu sunt doar un copil, iar el era bătrân, aşa încât nimeni nu ne va crede pe niciunul. Însă am fost acolo, şi o să jur pe orice doriţi că am auzit glasul, un glas de femeie, blând, şi dacă el a spus că era al străbunicii mele, atunci e adevărat. Ştiu că ziceţi că nimeni n-a mai auzit aşa ceva, dar nu-mi pasă, *eu* am auzit şi dacă nu vreţi să mă credeţi, n-aveţi decât să vă duceţi naibii. Mama o să mă creadă.

53. Numele lor fi-va Copiii Domnului

În anul 2281, o colonie planetară abia înfiinţată (adăpostind o sectă desprinsă din catolicism) s-a denumit Nuovo Vaticano. Coloniştii doreau să înceapă un nou calendar hagiografic – păstraseră dintre vechii sfinţi pe cei care mai prezentau interes, şi numeau alţii noi după cum credeau de cuviinţă.

Planeta trebuia să aibă un sfânt ocrotitor şi, desigur, ei nu voiau să fie unul dintre cei vechi. Cineva l-a propus pe Jacque Lefavre. Nu ştiau despre el decât că făcuse nişte lucruri bune legate de Noii Mântuitori şi că, în clipa morţii, oferise o dovadă, extrem de controversată, asupra vieţii de apoi.

Mica lor bibliotecă, axată pe manuale practice, nu avea un exemplar al *Pacificatorului,* de aceea au solicitat unul la prima translaţie.

După ce au citit cartea cu atenţie, au decis că Lefavre ar fi reprezentat un exemplu negativ pentru copiii lor.